

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชา ตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

การศึกษานั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศใดก็ตามรัฐจะให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมากเพราะต้องการให้มีการพัฒนาของประเทศไปในทุกๆ ด้าน ดังจะเห็นโดยทางประวัติศาสตร์ที่พระมหากษัตริย์จะทรงส่งพระราชโอรสของพระองค์ไปศึกษาวิทยาการสมัยใหม่ทางด้านตะวันตกที่ถือว่ามีชื่อเสียงทางด้านการศึกษาอย่างมากโดยเฉพาะประเทศอังกฤษ และข้อมูลทางประวัติศาสตร์นี้เองที่จะเห็นว่าการจ้างครูต่างชาติมาสอนภาษาให้แก่พระราชโอรสที่เรียกกันว่า การเรียนพิเศษหรือการเรียนกวดวิชาดังที่ปรากฏเด่นชัดมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่ท่านทรงให้ความสำคัญแก่การศึกษาจนกระทั่งมีการสร้างมหาวิทยาลัยแห่งแรกของประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการสอบเข้าเอ็นทรานซ์เพื่อเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังในประเทศ นักเรียนนักศึกษาจึงมีปริมาณความต้องการที่จะให้มีการสอนเสริม ดิว หรือ การกวดวิชาจนกลายเป็นค่านิยมอย่างไรก็ตามจะเห็นว่าหากไม่มีกฎเกณฑ์การควบคุมโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชานั้นอาจจะก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ได้ ซึ่งในบทที่ 3 นี้ผู้ศึกษาจะได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์สำคัญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ โดยในบทต่างประเทศจะได้นำเสนอบทบัญญัติกฎหมายของสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และสหพันธรัฐมาเลเซียตามลำดับต่อไปนี้

3.1 กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาตามกฎหมายไทย

รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศเป็นกฎหมายแม่บทซึ่งกฎหมายอื่นๆ ใดจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญโดยเฉพาะประเทศที่มีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย การให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนเป็นเรื่องที่สำคัญ การกำหนดสิทธิเสรีภาพด้านต่างๆ นั้น มักจะมีบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น ซึ่งรัฐธรรมนูญของไทยนั้นมิใช่กันมาหลายฉบับจนกระทั่งมาถึงฉบับปัจจุบันพุทธศักราช 2550

3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เป็นกฎหมายสูงสุดว่าด้วยการจัดระเบียบการปกครองราชอาณาจักรไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าวได้มีบทบัญญัติที่ว่าด้วยการศึกษา เสรีภาพในการดำเนินธุรกิจ การจำกัดเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ รวมถึงการคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ โรงเรียนกวดวิชา และการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

ด้านการศึกษา

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาหมวด 3 เรื่อง สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 8 เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการศึกษา

มาตรา 49 “การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมจากรัฐ”

มาตรา 50 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการ การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

และหมวด 5 เรื่อง แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 4 ส่วนแนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การศึกษา และวัฒนธรรม

มาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การศึกษาและวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ ข้อที่ 3 และ ข้อที่ 4

3. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สนับสนุนให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ สร้างเสริมและปลูกฝังความรู้และจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ความรู้รักสามัคคี ความมีระเบียบวินัย พัฒนาคุณภาพผู้ประกอบการวิชาชีพครูและบุคคลกรทางการศึกษา และจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาอย่างเหมาะสมและเพียงพอ

4. ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับความต้องการในแต่ละพื้นที่

ด้านการประกอบธุรกิจ

มาตรการเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการ ประกอบธุรกิจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พบว่า ตามบทบัญญัติมาตรา 43 และมาตรา 84 เป็นบทบัญญัติที่ช่วยเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ

หลักเสรีภาพในการประกอบธุรกิจถูกบัญญัติไว้ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 6 เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ¹

มาตรา 43 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีภาพเป็นธรรม”

หมวด 5 เรื่องแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 7 เรื่องแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ

มาตรา 84 ที่บัญญัติว่า “รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ” ดังต่อไปนี้ข้อ 1 ข้อ 2 และข้อ 6

1. สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการที่มีลักษณะเป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวมหรือการจัดให้มีสาธารณูปโภค

2. สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาลควบคู่กับการประกอบกิจการ

6. กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญยึดหลัก 2 หลัก คือ หลักเสรีภาพในการประกอบธุรกิจหรือหลักเศรษฐกิจแบบตลาดกับหลักการแทรกแซงของรัฐคู่กันไป รัฐจึงต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชากรให้สูงขึ้น

ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค²

เมื่อบุคคลใดเข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชาถือเป็นผู้บริโภคก็ย่อมต้องการการบริการที่มีคุณภาพมาตรฐานของการให้บริการที่ดีและตรงกับวัตถุประสงค์ของการกวดวิชา และการบริการนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดการเอาเปรียบทางการให้บริการ ผู้รับบริการจึงมีสิทธิที่จะได้รับทราบ

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, หน้า 12-13.

² มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค. (2552, 2 พฤศจิกายน). *สาระสำคัญ มาตรา 57-61 รัฐธรรมนูญ*. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2554, จาก http://www.consumerthai.org/main/index.php?option=com_content&view=article&id=725:-57-61-&catid=26:law61

ข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการและได้รับความปลอดภัยจากการเข้ารับบริการนั้นๆ ดังนั้น ผู้ใช้บริการจึงมีสิทธิต่างๆ ในฐานะเป็นผู้บริโภคและเป็นประชาชนของประเทศที่อยู่ภายใต้กฎหมายที่ได้บัญญัติให้การคุ้มครองผู้บริโภคสิทธิเอาไว้ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 การบริการนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดการเอาเปรียบทางการให้บริการ ผู้รับบริการจึงมีสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการและได้รับความปลอดภัยจากการเข้ารับบริการนั้นๆ ดังนั้น ผู้ใช้บริการจึงมีสิทธิต่างๆ ในฐานะเป็นผู้บริโภคและเป็นประชาชนของประเทศที่อยู่ภายใต้กฎหมายที่บัญญัติให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิเอาไว้ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคในหมวด 3 เรื่องสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยส่วนที่ 10 เรื่องสิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน

มาตรา 61 “สิทธิของบุคคล ซึ่งเป็นผู้บริโภค ย่อมได้รับการคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่ เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิ รวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิผู้บริโภค

ให้มีองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตรา และการบังคับใช้กฎหมายและกฎและให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครอง ผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครอง ผู้บริโภคทั้งนี้ให้รัฐสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการขององค์การอิสระดังกล่าวด้วย”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้เพิ่มการคุ้มครองให้กับผู้บริโภค มากขึ้นและชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ รัฐธรรมนูญได้เพิ่มสิทธิให้ผู้บริโภคได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง สิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหายเพื่อให้ผู้บริโภคสามารถตัดสินใจเลือก ซื้อสินค้าบนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้องและมีช่องทางในการเรียกร้องเพื่อให้ได้รับข้อมูลที่เป็น ความจริง สิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งกำหนดให้มีองค์กร อิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคแยกต่างหากจากการดำเนินการของรัฐ เพื่อทำหน้าที่ให้ความเห็น และเสนอแนะต่อการดำเนินงานของรัฐ และการตรวจสอบการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครอง ผู้บริโภค

3.1.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีสาระสำคัญดังกล่าวต่อไปนี้

ระบบการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 15 เป็นบทบัญญัติถึงระบบการศึกษา การจัดการศึกษามี 3 รูปแบบ คือ การศึกษาใน

ระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย สถานศึกษาจัดได้ทั้ง 3 รูปแบบ และให้มีการเทียบโอนผลการเรียนที่ผู้เรียนสะสมไว้ ระหว่างรูปแบบเดียวกัน หรือต่างรูปแบบก็ได้ ไม่ว่าจะ เป็นผลการเรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 16 เป็นบทบัญญัติถึงระบบการศึกษาในระบบมี 2 ระบบ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจัดไว้ให้ไม่น้อยกว่า 12 ปี และการศึกษาระบบอุดมศึกษาซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญา และระดับปริญญา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 17 ให้มีการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี นับจากอายุย่างเข้าปีที่ 7 จนอายุย่างเข้าปีที่ 16 หรือ เมื่อสอบได้ชั้นปีที่ 9 ของการศึกษาภาคบังคับ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 18 เป็นบทบัญญัติ สำหรับเรื่องสถานศึกษานั้น การศึกษาปฐมวัย และการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้จัดใน

1. สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย
2. โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนของรัฐ และเอกชน โรงเรียนที่สังกัดสถาบันศาสนา
3. ศูนย์การเรียน ได้แก่ สถานที่เรียนที่หน่วยงานจัดการศึกษานอกโรงเรียน บุคคล

ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์ สถานสงเคราะห์ และสถาบันสังคมอื่นเป็นผู้จัด

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 19 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้จัดในมหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎเกี่ยวกับสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้นๆ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 20 เป็นบทบัญญัติการจัดการอาชีวศึกษา การอบรมอาชีพ ให้จัดการศึกษาในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การบริหารและการจัดการศึกษาเอกชน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 45 เป็นบทบัญญัติให้สถานศึกษาเอกชนเป็นนิติบุคคล จัดการศึกษาได้ทุกระดับและ

ทุกประเภท มีคณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาตแทนผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิการบริหาร และการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยการกำกับติดตามประเมินคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การประเมินคุณภาพ มาตรฐานการศึกษา เช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ รวมทั้งภาครัฐต้องให้การสนับสนุนด้านวิชาการ และด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อน หรือยกเว้นภาษี รวมทั้งสิทธิประโยชน์อื่นตามความเหมาะสม ทั้งนี้ การกำหนดนโยบาย และแผนการจัดการการศึกษาของรัฐ ของเขตพื้นที่การศึกษา หรือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้คำนึงถึงผลกระทบต่อจัดการศึกษาเอกชน โดยให้รับฟังความคิดเห็นของเอกชนและประชาชนประกอบพิจารณาด้วย

1. มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา

ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก หน่วยงานต้นสังกัด และสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร และจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน

ให้มีการประกันคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่ง อย่างน้อยหนึ่งครั้งทุกๆ ห้าปี โดยสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา ซึ่งเป็นองค์กรมหาชน ทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์ วิธีการประเมิน และจัดให้มีการประเมินดังกล่าว รวมทั้งเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อสาธารณชน ในกรณีที่ผลการประเมินภายนอกไม่ได้มาตรฐานให้สำนักงานรับรองมาตรฐาน จัดทำข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานต้นสังกัด ให้สถานศึกษาปรับปรุงภายในระยะเวลาที่กำหนด หากมิได้ดำเนินการให้สำนักงานรับรองมาตรฐานรายงานต่อคณะกรรมการต้นสังกัด เพื่อให้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา

ให้กระทรวงส่งเสริมให้ระบบการผลิต และพัฒนา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ให้มีคุณภาพ และมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยรัฐจัดสรรงบประมาณ และกองทุนพัฒนา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างเพียงพอ มีกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและค่าตอบแทน สวัสดิการ ให้มีองค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา เป็นองค์กรอิสระที่มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ รวมทั้งกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐาน และจรรยาบรรณของวิชาชีพ ครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา อื่นๆ ทั้งของรัฐและเอกชน

ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้ ยกเว้นผู้ที่จัดการศึกษาตามอัธยาศัยในศูนย์การเรียนรู้
วิทยากรพิเศษ และผู้บริหารการศึกษาระดับเหนือเขตพื้นที่การศึกษา

ให้ข้าราชการของหน่วยงานทางการศึกษาในระดับสถานศึกษา และระดับเขตพื้นที่
การศึกษาเป็นข้าราชการสังกัดในองค์กรกลาง บริหารงานบุคคลของข้าราชการครูตามหลักการ
กระจายอำนาจการบริหารงานส่วนบุคคลสู่พื้นที่ทางการศึกษา และสถานศึกษา

การผลิตและการพัฒนาคณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา การพัฒนามาตรฐาน
และจรรยาบรรณของวิชาชีพ และการบริหารงานบุคคลของข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐ
ในสถานศึกษาระดับปริญญาที่เป็นนิติบุคคลให้เป็นไปตามกฎหมายเฉพาะของสถานศึกษานั้นๆ

3.1.3 พระราชบัญญัติข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540

เนื่องจากหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับนิติกรรมหรือสัญญาที่ใช้บังคับอยู่มีพื้นฐานมาจาก
เสรีภาพของบุคคล ตามหลักของความสัมพันธ์ของการแสดงเจตนา ฉะนั้นการทำสัญญาของกลุ่มสัญญา
ทั้งสองฝ่ายโดยการแสดงเจตนาจะเกิดขึ้นได้ต้องมีคำเสนอและคำสนองต่อกัน และข้อตกลงนั้น
จะต้องทำความตกลงกันให้สำเร็จและชัดเจน โดยต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย หรือขัดต่อความ
สงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ข้อความที่ได้ตกลงกันไว้ย่อมมีผลสมบูรณ์ผูกมัดกัน
ตามกฎหมาย ส่วนข้อความที่ไม่ได้ตกลงกันไว้และไม่ได้ทำเป็นหนังสือ ถือว่ามีได้มีสัญญาต่อกัน
ดังนั้น การทำสัญญาโดยเฉพาะเอกเทศสัญญาที่กฎหมายได้กำหนดแบบ หรือพิธีการเอาไว้ให้ต้อง
ปฏิบัติตาม ซึ่งถ้าไม่ปฏิบัติตามสัญญานั้นก็จะตกเป็น โฆษะ คือสัญญาเสียเปล่าไม่มีผลผูกพัน
คู่สัญญา แต่ในปัจจุบันสภาพสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ในการทำสัญญาทางธุรกิจต่างๆ
สภาพของการทำสัญญาไม่ว่าจะเป็นสัญญาซื้อขาย สัญญาเช่าซื้อ สัญญาจ้าง สัญญาขนส่ง หรือ
สัญญาธุรกิจประเภทอื่นๆ เป็นต้น อำนาจในการเจรจาต่อรองทางเศรษฐกิจผู้ที่เหนือกว่าคือโอกาส
อาศัยหลักการดังกล่าวเอารัดเอาเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจต่อรองที่น้อยกว่าในด้าน
ต่างๆ ดังกล่าว และผู้ที่ด้อยกว่าจำเป็นต้องทำสัญญาในลักษณะจำยอมหรือมัดมือชก ที่เรียกว่าสัญญา
สำเร็จรูป ทำให้อำนาจในการเจรจาต่อรองในการทำสัญญาที่ไม่เท่าเทียมกันในด้านความรู้ การรับรู้
ข้อมูลข่าวสาร รายได้ ฐานะทางเศรษฐกิจ และสถานะทางสังคม โดยการยอมรับในข้อสัญญาหรือ
ข้อตกลงใดๆ ที่กำหนดไว้แล้ว จึงก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นในสังคม

เพื่อแก้ไขความไม่เป็นธรรมและความไม่สงบสุขในสังคมดังกล่าว รัฐจึงได้กำหนด
กรอบของการใช้หลักความสัมพันธ์ของการแสดงเจตนาและเสรีภาพของบุคคล โดยกำหนดแนวทาง
ให้แก่ศาลเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าข้อสัญญาหรือข้อตกลงใดที่ไม่เป็นธรรม และให้อำนาจแก่ศาล
ที่จะสั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้น มีผลใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควร
แก่กรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 ขึ้นเมื่อวันที่ 14

พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2540 โดยกำหนดผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด 180 วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งมีผลใช้บังคับใช้นับแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 มาจนถึงปัจจุบันนี้

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 3 ได้ให้คำนิยามหรือความหมายของคำต่างๆ ไว้ดังนี้

“ข้อสัญญา” หมายความว่า ข้อตกลง ความตกลง และความยินยอมรวมทั้งประกาศและคำแจ้งความ เพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบ

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ซื้อ ผู้เช่า ผู้เช่าซื้อ ผู้กู้ ผู้เอาประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อให้ได้มา ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปโดยมิใช่เพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้น และให้หมายความรวมถึงผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ค้าประกันของบุคคลดังกล่าวซึ่งมิได้กระทำเพื่อการค้าด้วย

“ผู้ประกอบการการค้าหรือวิชาชีพ” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ขาย ผู้ให้เช่า ผู้ให้เช่าซื้อ ผู้ให้กู้ ผู้รับประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อจัดให้ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปเพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้นเป็นทางค้าปกติของตน

“สัญญาสำเร็จรูป” หมายความว่า สัญญาที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีการกำหนดข้อสัญญาที่เป็นสาระสำคัญไว้ล่วงหน้า ไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนำมาใช้ในการประกอบกิจการของตน

ข้อตกลงใดที่เป็นข้อตกลงในสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการการค้าหรือวิชาชีพ หรือในสัญญาสำเร็จรูป หรือในสัญญาขายฝากที่ทำให้ผู้ประกอบการการค้าหรือวิชาชีพ หรือผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูป หรือผู้ซื้อฝากได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเกินสมควร ถือเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และให้มีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น หมายความว่า ข้อตกลงที่ตกลงไว้ในสัญญาดังกล่าวยังถือเป็นสัญญาที่มีผลบังคับใช้ได้เท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี ทั้งนี้ กฎหมายให้ศาลใช้ดุลพินิจปรับลดข้อตกลงที่ทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิรับภาระมากเกินไปนั้นให้ลงมาเป็นข้อตกลงที่มีผลบังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี

ส่วนกรณีสัญญาสำเร็จรูป หากข้อตกลงในสัญญาเป็นข้อสงสัยไม่ชัดเจน กำกวม หรือมีความหมายหลายนัย กฎหมายให้ตีความสัญญาสำเร็จรูปไปในทางที่เป็นคุณแก่ฝ่ายซึ่งมิได้เป็นผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูปนั้น

นอกจากข้อตกลงที่ถือเป็นสัญญาที่มีผลบังคับใช้ได้เท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีดังกล่าวนี้ ยังมีข้อตกลงอื่นที่เข้าข่ายในทำนองนี้เช่นเดียวกัน คือ

1. ข้อตกลงตามมาตรา 5 คือ ข้อตกลงจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในการประกอบอาชีพ การงาน หรือการทำนิติกรรมที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพซึ่งไม่เป็นโมฆะ แต่เป็นข้อตกลงที่ทำให้ผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพต้องรับภาระมากกว่าที่จะพึงคาดหมายได้ตามปกติ โดยให้พิจารณาถึงขอบเขตในด้านพื้นที่และระยะเวลาของการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ รวมทั้งความสามารถและโอกาสในการประกอบอาชีพการงานหรือการทำนิติกรรมในรูปแบบอื่นหรือกับบุคคลอื่นของผู้ถูกจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ ประกอบกับทางได้เสียทุกอย่างอันชอบด้วยกฎหมายของคู่สัญญาด้วย

2. ข้อตกลงตามมาตรา 6 คือ ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิในทรัพย์สินที่ส่งมอบให้แก่ผู้บริโภครวมสัญญาที่ทำระหว่างผู้บริโภคร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ กล่าวคือ คู่สัญญาจะตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิของผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ โดยคู่สัญญาฝ่ายที่เป็นผู้บริโภคมิทราบถึงความชำรุดบกพร่องหรือการรอนสิทธิไม่ได้แต่มีข้อยกเว้นในกรณีที่ผู้บริโภครู้ถึงความชำรุดบกพร่องหรือเหตุการรอนสิทธิอยู่แล้วในขณะทำสัญญา ในกรณีนี้ให้ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบนั้นมีผลบังคับได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้น

3. ข้อตกลงตามมาตรา 8 คือ ข้อตกลงประกาศ หรือคำแจ้งความ ที่ทำไว้ล่วงหน้าเพื่อยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบในกรณีอื่น ซึ่งมีไว้เพื่อยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบเพื่อละเมิดหรือผิดสัญญาในความเสียหายต่อชีวิตและร่างกาย หรืออนามัยของผู้อื่น อันเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ตกลง ผู้ประกาศ ผู้แจ้งความ หรือของบุคคลอื่นซึ่งผู้ตกลง ผู้ประกาศ หรือผู้แจ้งความต้องรับผิดชอบด้วย ข้อตกลงที่มีลักษณะหรือมีผลให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติหรือรับภาระเกินกว่าที่วิญญูชน (หมายถึง บุคคลผู้มีความรู้ ความสำนึกปกติดี) จะพึงคาดหมายได้ตามปกติ เป็นข้อตกลงที่อาจถือได้ว่าทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

- (1) ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกิดจากการผิดสัญญา
- (2) ข้อตกลงให้ต้องรับผิดชอบหรือรับภาระมากกว่าที่กฎหมายกำหนด
- (3) ข้อตกลงให้สัญญาลิ้นสุดลงโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือให้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้โดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ
- (4) ข้อตกลงให้สิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือปฏิบัติตามสัญญาในระยะเวลาที่ล่าช้าได้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(5) ข้อตกลงให้สิทธิคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเรียกร้องหรือกำหนดให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(6) ข้อตกลงในสัญญาขายฝากที่ผู้ซื้อฝากกำหนดราคาสินได้สูงกว่าราคาขายบวกอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี

(7) ข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อที่กำหนดราคาเช่าซื้อ หรือกำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

(8) ข้อตกลงในสัญญาบัตรเครดิตที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระดอกเบี้ย เบี้ยปรับค่าใช้จ่ายหรือประโยชน์อื่นใดสูงเกินกว่าที่ควรในกรณีที่ผิดนัดหรือที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการผิดนัดชำระหนี้

(9) ข้อตกลงที่กำหนดวิธีคิดดอกเบี้ยทบต้นที่ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

ในการพิจารณาข้อตกลงที่ทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งดังกล่าว จะเป็นการได้เปรียบเกินสมควรหรือไม่นั้น ซึ่งมาตรา 10 ได้บัญญัติไว้ว่า ในการวินิจฉัยว่าข้อสัญญาจะมีผลบังคับเพียงใดจึงจะเป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีให้พิจารณาถึงพฤติการณ์ทั้งปวง รวมทั้ง

(1) ความสุจริต อำนาจต่อรอง ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจ ความสันทัดชัดเจน ความคาดหมาย แนวทางที่เคยปฏิบัติ ทางเลือกอย่างอื่น และทางได้เสียทุกอย่างของคู่สัญญาตามสภาพที่เป็นจริง

(2) ปกติประเพณีของสัญญาชนิดนั้น

(3) เวลาและสถานที่ในการทำสัญญาหรือในการปฏิบัติตามสัญญา

(4) การรับภาระที่หนักกว่ามากของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

และในกรณีที่ในสัญญาได้กำหนดให้สิ่งใดเป็นมัดจำ หากมีกรณีที่จะต้องรับมัดจำ ถ้ามัดจำนั้นสูงเกินส่วน ศาลจะใช้ดุลพินิจจะลดลงให้รับได้เพียงเท่าความเสียหายที่แท้จริงก็ได้

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 นี้ไม่ใช่บังคับแก่นิติกรรมหรือสัญญาที่ได้ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กฎหมายฉบับนี้ จึงเป็นกฎหมายที่จำกัดเสรีภาพในการทำสัญญาของคู่สัญญา เพื่อคุ้มครองคู่สัญญาที่เสียเปรียบในการทำสัญญาให้ได้รับความเป็นธรรม และเป็นการให้อำนาจแก่ศาลที่จะสั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้นมีผลใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี ผู้เขียนเห็นว่าคู่สัญญาที่มีอำนาจในการเจรจาต่อรองทางเศรษฐกิจก็ยังสามารถเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ดี ตั้งแต่ได้มีการทำสัญญา ซึ่งคู่สัญญาที่เสียเปรียบกว่าจะได้รับการคุ้มครองก็ต่อเมื่อเรื่องได้มาฟ้องร้องศาลแล้ว ดังนั้นก่อนจะ

ทำสัญญา ก็ขอให้ตรวจสอบข้อมูลในสัญญา ก่อนที่จะจับปากกาเซ็นชื่อลงไปในสัญญา นั้นหมายถึง การผูกมัดมีผลผูกพันตามกฎหมายทันที

3.1.4 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ขั้นตอนและเงื่อนไขในการดำเนินการขออนุญาตก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

การก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร มีขั้นตอนปฏิบัติที่ผู้ที่มีความประสงค์จะทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารควรที่จะ ปฏิบัติดังต่อไปนี้ เพื่อไม่ให้ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในเรื่องเงิน และมีความผิดตามที่ กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคารของไทย โดยขั้นตอนและเงื่อนไข ในการดำเนินการ ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้ คือ

ขั้นตอนก่อนการซื้ออาคาร หรือการออกแบบก่อสร้างอาคารก่อนที่จะทำการซื้ออาคาร ควรที่จะทำการตรวจสอบข้อมูลต่อไปนี้

1. อาคารที่จะมีการซื้อนั้นได้ทำการก่อสร้างโดยมีใบอนุญาตถูกต้องหรือไม่
2. อาคารดังกล่าวสร้างผิดแบบหรือผิดเงื่อนไขการอนุญาตหรือไม่
3. อาคารที่ได้รับอนุญาตมีการใช้สอยตามแบบ ตรงวัตถุประสงค์ที่จะทำการซื้อหรือไม่
4. อาคารนั้นอยู่ในระหว่างการดำเนินการหรือไม่

โดยการตรวจสอบข้อมูลต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น สามารถสอบถามได้จากสำนักงาน เขตหลักสี่ หรือกองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร หรือผู้ขายออกไปรับรองการ ก่อสร้างจากกองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธา

ขั้นตอนในการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร

“อาคาร” ที่จะต้องขออนุญาตหากจะมีการทำการก่อสร้างนั้น พระราชบัญญัติควบคุม อาคาร พ.ศ. 2522 ได้แก่ “อาคาร” ตามที่ได้ให้ความหมายไว้ในมาตรา 4

โดยสถานที่ในการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง ได้แก่

1. ในเขตกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่นแบ่งอำนาจการอนุญาตไว้ดังนี้
 - 1) อาคารที่ต้องขออนุญาตที่สำนักงานเขต

อาคารที่ต้องขออนุญาตที่สำนักงานเขต ได้แก่ อาคารที่สูงไม่เกิน 4 ชั้น หรือไม่เกิน 15 เมตร เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย ตึกแถว หอพัก อาคารแถวอยู่อาศัย อาคารชุด สำนักงาน อาคารอยู่ อาศัยรวมห้องแสดงสินค้าและอาคารพาณิชย์ ห้องแถวสูงไม่เกิน 2 ชั้น อาคารเลี้ยงสัตว์ อาคาร

ชั่วคราว สะพาน หอดังเก็บน้ำ รั้ว เขื่อน ป้าย แผงลอย คลังสินค้าที่มีช่วงเสาไม่เกิน 10 เมตร และถนน

ยกเว้นอาคารพิเศษ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 4 พ.ศ. 2526 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กำหนดให้โรงแรมหรสพ อัจฉรินทร์ หอประชุม หอสมุด หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์สถาน ศาสนสถาน อุ้งเรือ คานเรือ ท่าจอดเรือ อาคารเก็บวัสดุไวไฟ วัสดุระเบิด หรือวัสดุกระจายแพร่พิษหรือรังสี อาคารหรือสิ่งสร้างสูงเกิน 15 เมตร สะพานหรืออาคาร หรือโครงหลังคาช่วงหนึ่งเกิน 10 เมตร) และรวมถึงอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 33 พ.ศ. 2535 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 โรงแรม โรงพยาบาล โรงงานทุกประเภท ซึ่งไม่ใช่โรงงานที่ประกอบกิจการในครอบครัว และโรงงานที่ประกอบกิจการโดยไม่ก่อเหตุรำคาญ หรือไม่เป็นมลพิษต่อชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้ยื่นขออนุญาตก่อสร้างที่กองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธากรุงเทพมหานคร

2) อาคารที่ต้องขออนุญาตที่กองควบคุม สำนักงานโยธากรุงเทพมหานคร

อาคารที่ต้องขออนุญาตก่อสร้างที่กองควบคุมอาคารสำนักงานโยธากรุงเทพมหานคร ได้แก่ อาคารที่มีความสูงเกิน 5 ชั้น ขึ้นไป หรือสูงเกิน 15 เมตร และอาคารอื่นๆ ที่นอกเหนืออำนาจของเขต

2. นอกเขตกรุงเทพมหานคร

1) ในเขตเทศบาล

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ในเขตเทศบาล ให้ยื่นคำขอต่อนายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาลนั้นๆ

2) ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นๆ

3) เขตองค์การบริหารส่วนตำบล

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นๆ

4) ในเขตเมืองพัทยา

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ในเมืองพัทยา ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อนายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา

ขั้นตอนในการขออนุญาตก่อสร้าง คัดแปลง ต่อเติม หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร

1. การขออนุญาตคัดแปลง ต่อเติมอาคาร

การขออนุญาตคัดแปลง ต่อเติมอาคาร สามารถดำเนินการได้ 2 วิธี เช่นเดียวกับการขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังนี้ คือ

1) การขอรับใบอนุญาตคัดแปลงอาคาร ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21

2) การแจ้งความประสงค์คัดแปลงอาคาร โดยให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 39 ทวิ

2. การเปลี่ยนการใช้อาคาร

เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ที่มีความประสงค์จะใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารดังกล่าว ซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือได้แจ้งให้พนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว และให้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับกิจการหนึ่งไปใช้เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับกิจการหนึ่งด้วย

เจ้าของอาคารจะต้องใช้อาคารเพื่อกิจการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต หรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา 39 ทวิ หากประสงค์จะเปลี่ยนการใช้อาคารจากกิจการหนึ่งไปใช้เพื่อกิจการหนึ่ง จะต้องขออนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคารต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น หากเปลี่ยนใช้โดยไม่ขออนุญาตก็จะมี ความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

3. ขั้นตอนในการขออนุญาตใช้อาคาร

หลังจากก่อสร้างคัดแปลงอาคารแล้วเสร็จ ควรตรวจสอบว่าอาคารที่ก่อสร้างนั้นเป็นอาคารประเภทที่ควบคุมการใช้หรือไม่ ถ้าไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ เจ้าของอาคารสามารถใช้อาคารตามที่ได้รับอนุญาตได้ทันทีเมื่อก่อสร้าง หรือคัดแปลงอาคารแล้วเสร็จ

อาคารประเภทควบคุมการใช้ ได้แก่ อาคารดังต่อไปนี้

- 1) อาคารสำหรับใช้เป็นคลังสินค้า โรงมหรสพ โรงแรม อาคารชุด หรือสถานพยาบาล
- 2) อาคารสำหรับใช้เพื่อ

- ก. กิจการพาณิชย์กรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 80 ตารางเมตรขึ้นไป
- ข. กิจการอุตสาหกรรมที่ใช้เครื่องจักรในการผลิต มีกำลังรวมกันหรือเทียบเท่าตั้งแต่ 5 แรงม้าขึ้นไป

- ค. กิจการศึกษามีพื้นที่ตั้งแต่ 80 ตารางเมตรขึ้นไป
- ง. อาคารที่ใช้เป็นที่ชุมนุมหรือประชุมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป
- จ. สำนักงานหรือที่ทำการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 เมตรขึ้นไป

การขอใบรับรองการใช้อาคารประเภทควบคุมการใช้ เจ้าของอาคารต้องแจ้งให้กรุงเทพมหานครทราบ โดยยื่นแบบหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบการก่อสร้าง คัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร (แบบ กทม. 4) เพื่อขอรับใบรับรองการก่อสร้างคัดแปลงอาคาร ก่อนจะใช้อาคารนั้น

3.1.5 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายที่มีหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคที่อาจจะได้รับความเดือดร้อน หรือได้รับความไม่เป็นธรรม จากการเข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชา และบริการต่างๆ จะเห็นได้จากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า ที่มีการตรากฎหมายนี้ขึ้นมา ก็เนื่องจากปัจจุบันนี้การเสนอสินค้าและบริการต่างๆ ต่อประชาชนนับวันจะเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาได้นำวิชาการในทางการตลาด และทางการโฆษณา มาใช้ในการส่งเสริมการค้าบริการซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ เพราะผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่จะทราบภาวะตลาดและความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพ และราคาของสินค้าและบริการ ได้อย่างถูกต้องและทันทั่วทั้ง

แม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังกล่าวจะไม่ใช่เรื่องของกฎหมาย ที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาโดยตรงก็ตาม แต่ด้วยเพราะว่าผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชาเป็นผู้บริโภคที่เข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชา ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงต้องทำการศึกษาพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นี้ ในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา ดังต่อไปนี้

การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค คือ กฎหมายที่ให้ความคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค โดยมีหลักเกณฑ์บางประการที่กฎหมายนี้ต้องให้การคุ้มครองผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา ที่เป็นผู้บริโภคตามกฎหมาย ดังนั้น ผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา จึงมีความหมายตามที่กฎหมายฉบับนี้

³ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค, ม.ป.ป., หน้า 13.

ให้ความหมายไว้ กล่าวคือ คำว่า “ผู้บริโภคร” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้คำนิยามของคำว่าผู้บริโภค หมายความว่า ผู้ซื้อหรือได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการด้วย⁴ และคำว่า “ผู้ประกอบการ” ที่หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย

ดังนั้น เมื่อผู้ใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชาเป็นผู้บริโภคตามกฎหมายนี้ก็จะทำให้ผู้ใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชานั้นมีสิทธิและได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังนี้

อำนาจหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกฎหมายที่ให้สิทธิแก่ผู้บริโภคในการร้องเรียนต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือฟ้องคดีต่อศาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายแก่ผู้ผลิตสินค้าหรือให้บริการในลักษณะที่ไม่ปลอดภัยเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคนั้น โดยแนวทางในการบัญญัติกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเกิดขึ้นมา เพื่อให้มีมาตรการในการคุ้มครองประชาชน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้บริโภคมิให้ถูกเอาเปรียบจากผู้ผลิตสินค้า หรือผู้ให้บริการนั่นเอง⁵ โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคไว้ด้วย มาตรา 20 ดังนี้

1. รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ
2. ติดตามและสอดส่องพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งกระทำการใดๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใดๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค
3. สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น
4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการ
5. ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภคเพื่อสร้างนิสัยในการบริหารที่เป็นการส่งเสริมพละนามัย ประหยัดและใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

⁴ สุขุม สุภนิตย์ . (2546) คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 4 หน้า 60-16.

⁵ แหล่งเดิม, หน้า 150-160.

6. ประสานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ

7. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย การควบคุมการโฆษณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ในการควบคุมการโฆษณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเป็นการใช้อำนาจทางปกครอง เพื่อให้อำนาจในการออกคำสั่งดำเนินการกับโฆษณาที่ใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ตามบทบัญญัติในมาตรา 22 ถึงมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่อควบคุมการโฆษณาสินค้าและบริการ

วิธีการควบคุมโฆษณาเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาหรือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับการร้องเรียนหรือตรวจพบว่า โฆษณาใดอาจเป็นการฝ่าฝืน บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้น ก่อนนำเสนอคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเพื่อให้มีคำสั่งต่อไป ในการวินิจฉัยของคณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณานั้น มีข้อพิจารณาดังนี้

1. คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะวินิจฉัยเป็นเบื้องต้นว่า การโฆษณานั้น เป็นโฆษณาตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หรือไม่ ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติคำนิยามคำว่า “โฆษณา” หมายถึง กระทำการไม่ว่าโดยวิธีใดๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ทางการค้า จากคำนิยามดังกล่าว ข้อความที่จะถือเป็นการโฆษณาจึงต้องเป็นข้อความที่ได้เผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยมีวัตถุประสงค์ให้สาธารณชนได้ทราบถึงสินค้าหรือบริการ เพื่อเชิญชวนให้สาธารณชนได้เลือกซื้อสินค้าหรือบริการของตนนั่นเอง ดังนั้น การโฆษณาจึงมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ การเผยแพร่ข้อความต่อสาธารณชนและเพื่อประโยชน์ในทางการค้า

2. เมื่อเป็นโฆษณาตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แล้ว คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะพิจารณาต่อไปว่า โฆษณาดังกล่าวเป็นโฆษณาที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ กล่าวคือ เป็นโฆษณาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมโดยข้อความในโฆษณาที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จะมีลักษณะต่อไปนี้

1) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง บางท่านเรียกว่า โฆษณาหลวง หมายถึง โฆษณาซึ่งแสดงข้อความแตกต่างจากความจริง และผลแห่งการแสดงเช่นนั้นทำให้พฤติกรรมผู้บริโภคหันเหไปในทางที่ข้อความนั้นมุ่งหมาย ข้อที่แสดงนั้นอาจเป็นเท็จหรือหลวงอยู่ในตัวเอง หรือแม้ไม่มี

สิ่งแสดงว่าจะเท็จ ก็ถือว่าเป็นการลวงได้ ข้อความในลักษณะนี้ เช่น กรณีหมายเลข 1/2536 เรื่อง การโฆษณาโทรศัพท์มือถือ ระบบ 800 ของเว็ลด์โฟน ข้อความที่ว่า “ระบบ 800 ของเว็ลด์โฟน ติดต่อกับทุกที่ทุกมุมด้วยอำนาจทะเลลวงเหนือกว่า ไม่ว่าจะมอ้อบอาคารทึบหรือที่ลานจอดรถคุณ ติดต่อได้ไม่ติดขัด” ซึ่งขณะอนุกรรมการเห็นว่า ตามรายงานการทดสอบของเจ้าหน้าที่บริษัท พบว่า ระบบ 800 ของเว็ลด์โฟนมีจุดอับที่ไม่สามารถรับสัญญาณและจุดอับที่ไม่สามารถส่งสัญญาณได้ในบางพื้นที่ เป็นข้อความที่เกินความจริง⁶

นอกจากการใช้ข้อความที่ไม่เป็นจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว การโฆษณาที่เป็นการ อวดอ้างความเป็นยอดในคุณภาพสรรพคุณ โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงระดับแห่งคุณภาพ เช่น ที่สุด ดีกว่า แห่งแรก แห่งเดียว หรือการโฆษณาเปรียบเทียบ หากผู้โฆษณาไม่อาจพิสูจน์ได้ว่า มีสรรพคุณ หรือคุณสมบัติตามข้อความโฆษณา หรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าสินค้าตนดีกว่าของผู้อื่น ก็ถือว่าเป็น การใช้ข้อความอันเป็นเท็จด้วย

2) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะ กระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันไม่เป็นความจริงหรือเกิน ความจริงหรือไม่ก็ตาม ลักษณะของข้อความที่ต้องห้าม ตามอนุมาตรา (2) หมายถึง ข้อความในนั้นจะ ทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญของสินค้าหรือบริการ การใช้ข้อความโฆษณาในลักษณะเช่นนี้ ผู้บริโภคอาจใช้วิธีอ้างอิง รายงานทางวิชาการ สถิติหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่เป็นความจริง หรือเกิน ความจริง อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ต้องห้ามในลักษณะนี้ยังไม่ถึงขนาดเป็นข้อความอันเป็นเท็จ หากผู้โฆษณาได้ทำการโฆษณาข้อความในลักษณะนี้ กฎหมายกำหนดให้ผู้โฆษณามีโอกาส พิสูจน์ว่าเป็นความจริงหรือปรากฏแก่คณะกรรมการว่าด้วยโฆษณาได้ หากพิสูจน์ไม่ได้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาใช้อำนาจตามมาตรา 27 ในการดำเนินการกับข้อความดังกล่าว

3) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้มีการกระทำผิดกฎหมาย หรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ การวินิจฉัยว่า ข้อความใดเป็น ข้อความที่ต้องห้ามตามอนุมาตรา (3) นี้ ก่อนข้างจะวินิจฉัยได้ยาก ในส่วนที่เป็นข้อความที่ สนับสนุนให้มีการกระทำผิดกฎหมาย อาจเห็นได้ชัดเจนเพราะอยู่ในการรู้เห็นของบุคคลทั่วไป แต่ข้อความที่เป็นการผิดศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียวัฒนธรรมนั้น คงจะต้องพิจารณาถึง ระดับความรู้สึกของวิญญูชนทั่วๆ ไปว่าส่อไปในทางเป็นการทำลายศีลธรรมหรือวัฒนธรรม หรือไม่ นอกจากนี้ข้อความในการโฆษณาที่เป็นการแสดงถึงการขายบริการทางเพศหรือส่อไปใน ทางการขายบริการทางเพศ ก็เข้าข่ายต้องห้ามตามอนุมาตรานี้ด้วย

⁶ สุขุม สุกนิตย์ . (2546). คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 4 หน้า 150-160.

4) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน ขณะนี้ยังไม่ปรากฏข้อความโฆษณาที่มีลักษณะนี้

5) ข้อความอย่างอื่น ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ปัจจุบันได้มีกฎกระทรวงที่กำหนด ข้อความที่เข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 รวม 3 ฉบับ คือ กฎกระทรวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2526 ลงวันที่ 19 เมษายน 2526 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2528 ลงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2528 และกฎกระทรวง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2534 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2534 ซึ่งกำหนดข้อความที่มีลักษณะต้องห้าม ได้แก่ ข้อความโฆษณาที่รวมอยู่กับข้อความถวายพระพร ข้อความโฆษณาที่ประกาศ จะจัดให้มีการแถม พก หรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชคให้ของแถม ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดทางสี่ต่างๆ ข้อความโฆษณาขายที่ดิน เป็นต้น

3. เมื่อปรากฏว่าข้อความที่โฆษณามีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายคณะกรรมการ ว่าด้วยการโฆษณา จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ทำการโฆษณาปฏิบัติตามหรือในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยก็สามารถ ให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์แสดงความจริงได้หลังจากที่คณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีคำสั่ง เกี่ยวกับโฆษณานั้นอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างแล้ว หากผู้ได้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งนั้น สามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายใน 10 วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ

การที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องสามารถอุทธรณ์ ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้นั้น เป็นการให้มีการตรวจการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งทาง ปกครอง เหมาะสมตามควรแก่กรณีหรือไม่ อย่างไรก็ดีในการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจนี้เป็นการ ตรวจสอบโดยองค์กรฝ่ายบริหารด้วยตนเองโดยไม่มี การตรวจสอบโดยองค์กรภายนอก ดังเช่นระบบ การตรวจสอบซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

3.1.6 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550⁷ ได้กำหนดหลักการบริหารและการ จัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนให้มีฐานะเป็นนิติบุคคลและมีคณะกรรมการบริหารโรงเรียน เพื่อทำ หน้าที่บริหารและจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยมีภารกิจกับติดตามการ ประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับการศึกษาของรัฐ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการ จัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา ดังนี้

⁷ พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550. หน้า 26-69.

ความหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชน ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติ โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550⁸

โรงเรียน หมายความว่า สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษา ไม่ว่าจะ เป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบที่มีไว้เป็นสถาบันอุดมศึกษาของเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

โรงเรียนนอกระบบ หมายความว่า โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยมีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา

นักเรียน หมายความว่า ผู้รับการศึกษาในโรงเรียน

ผู้รับใบอนุญาต หมายความว่า ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน

ผู้จัดการ หมายความว่า ผู้อำนวยการของโรงเรียนในระบบ

ผู้บริหาร หมายความว่า ผู้บริหารของโรงเรียนนอกระบบ

ครู หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ ในโรงเรียน

ผู้สอน หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ ในโรงเรียนนอกระบบ

บุคลากรทางการศึกษา หมายความว่า ผู้สนับสนุนการศึกษาซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ให้บริการปฏิบัติงานเกี่ยวเนื่องกับการจัดกระบวนการเรียนการสอน การนิเทศ และการบริหารการศึกษาในโรงเรียน

ผู้อนุญาต หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนมอบหมาย

คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ตราสารจัดตั้ง หมายความว่า ตราสารจัดตั้งนิติบุคคลของโรงเรียนในระบบ

กองทุน หมายความว่า กองทุนส่งเสริมโรงเรียนในระบบ

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ

รัฐมนตรี หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน

⁸ พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550. หน้า 29-30.

การจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา

1. การขอรับใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนนอกระบบ โดยมีวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องแนบรายละเอียดเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนนอกระบบมาพร้อมกับคำขอและอย่างน้อยต้องรายการดังต่อไปนี้

- 1) ชื่อ ประเภท และลักษณะของโรงเรียนนอกระบบ
 - 2) ที่ตั้ง และแผนผังแสดงบริเวณและอาคารของโรงเรียนนอกระบบ
 - 3) หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการศึกษา
 - 4) หลักเกณฑ์การคิดค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่น รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการเพิ่มค่าธรรมเนียมดังกล่าว
 - 5) รายการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
- เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ได้รับอนุญาตจะเปลี่ยนแปลงรายการข้างต้น ไม่ได้ นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต

2. ให้ผู้อนุญาตพิจารณาคำขออนุญาตให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขออนุญาต

3. ให้ผู้รับใบอนุญาตจัดให้มีผู้บริหารคนหนึ่งเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบการบริหารงานของโรงเรียนนอกระบบให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการ และรายละเอียดข้างต้น โดยผู้รับอนุญาตซึ่งมีคุณสมบัติ และลักษณะเป็นผู้บริหารเองก็ได้ และให้ส่งหลักฐานการแต่งตั้งหรือการเข้าเป็นผู้บริหาร ให้ผู้อนุญาตทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันแต่งตั้งหรือวันเข้ารับบริหาร คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้บริหาร ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

4. ให้โรงเรียนนอกระบบจัดให้มีครูหรือผู้สอนซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมกับหลักสูตร และมีจำนวนที่เหมาะสมกับนักเรียนตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

5. คณะกรรมการจะกำหนดให้โรงเรียนนอกระบบบางประเภทหรือบางขนาดที่ผู้บริหารจัดทำรายงานแสดงกิจการและงบประมาณของโรงเรียนนอกระบบเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปีตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

6. การเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่นในโรงเรียนนอกระบบต้องไม่มีลักษณะเป็นการแสวงหากำไรเกินควรเมื่อคำนึงถึงคุณภาพ มาตรฐานการศึกษา และสิทธิประโยชน์ที่นักเรียนได้รับ

7. ในกรณีที่โรงเรียนนอกระบบประสงค์จะเลิกกิจการให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้อนุญาตทราบไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันที่ประสงค์จะเลิกกิจการและให้ใบอนุญาตนั้นสิ้นผลเมื่อถึงกำหนดเลิกกิจการ

เมื่อผู้อนุญาตตรวจพบว่าโรงเรียนนอกระบบแห่งใดหยุดดำเนินการเกินเก้าสิบวันโดยไม่แจ้งเลิกกิจการตามวรรคหนึ่ง ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตโรงเรียนนอกระบบดังกล่าว

การเตรียมสถานที่และอาคาร

ผู้ประสงค์จะจัดตั้งโรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 หลักสูตรโรงเรียน ต้องมีการเตรียมอาคาร สถานที่ ตามที่กำหนดในระเบียบที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ลักษณะการจัดการเรียนการสอน

- 1) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นหลัก
- 2) จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูสอนและสื่อ
- 3) จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

2. สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร

1) สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสมพอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรืออนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดอันตรายใดๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

2) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

3) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

4) ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอน อาจมีนักเรียนเกินห้องละ 90 คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน และจะต้องเพิ่มสื่อและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน

4. การจัดอาคารสถานที่และความปลอดภัย

1) ห้องเรียน ห้องประกอบ ต้องมีแสงสว่างพอเพียงและมีระบบถ่ายเทอากาศที่ถูกลักษณะ

- 2) มีห้องธุรการและหรือห้องพักครูแยกต่างหากจากห้องเรียน

3) จัดให้มีพื้นที่หรือห้องสำหรับพักผ่อนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ตามสมควร

4) จัดให้มีน้ำดื่มน้ำใช้ที่สะอาด สุขลักษณะให้เพียงพอตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่

5) มีห้องส้วมแยกชาย-หญิง โดยอัตราส่วนจำนวนนักเรียน 35 คน ต่อ 1 ที่สำหรับการเปิดสอนในแต่ละรอบเกิน 20 คน ขึ้นไปให้เพิ่มอีก 1 ที่

6) ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือให้เป็นกฎกระทรวง ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครอง พ.ศ. 2522 ในเรื่องการป้องกันอัคคีภัย

5. เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนและการใช้สื่อ

1) ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตลอดเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในอัตราส่วน 1 คน ต่อห้องเรียน 1 ห้อง

2) สื่อโทรทัศน์หรือฉากรับภาพ ต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอให้นักเรียนสามารถมองเห็นและเข้าใจเรื่องราวที่สื่อนำเสนอได้อย่างชัดเจน โดยจะต้องให้มีสื่ออย่างน้อย 1 เครื่องต่อนักเรียน 15 คน

6. คุณสมบัติของครูและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน

1) ครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้รับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

2) เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษาหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องและมีทักษะในการใช้สื่อ

7. ค่าธรรมเนียมการเรียน

1) การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน ให้เก็บได้อัตราดังนี้ การเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอนให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

2) กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรสมัครเรียนให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตรากារคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

8. ให้ผู้รับใบอนุญาตติดประกาศให้เห็นได้ชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- 1) ใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงเรียน
- 2) ใบอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียน
- 3) เกณฑ์มาตรฐานการจัดตั้งโรงเรียน
- 4) ข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น รายชื่อครูอาจารย์และหลักสูตรภาคเรียน

9. โรงเรียนจะต้องจัดทำรายงานการดำเนินกิจการเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปีและจะต้องมายื่นขอต่อใบอนุญาตทุกๆ 3 ปี ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

10. การคืนค่าธรรมเนียมการเรียน

1) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 100% ในกรณีไม่สามารถจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของนักเรียนหรือนักเรียนไม่สามารถเรียนตามที่สมัครไว้เนื่องจากมีความจำเป็น โดยมีหลักฐานที่เชื่อถือได้มาแสดง

2) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 90% ในกรณีนักเรียนแจ้งความจำนงเป็นลายลักษณ์อักษร ขอยกเลิกการเรียนโดยแจ้งล่วงหน้าก่อนเปิดทำการสอนในรายวิชานั้นไม่น้อยกว่า 7 วัน

3) โรงเรียนต้องคืนค่าธรรมเนียมการเรียน 80% ในกรณีนักเรียนได้มาเรียนในครั้งแรกแล้วไม่ประสงค์จะเรียนต่อ โดยแจ้งเหตุผลและความจำเป็นให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรหลังจากเรียนครั้งแรกไม่เกิน 3 วัน

4) โรงเรียนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนคืนตามอัตราในข้อ 1 2 และ 3 ให้กับนักเรียนทันทีที่ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักเรียนว่าไม่ประสงค์จะเรียนต่อไปและขอรับเงินคืน

5) โรงเรียนต้องออกใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้จากนักเรียนตามความเป็นจริง

11. มาตรการในการป้องกันอัคคีภัยในโรงเรียนกวดวิชา

1) จัดให้มีการติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือ โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกกระยะไม่เกิน 45.00 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือนี้ต้องติดตั้งในส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นไม่เกิน 1.50 เมตร ในที่มองเห็นสามารถอ่านคำแนะนำการใช้ได้และสามารถเข้าใช้สอยได้สะดวกและต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา

2) จัดให้มีการติดตั้งระบบไฟฟ้าส่องสว่างสามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเพลิงไหม้และมีป้ายบอกชั้นและป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านในและด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้นด้วยอักษรที่สามารถมองเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยตัวอักษรต้องมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร

3) จัดให้มีการติดตั้งอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนให้หนีไฟที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึง

4) จัดให้มีป้ายเรืองแสงหรือเครื่องหมายแสงไฟสว่างด้วยไฟสำรองฉุกเฉินบอกทางออกสู่บันไดหนีไฟติดตั้งเป็นระยะตามทางเดินและบริเวณหน้าประตูหรือทางออกสู่บันไดหนีไฟ ส่วนประตูทางออกจากบันไดหนีไฟสู่ภายนอกอาคารหรือชั้นที่มีทางหนีไฟได้ปลอดภัยเนื่องจากให้ติดตั้งป้ายที่มีแสงสว่างข้อความ “ทางออกหนีไฟ” หรือ “FIRE EXIT” หรือเครื่องหมายที่มีแสงสว่างแสดงว่าเป็นทางออกหนีไฟให้ชัดเจนละบริเวณทางหนีไฟจะต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง

5) จัดให้มีการติดตั้งแบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้น แสดงตำแหน่งห้องต่างๆ ทุกห้องตำแหน่งที่ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงต่างๆ ประตูหนีไฟของชั้นนั้น ติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจนและบริเวณที่พื้นชั้นล่างของอาคารทุกชั้นเก็บรักษาไว้ เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้สะดวก

6) อาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 4 ชั้นขึ้นไป ให้ติดตั้งบันไดหนีไฟที่ไม่ใช่บันไดในแนวตั้ง เพิ่มจากบันไดหลักให้เหมาะสมกับพื้นที่อาคารแต่ละชั้น เพื่อให้สามารถลำเลียงบุคคลทั้งหมดในอาคารออกนอกอาคารภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยไม่ถือเป็นการคัดแปลงอาคาร แต่ต้องยื่นแบบแปลนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบและบันไดหนีไฟต้องมีลักษณะดังนี้

ก. บันไดหนีไฟภายในอาคารต้องมีผนังโดยรอบที่ทำด้วยวัสดุที่ไม่ติดไฟ หรือบันไดหนีไฟภายนอกอาคาร บันไดชั้นล่างสุดทำอยู่ห่างจากพื้นดินไม่เกิน 3.50 เมตร บันไดแต่ละช่วงสูงไม่เกินความสูงระหว่างชั้นของอาคาร มีความกว้างไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ลูกนอนกว้างไม่น้อยกว่า 22 เซนติเมตร และลูกตั้งสูงไม่เกิน 20 เซนติเมตร

ข. ช่องประตูสู่บันไดหนีไฟเป็นบางทำด้วยวัสดุที่ไม่ติดไฟ พร้อมติดตั้งอุปกรณ์ชนิดที่บังคับให้บานประตูปิดได้เอง เพื่อป้องกันควันและเปลวไฟไม่ให้เข้าสู่บันไดหนีไฟและมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร สูงไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร สามารถเปิดได้สะดวกและไม่มีสิ่งกีดขวางทางหนีไฟ สามารถหนีไฟทางบันไดหนีไฟต่อเนื่องกันถึงระดับดินหรือออกสู่ภายนอกอาคารที่ระดับไม่ต่ำกว่าชั้นสองได้โดยสะดวกและปลอดภัย

การจัดทำเอกสารหลักสูตร

การจัดทำหลักสูตร ต้องมีรายละเอียดและรูปแบบดังนี้⁹

1. ให้ระบุชื่อ โรงเรียนและสถานที่ตั้งของโรงเรียนให้ชัดเจน ไว้ส่วนบนของหลักสูตร
2. ระบุชื่อหลักสูตรไว้กลางหน้ากระดาษ
3. จัดรูปแบบของหลักสูตรตามหัวข้อดังต่อไปนี้
 - 1) ระยะเวลา หมายถึง ระยะเวลาของหลักสูตร ตั้งแต่เริ่มเรียนจนจบหลักสูตร ไปประกอบอาชีพได้ ให้กำหนดไว้ว่าหลักสูตรกี่เดือน กี่ปี และตลอดหลักสูตรใช้เวลาไม่น้อยกว่า กี่ชั่วโมง (หากเป็นหลักสูตรคนตรีควรกำหนดระยะเวลาฝึกซ้อมด้วยตนเองด้วย)
 - 2) จุดประสงค์ ควรกำหนดเป้าหมายที่จะให้ผู้เรียนได้รับจากการเรียนตามหลักสูตร ให้ระบุเป็นข้อๆ อย่างน้อย 3 ข้อ โดยให้เป็นเรื่อง
 - ก) ด้านความรู้ ความเข้าใจในวิชาชีพ
 - ข) ทักษะหรือความชำนาญในการประกอบวิชาชีพนั้น
 - ค) การสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ
 - ง) เน้นถึงสภาพทั่วไปและตัวบุคคล เช่น การประกอบอาชีพได้
4. อัตราเวลาเรียน ให้ระบุเวลาเรียนให้ชัดเจน เช่น สอนสัปดาห์ละกี่วัน วันละกี่ชั่วโมง เรียนกี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เปิดสอนกี่รอบ ตั้งแต่เวลาใด ผู้เรียนต้องเรียนจนจบหลักสูตรในเวลาไม่กี่เดือน และไม่น้อยกว่ากี่ชั่วโมงในแต่ละรอบ
5. วิชาที่สอน ระบุให้ชัดเจน เช่น เสริมสวย ตัดเย็บ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ
6. รายการสอน ให้กำหนดรายการเนื้อหาวิชาที่จะสอนเป็นข้อๆ ให้ครอบคลุมทั้งระบุด้วยว่าในหัวข้อแต่ละรายการสอน ใช้เวลาที่ชั่วโมง โดยคำนวณชั่วโมงให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา
7. การประเมินผล ให้ระบุว่าเวลาที่สอนมีการทดสอบ วัดผล หรือประเมินผลการเรียน ด้วยวิธีการใดบ้าง เช่น ทดสอบภาคทฤษฎี ทดสอบภาคปฏิบัติหรือวิธีการอื่นๆ
8. เกณฑ์การตัดสินใจ ให้กำหนดวิธีการหรือหลักเกณฑ์ในการวัดผลหรือทดสอบ ความรู้ ความสามารถของผู้เรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบได้อย่างไร ให้กำหนดวัดส่วนระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เช่น ทดสอบทฤษฎี ร้อยละ 40 ทดสอบภาคปฏิบัติ ร้อยละ 60 เกณฑ์การตัดสิน ร้อยละ 80 หรือพิมพ์ดีดไม่น้อยกว่านาทีละ 25 คำ เป็นต้น

⁹ กลุ่มงานการศึกษาอกระบบกลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 8.

9. เอกสารประกอบการเรียน ให้ระบุหนังสือ เอกสารประกอบการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า 3 เล่ม และระบุชื่อผู้แต่ง ชื่อสำนักพิมพ์ ปีที่พิมพ์ทุกเล่ม ตามหลักการเขียน

10. อุปกรณ์การสอน ให้ระบุการสอนตามลำดับรายการ และจำนวนหน่วยต่อคนด้วย

11. ลงชื่อเจ้าของโรงเรียน (ผู้รับใบอนุญาต) ผู้จัดการและครูใหญ่ให้เรียบร้อย

12. รูปแบบการจัดทำหลักสูตร

การเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้พัฒนา จัดทำข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียน เอกชน ให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน เพื่อใช้ประกอบการวางแผนพัฒนาโรงเรียน แต่ยังมีโรงเรียน เอกชนจำนวนหนึ่งที่ขาดการติดต่อกันกว่า 1 ปีการศึกษา อาจเนื่องมาจากโรงเรียนได้หยุดกิจการ ไปแล้ว แต่มิได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้น สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน จึงมีความจำเป็นต้องเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนเอกชนที่ขาด การติดต่อ เมื่อพบว่าไม่มีสภาพเป็น โรงเรียนแล้ว เพื่อให้ข้อมูลเป็นปัจจุบัน ตรงตามสภาพของ โรงเรียนที่มีอยู่จริงมากที่สุด ได้กำหนดแนวพิจารณา การดำเนินการเพิกถอน ใบอนุญาตให้จัดตั้ง โรงเรียนเอกชน ดังนี้¹⁰

1. มีหนังสือลงทะเบียนตอบรับถึงผู้รับใบอนุญาต โรงเรียน แจ้งให้มาพบเจ้าหน้าที่ ภายใน 20 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือ

2. หากจดหมายถูกไปรษณีย์ส่งกลับ ให้ข้อที่อยู่ทะเบียนราษฎร์ของผู้รับใบอนุญาต โรงเรียน

3. พ้นกำหนดเวลาตามข้อ 1 ให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบสถานที่ โดยให้ถ่ายรูปและหรือ สอบถามบุคคลข้างเคียง

4. สรุปข้อเท็จจริง เสนอความคิดเห็นต่อผู้อนุญาตให้จัดตั้ง โรงเรียน และมีหนังสือ ลงทะเบียนตอบรับถึงผู้รับใบอนุญาตที่อยู่ ข้อ 2 แจ้งข้อบกพร่องตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 พร้อมดำเนินการเรื่องหลักฐานการศึกษาสำหรับ โรงเรียนใน ระบบโดยแจ้งความหรือลงบันทึกประจำวัน

5. พ้นกำหนดเวลา 15 วัน ผู้อนุญาตให้จัดตั้ง โรงเรียนดำเนินการเพิกถอนใบอนุญาต ตามแบบ ร. 18 พร้อมแจ้งคำสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบตามที่อยู่ข้อ 2

¹⁰ กลุ่มงานการศึกษาอนุเคราะห์ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 21.

การขอใช้ตราโรงเรียน

1. หลักการ

เมื่อโรงเรียนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเรียบร้อยแล้ว และมีความประสงค์จะใช้ตราโรงเรียน โรงเรียนจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

2. กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเรื่องการใช้ตราของโรงเรียนเอกชน (ตั้งแต่ พุทธศักราช 2522) ไว้ดังนี้¹¹

1) เป็นแบบตรารูปกลม 2 วง ซ้อนกัน วงนอกเส้นผ่านศูนย์กลางยาว 4.5 เซนติเมตร วงในเส้นผ่านศูนย์กลางยาว 3.5 เซนติเมตร ภายในวงกลมมีสัญลักษณ์ของโรงเรียนตามแบบที่โรงเรียนกำหนดระหว่างเส้นรอบวงของวงทั้งสองด้านบนให้เขียนชื่อเต็มของโรงเรียน ด้านล่างให้เขียนชื่ออำเภอและจังหวัดที่โรงเรียนนั้นตั้งอยู่

2) ภายในดวงตราให้มีลายโหล่ง ไม่ใช่รูปเสมาธรรมจักร

3) ไม่ให้เลียนแบบหรือออกแบบพระปรมาภิไธย หรือเครื่องหมายของราชวงศ์ หรือซ้ำกับเครื่องหมายอื่นของทางราชการเว้นแต่จะได้รับอนุญาต

4) ไม่มีภาษาต่างประเทศอยู่ภายในดวงตรา เว้นแต่โรงเรียนราษฎร์ใดที่เคยใช้ภาษาต่างประเทศอยู่ภายในดวงตราก่อนหรือโรงเรียนราษฎร์ที่ได้รับพระราชทานบรมราชานุญาตให้ใช้ตราประจำโรงเรียน

5) รูปลักษณะของดวงตราต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติการแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การใช้ตราของโรงเรียนราษฎร์ ข้อ 4 จาก “ไม่ให้มีภาษาต่างประเทศ” เป็น “ไม่ให้มีภาษาต่างประเทศ ยกเว้นโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามจะใช้ภาษาอาหรับกำกับด้วยก็ได้”

3. ขั้นตอนการดำเนินการ

โรงเรียนยื่นคำร้องขอเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน และหรือค่าธรรมเนียมอื่น (ร.11) ขอใช้ตราโรงเรียนที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยประทับตราตัวอย่างลงในคำร้องพร้อมแบบตราจริง 1 ชุด

¹¹ กลุ่มงานการศึกษาอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 26.

3.1.7 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภท กวดวิชา พ.ศ. 2545

สำหรับโรงเรียนกวดวิชานับว่าจัดอยู่ในประเภทหนึ่งของโรงเรียนเอกชน ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติที่ออกมาเพื่อปรับปรุงระบบการศึกษาของเอกชนให้มีความทันสมัยและได้มาตรฐานของการจัดการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญา โดยแต่เดิมได้มีพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และมาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2545 ได้มีการวางระเบียบกระทรวงศึกษาธิการกำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาขึ้น และสืบเนื่องมาจากการที่โรงเรียนเอกชนประเภทโรงเรียนกวดวิชาเกิดขึ้นอย่างมากมายหลายรูปแบบและเกิดปัญหามากมายในขณะนั้นจึงทำให้ต้องมีระเบียบว่าด้วยเรื่องมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาเพื่อเข้ามาเสริมบทบัญญัติในทางปฏิบัติโดยการออกระเบียบขึ้นในปี พ.ศ. 2545 ชื่อว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545” ดังมีสาระสำคัญที่จะกล่าวต่อไปนี้

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ เห็นสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2544 ให้เหมาะสมและเอื้อประโยชน์แก่ผู้เรียนและสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 มาตรา 17 และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545”

ข้อ 2. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2544 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4. ในระเบียบนี้ “โรงเรียน” หมายความว่า โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชา บางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับมัธยมศึกษา “สื่อ” หมายความว่า เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นการเรียนการสอน เช่น เครื่องวีดิทัศน์ ระบบโทรทัศน์วงจรปิด เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดสัญญาณภาพ และเสียงจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งได้ “เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน” หมายความว่า บุคลากรทางการศึกษาหรือครูผู้ช่วย ซึ่งมีหน้าที่ดูแลความประพฤติของนักเรียนและรักษาระเบียบแบบแผนของห้องเรียน ดูแลการใช้สื่อ และสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อ 5. ลักษณะการจัดการเรียนการสอน

- 5.1 จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน
- 5.2 จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ
- 5.3 จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

ข้อ 6. สถานที่ตั้ง โรงเรียนและอาคาร

6.1 สถานที่และบริเวณที่ตั้ง โรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสม พอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรืออนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดภัยอันตรายใดๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

6.2 ต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือกรณีเช่าต้องมีสัญญาเช่าอาคาร จากผู้มีสิทธิในการให้เช่า มีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยระบุวัตถุประสงค์การเช่า เพื่อใช้จัดตั้งโรงเรียน ยกเว้นกรณีการเช่าที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ราชพัสดุ ที่ศาสนสมบัติกลางที่ธรณีสงฆ์ หรือที่องค์การของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

6.3 อาคารต้องเป็นเอกเทศ หรืออาคารร่วมต้องแยกเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับกิจการอื่น และเป็นอาคารที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะใช้จัดการเรียนการสอน

6.4 ต้องเป็นอาคารที่ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม เป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร

ข้อ 7. ห้องเรียน

7.1 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 45 คน

7.2 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

7.3 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

7.4 ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอนอาจมีนักเรียนเกินห้องละ 90 คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน และจะต้องเพิ่มสื่อ และเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน

ข้อ 8. การจัดการสถานที่และความปลอดภัย

8.1 ห้องเรียน ห้องประกอบ ต้องมีแสงสว่างพอเพียงและมีระบบถ่ายเทอากาศที่ถูกต้อง
สุขลักษณะ

8.2 มีห้องธุรการและหรือห้องพัสดุแยกต่างหากจากห้องเรียน

8.3 จัดให้มีพื้นที่หรือห้องสำหรับพักผ่อนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ตาม
สมควร

8.4 จัดให้มีน้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาดถูกสุขลักษณะให้เพียงพอตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่

8.5 มีห้องส้วมแยกชาย-หญิง โดยถืออัตราส่วนจำนวนนักเรียน 35 คน ต่อ 1 ที่ สำหรับการเปิดสอนในแต่ละรอบเกิน 20 คนขึ้นไปให้เพิ่มอีก 1 ที่

8.6 ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร หรือให้เป็นไปตาม
กฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ใน
เรื่องการป้องกันอัคคีภัย

ข้อ 9. เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน และการใช้สื่อ

9.1 ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตลอดเวลา ที่มีการจัดการเรียนการสอนใน
อัตราส่วน 1 คน ต่อนักเรียน 1 ห้อง

9.2 สื่อโทรทัศน์หรือฉากรับภาพ ต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอให้นักเรียน สามารถมองเห็น
และเข้าใจเรื่องราวที่นำเสนอได้อย่างชัดเจน โดยจะต้องให้มีสื่ออย่างน้อย 1 เครื่องต่อนักเรียน
15 คน

ข้อ 10. คุณสมบัติของครู และเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน

10.1 ครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนด ความรู้
และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่ และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาต ให้
เป็นครู โรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

10.2 เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา หรือ
สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และมีทักษะในการใช้สื่อ

ข้อ 11 ค่าธรรมเนียมการเรียน

11.1 การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงาน คณะกรรมการ
การศึกษาเอกชน โดยให้เก็บได้ในอัตรา ดังนี้ การเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอน ให้เก็บในอัตราที่
สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้อง
เก็บในราคาต่ำสุด

11.2 กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียน ให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

ข้อ 12. ให้ผู้รับใบอนุญาตติดประกาศให้เห็นได้ชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

12.1 ใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงเรียน

12.2 ใบอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียน

12.3 เกณฑ์มาตรฐานการจัดตั้งโรงเรียน

12.4 ข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น รายชื่อครูอาจารย์ และหลักสูตรการเรียน

ข้อ 13. โรงเรียนจะต้องจัดทำรายงานการดำเนินกิจการเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปี และจะต้องมาขึ้นขอต่อใบอนุญาตทุกๆ 3 ปี ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

ข้อ 14. ให้เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้

3.1.8 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภททวศึกษา พ.ศ. 2545

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนประเภททวศึกษาที่มีปัญหาที่สลับซับซ้อนมากขึ้น ด้วยเกิดการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการจัดตั้งโรงเรียนทวศึกษาจำนวนมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงมีการปรับเปลี่ยนระเบียบว่าด้วยมาตรฐานของโรงเรียนทวศึกษาสามารถเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันได้ จึงมีการออกระเบียบฉบับนี้ขึ้น ดังมีสาระสำคัญต่อไปนี้

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการเห็นสมควรแก้ไขระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนด มาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภททวศึกษา พ.ศ. 2545 เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภททวศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549

ข้อ 2. ระเบียบนี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกความในข้อ 4 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภททวศึกษา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 4. ในระเบียบนี้

“โรงเรียน” หมายความว่า โรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกวดวิชาบางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

“สื่อ” หมายความว่า เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็นการเรียนการสอน เช่น เครื่องวิดีโอทัศน์ ระบบโทรทัศน์วงจรปิด เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดสัญญาณภาพและเสียง จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งได้

“เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน” หมายความว่า บุคลากรทางการศึกษา หรือครูผู้ช่วยซึ่งมีหน้าที่ดูแลความประพฤติของนักเรียน และรักษาระเบียบแบบแผนของห้องเรียน ดูแลการใช้สื่อ และสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ข้อ 4. ให้ยกเลิกความใน ข้อ 6.4 ของ ข้อ 6 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 6. อาคารและสถานที่ตั้งของโรงเรียน ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

6.4 ต้องเป็นอาคารที่ได้รับอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร ยกเว้นอาคารศูนย์การค้าตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร”

ข้อ 5. ให้ยกเลิกความในข้อ 13 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 13. โรงเรียนที่ได้รับอนุญาตจัดตั้งอยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปได้เว้นแต่มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใด ให้เป็นไปตามที่ระเบียบกำหนดให้โรงเรียนส่งรายงานแสดงกิจการของโรงเรียนทุกปี หากขาดส่ง 3 ปี ติดต่อกันให้พิจารณาดำเนินการตามกฎหมาย”

ข้อ 6. ให้ยกเลิกความในข้อ 14 แห่งระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 14 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาอันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามระเบียบนี้”

จากที่ได้กล่าวมานั้น ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการที่ได้กำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชานั้นมีอยู่ด้วยกันสองฉบับ อันได้แก่ ระเบียบ พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2549 ซึ่งผู้ที่จะดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาจะต้องให้ความสนใจและปฏิบัติตามระเบียบทั้งสองดังกล่าวอย่างเคร่งครัด

3.2 กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการศึกษาประเภทโรงเรียนกวดวิชาตามกฎหมายต่างประเทศ

สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศที่มีความเจริญในหลายด้าน แม้แต่ระบบการศึกษาของไต้หวันนี้ก็มีความเจริญและมีพัฒนาการที่ดี อันควรมานำมาใช้ปรับปรุงระบบการศึกษาไทยในบางประการ โดยเฉพาะในเรื่องการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็น การศึกษานอกระบบซึ่งเรียกว่า โรงเรียนกวดวิชา ทั้งนี้กฎหมายที่มีความสำคัญนั้นก็คือ กฎหมายโรงเรียนเอกชนซึ่งจะได้กล่าวสาระสำคัญต่างๆ ในลำดับต่อไป

3.2.1 สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

ประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศหนึ่งที่มีความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์ และมีอารยธรรมของโลกตะวันออกที่มีอาณาเขตที่กว้างใหญ่ มีความเจริญประเทศหนึ่งของเอเชีย การศึกษาของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ก็เช่นเดียวกัน ประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศที่มีอักษรหรือมีภาษาของชาติตนเป็นเอกลักษณ์ที่มีความสำคัญ การศึกษาของประเทศไต้หวันก็คัดเฉพาะคนเก่งเข้าไปทำงานรับราชการ การสอบเพื่อเข้ารับราชการในตำแหน่งที่ดีต้องอาศัยความรู้อย่างมาก พ่อแม่ผู้ปกครองในไต้หวันก็มักจะส่งบุตรหลานของตนให้เหล่าเรียนพิเศษเช่นกัน บางรายถึงขั้นจ้างอาจารย์มาสอนที่บ้านของตนเพื่อเป็นการทบทวนสิ่งที่ตนศึกษาไป ดังจะเห็นในช่วงหนึ่งทางประวัติศาสตร์ไต้หวันที่มีการสอบ จอจวน ที่คัดคนเก่งเข้ามาเพื่อรับตำแหน่งหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและช่วยเหลือฮ่องเต้

3.2.2.1 ระบบการศึกษา

ปัจจุบันสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นประเทศที่มีประชากรมากกว่าล้านคน อีกทั้งยังมีชนกลุ่มน้อยอีกจำนวนมาก ดังนั้นรัฐบาลประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) จึงให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการพัฒนาด้านการศึกษาของประเทศ ระบบการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) วางแผนโดยรัฐบาลกลาง โดยมีกระทรวงศึกษาธิการไต้หวันเป็นหน่วยงาน หลักที่สำคัญที่สุดในการควบคุมดูแลระบบการศึกษา รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องของการบัญญัติ กฎหมาย กำหนดนโยบาย และแผนงานด้านการศึกษา ดูแลและวางแผนการพัฒนาระบบการศึกษาไต้หวันปรับเปลี่ยนนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษา ให้เป็นแนวทางเดียว กันทั้งประเทศ การศึกษาภาคบังคับคือการศึกษาในระดับประถมศึกษา 6 ปี และมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี รวมเป็น 9 ปี รัฐบาลไต้หวันให้ความสำคัญต่อการรับชาวต่างชาติเข้ามาศึกษาในไต้หวันอย่างมาก ถือเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไต้หวันและประเทศอื่นๆ ปัจจุบันมีนักเรียนจากประเทศไทยที่

กำลังศึกษาอยู่ในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ประมาณร้อยละ ระบบการศึกษา ประเทศไต้หวัน แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่¹²

1. การศึกษาขั้นพื้นฐาน:

การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง การศึกษาในระดับประถมศึกษา (6 ปี) ระดับมัธยมศึกษา และมัธยมปลาย (6 ปี) เนื่องจากการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ ดังนั้น โรงเรียนประถมโดยทั่วไปจะเป็นโรงเรียนของรัฐ โดยจัดให้นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียน ใกล้บ้าน รัฐบาลสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) พยายามที่จะพัฒนาให้ประชาชนทั่วประเทศได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ในขณะที่เดียวกันก็พยายามที่จะสร้างศูนย์กลางการศึกษาในเขตพื้นที่ชนบทการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของไต้หวันมีระยะเวลา 3 ปี โรงเรียนมัธยมต้นในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งโดยรัฐบาล เนื่องจากยังเป็นการศึกษาภาคบังคับ หลังจากจบการศึกษาระดับประถมศึกษาแล้ว นักเรียนต้องสอบเข้าเพื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา โดยโรงเรียนที่จะศึกษาต่อจะกำหนดจากที่อยู่และความต้องการ โดยส่วนตัวของนักเรียนเอง การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในไต้หวันแบ่งออกเป็นมัธยมปลายทั่วไป มัธยมปลายด้านวิชาชีพ และอาชีวศึกษา โดยการศึกษาระดับมัธยมปลายของไต้หวันใช้เวลา 3 ปี และเป็นระดับการศึกษาที่ไม่บังคับ ดังนั้นนักเรียนจะต้องรับผิดชอบค่าเล่าเรียนเอง โรงเรียนมัธยมปลายในไต้หวันส่วนใหญ่จะเป็นโรงเรียนของรัฐ แต่ก็มีบางส่วนที่เป็นโรงเรียนเอกชน ทั้งนี้การเข้าเรียนในระดับมัธยมปลายในไต้หวันจำเป็นต้องสอบเข้า โดยดูจากระดับ คะแนนที่สอบได้

2. การศึกษาด้านวิชาชีพ

การศึกษาด้านวิชาชีพ หมายถึง โรงเรียนด้านวิชาชีพ รวมถึงหลักสูตรอบรมวิชาชีพ ระยะสั้น ปัจจุบันสถานการณ์การเติบโตของการศึกษาด้านอาชีพมีการเปลี่ยนแปลงคือ การศึกษาด้านเศรษฐกิจการคลัง พลศึกษา ศิลปกรรม มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ส่วนการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ มีแนวโน้มลดลง

3. การศึกษาระดับอุดมศึกษา:

การศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง การศึกษาระดับอนุปริญญา ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท รวมถึงการศึกษาระดับปริญญาเอก การศึกษาระดับอุดมศึกษาของไต้หวันมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ภายหลังจากปี 1981 เป็นต้นมา ไต้หวันได้เริ่มจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามแบบสากลทั่วไป ที่ชัดเจน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกปัจจุบัน

¹² Elite Study In Taiwan Program Office. ระบบการศึกษาไต้หวัน. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2556 จาก http://www.esit.org.tw/Taiwan_higher_education.php?&lang=tai

มหาวิทยาลัยในไต้หวันมีจำนวนมากโดย 2 ใน 3 เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ และ 1 ใน 3 เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน การเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) จำเป็นต้องผ่านการ สอบเข้าศึกษา โดยดูจากระดับคะแนนในการสอบ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ส่วนใหญ่จะเป็น มหาวิทยาลัยของรัฐ

4. การศึกษาผู้ใหญ่

การศึกษาผู้ใหญ่ หมายถึง การศึกษาประเภทต่างๆ ที่จัดขึ้นสำหรับผู้ใหญ่และผู้ไม่รู้หนังสือหรือ การศึกษาอื่นที่มีรูปแบบใกล้เคียงกัน การศึกษาผู้ใหญ่ในระดับสูงพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. 1999 มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับการศึกษาผู้ใหญ่จำนวน 871 แห่ง และยังมีอีก 800 กว่าแห่งที่เปิดการศึกษาทางไปรษณีย์ และการศึกษาภาคค่ำ

3.2.2.2 กฎหมายเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนประเภททวิศึกษา

สำหรับประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงจะเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยส่วนมาก แต่ก็ไม่ได้ปิดโอกาสที่เอกชนจะจัดให้มีการเรียนการสอน หรือมีการจัดตั้งสถาบันทางการศึกษาหรือโรงเรียนเอกชนประเภทต่างๆ ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าในบางรัฐของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ที่อาจมีการแข่งขันทางการศึกษาอย่างมากเพื่อให้ได้รับชัยชนะจากการเข้าสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัยก็จะมี การจัดตั้งโรงเรียนสอนของเอกชนอย่างมากมาย เพื่อให้การจัดระบบการศึกษาของรัฐในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มีประสิทธิภาพและสามารถควบคุมการจัดตั้งได้จึงมีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนมาใช้บังคับสองฉบับด้วยกันคือ Private School Law 2007 และ Private School Law Enforcement Rules 2007 ดังมีสาระสำคัญดังจะได้กล่าวเป็นลำดับดังต่อไปนี้

กฎหมายฉบับนี้ถูกนำมาใช้เป็นกรณีพิเศษ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่แข็งแกร่งยั่งยืนของโรงเรียนเอกชนทำให้โรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมชนบท และเพิ่มพูนระดับความเป็นตัวของตัวเอง ด้วยเหตุนี้ก็เป็นทำให้กำลังใจให้มีการบริจาคเพื่อการก่อตั้งโรงเรียนเอกชนและเพิ่มโอกาสในการศึกษาแก่พลเมืองเรื่องราวที่มีได้อยู่ในกฎหมายนี้จะใช้กฎหมายและข้อกำหนดอื่นๆ¹³

จากบทบัญญัติในมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติว่าด้วย โรงเรียนเอกชน ฉบับนี้ของประเทศไต้หวันจะเห็นได้ชัดว่าการจัดโรงเรียนการศึกษาเอกชนนั้น ก็เพื่อในการศึกษาของประเทศมี ประสิทธิภาพโดยเฉพาะทางด้านชนบทที่ต้องการให้มีการศึกษาอย่างทัดเทียมกันคนในเมืองและ

¹³ Article 1 This Law is specifically adopted to promote the robust development of private schools, make them more part of the local community, and raise their level of autonomy, thereby encouraging private donations for the establishment of private schools and increasing educational opportunities for citizens.

Matters not addressed by this Law shall be governed by other applicable laws and regulations.

มอบรางวัลเป็นขวัญกำลังใจที่มีผู้สร้างโรงเรียนเอกชนนั้นเพื่อประโยชน์แก่คนในสังคม และการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนก็สามารถทำได้อย่างเสรีภายใต้กฎเกณฑ์ของกฎหมายที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวดจากผู้มีอำนาจทางการศึกษาและมีขอบเขตในการควบคุมการจัดบริการทางการศึกษาของเอกชนทุกระดับ¹⁴ ที่ยกเว้นไว้เพียงแต่องค์กรทหารและตำรวจเท่านั้นที่จะจัดตั้งโรงเรียนเอกชนไม่ได้เพราะจำกัดไว้เฉพาะรัฐเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพื่อความมั่นคงของประเทศและป้องกันการคอร์รัปชัน

1. บทนิยามที่สำคัญที่สำคัญที่ควรรู้

มาตรา 4 “ผู้มีอำนาจทางการศึกษา” ซึ่งใช้ในกฎหมายนี้ จะหมายถึงกระทรวงศึกษาธิการสำหรับโรงเรียนเอกชน ในระดับอุดมศึกษาชั้นสูงหรือสูงกว่านั้น สำหรับโรงเรียนเอกชนอื่นๆ จะอ้างถึงรัฐบาลท้องถิ่นของเทศบาลพิเศษ มณฑล หรือเมืองในระดับมณฑล ที่ซึ่งโรงเรียนตั้งอยู่ อย่างไรก็ดีที่ซึ่งโรงเรียนชั้นอุดมศึกษาตั้งอยู่ในเทศบาลพิเศษ ผู้มีอำนาจทางการศึกษาจะเป็นรัฐบาลของเทศบาลพิเศษ

และเพื่อให้เกิดความชัดเจนจึงมีการออกกฎกระทรวงหรือระเบียบบังคับโรงเรียนเอกชน เกี่ยวกับคำว่า “โรงเรียนสำหรับทุกระดับชั้น” ไว้ดังนี้

มาตรา 2 ข้อกำหนดที่ว่า “โรงเรียนสำหรับทุกระดับชั้น” ที่ใช้ในกฎหมายมาตรา 2 นี้ อ้างถึงมหาวิทยาลัย วิทยาลัย ชั้นอุดมศึกษาชั้นสูง ชั้นอุดมศึกษาชั้นกลาง และโรงเรียนประถม ซึ่งได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจในด้านการศึกษา

ข้อกำหนดที่ว่า “โรงเรียนของคนทุกชนิด” ที่ใช้ในกฎหมายมาตรา 2 นี้ อ้างถึงโรงเรียน ซึ่งได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจในด้านการศึกษา และสามารถแยกแยะตามการใช้กับกฎเกณฑ์และข้อบังคับทางการศึกษานั้นๆ¹⁵

2. หลักเกณฑ์สำคัญในการจัดตั้ง

ในการจัดตั้งโรงเรียนเอกชน ในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) นั้น มีหลักเกณฑ์สำคัญในกรณีที่จะใช้สิทธิในการจัดตั้งของโรงเรียนเอกชนดังต่อไปนี้

¹⁴ Article 2 Private individuals may apply to establish private schools of all levels and all kinds with the exception of military and police academies.

¹⁵ Article 2 (private School Law Enforcement Rules) The term "schools of all levels" as used in Article 2 of the Law refers to universities, junior colleges, senior high schools, junior high schools, and elementary schools that have been duly accredited by the competent educational authority.

The term "schools of all kinds" as used in Article 2 of the Law refers to schools that have been accredited by the competent educational authority, and that can be categorized pursuant to applicable education rules and regulations.

มาตรา 5 สำหรับจุดประสงค์ของการพิจารณาโดยรอบคอบเกี่ยวกับการจัดเตรียมตั้งโรงเรียน การหยุดการดำเนินการชั่วคราว ความเหลวไหล การหาที่ตั้งใหม่ การช่วยเหลือทางการเงินหลักๆ ตำแหน่งว่างใน Board ของคณะกรรมการ หรือสถานการณ์หลักๆ อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน ผู้ที่อำนาจทางการศึกษาอาจจะตั้งสภาโรงเรียนเอกชนผู้มีอำนาจทางการศึกษา อาจจะตั้งสภาโรงเรียนเอกชน โดยการจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา ตัวแทนโรงเรียนเอกชน สมาชิกของสังคม และผู้แทนของตัวแทนรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะให้ออกความเห็นต่างๆ ข้อกำหนดในการจ้างสมาชิกในการให้คำปรึกษาตลอดจนการประชุมจะถูกแนะนำและกำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ¹⁶

จากมาตรา 5 ดังกล่าวในการตั้งโรงเรียนเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการจัดบริการเกี่ยวกับการศึกษาในด้านใดๆ ก็ตามจะต้องได้รับการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดจากกระทรวงศึกษาธิการ และการผู้มีอำนาจทางการศึกษาไม่เพียงแต่เฉพาะการเปิดเท่านั้นแม้แต่การปิด การย้ายถิ่นที่ตั้งใหม่ ก็จะต้องอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น มากไปกว่านั้นการดำเนินการใดๆ ก็ตามของโรงเรียนเอกชนทุกระดับชั้น ทุกประเภทรวมถึงวิชาชีพก็อยู่ในความดูแลของกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น¹⁷ หากเป็นการจัดการเรียนการสอนทุกชนิด ต้องขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น¹⁸

¹⁶ Article 5 For the purpose of deliberations regarding preparations for establishment, suspension of operations, dissolution, relocation, major financial assistance, vacancies on the board of directors, or other major circumstances involving private schools, the competent educational authority may establish a private schools council by hiring academic experts, private school representatives, members of society, and representatives of the relevant government agencies, who will offer their opinions. Regulations governing the hiring members of the consultative commission and the convening of meetings shall be prescribed by the Ministry of Education.

¹⁷ Article 8 Standards for the establishment of private schools of all types and all levels shall be prescribed by the Ministry of Education.

¹⁸ Article 9 Private universities/colleges and religious corporations shall, on the purpose of cultivating clergymen and religious talents and conferring religious degrees thereafter, apply to the Ministry of Education in accordance with the related regulations. A college of religion may be established upon approval by the Ministry of Education. Private schools shall not force any student to participate in any religious ceremonies or rituals; however, the college of religion is exempt from this. The establishment and incorporation of the religious corporations mentioned in Paragraph 1 shall conform to the provisions of the related laws.

ซึ่งกฎหมายยังได้กำหนดให้มีรายละเอียดในการขอจัดตั้งโรงเรียนเอกชนนอกระบบประเทศต่างๆ ไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา 10 การตั้งโรงเรียนเอกชน ผู้ก่อตั้งจะต้องยื่นเรื่องขอตั้งโรงเรียนให้เป็นไปตามมาตรฐาน การตั้งโรงเรียนในประเภทที่ระบุไว้และตามระดับของโรงเรียน พร้อมด้วยข้อมูลในการจัดตั้งส่งไปยังผู้มีอำนาจทางการศึกษา เพื่อตรวจสอบและอนุมัติ

เพื่อส่งเสริมให้กำลังใจในการบริจาคให้แก่โรงเรียนองค์กรเดียวกันนั้น ในเวลาเดียวกัน จะเริ่มงานประกาศให้ทราบถึงระดับและแบบต่างๆ ของโรงเรียน การเตรียมแผนการเหล่านี้จะเป็นไปตามมาตรฐานในการก่อตั้งโรงเรียนในระดับและประเภทต่างๆ กัน¹⁹

มาตรา 11 การขอตั้งโรงเรียน จะต้องระบุโดยชัดเจนในข้อมูลต่อไปนี้

1. จุดประสงค์ในการขอตั้งโรงเรียน
2. ชื่อของโรงเรียน
3. ที่ตั้งและที่ดินของโรงเรียน พร้อมกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ
4. วิทยาลัย สถาบันการศึกษาระดับปริญญาโท แผนกต่างๆ แผนกของวิทยาลัยระดับกลาง ชั้นต่างๆ และระดับ
5. แหล่งเงินทุนบริจาค ชื่อผู้รับผลประโยชน์ผู้บริจาค มูลค่าทรัพย์สินที่รับบริจาคทั้งหมด พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นๆ
6. ประมาณการความต้องการเงินทุนในการดำเนินการ และ
7. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องของผู้ขอตั้งโรงเรียน

ณ เวลาที่ยื่นขอตั้งโรงเรียน เอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดหาที่ดินสำหรับโรงเรียน ได้รับมาจากการบริจาค หรือจากการเช่าที่ดินสาธารณะ หรือที่ดินของบริษัทสาธารณะ โรงเรียนที่ยื่นขอตั้งอาจจะก่อสร้างโครงสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกของวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามแผนการประจำปี สำหรับวิทยาลัย สถาบัน ปริญญาโท แผนกต่างๆ แผนก

¹⁹ Article 10 To establish a private school, the founder shall submit a school establishment proposal in accordance with the establishment standards for that specific type and level of school, along with the articles of incorporation, to the competent educational authority for examination and approval. To encourage private donation to the schools, the same corporate body shall at the same time launch private schools of different levels and categories, whose preparation plans shall comply with the standards for setting up schools of different levels and categories.

ของวิทยาลัยระดับกลาง ชั้นเรียนต่างๆ และระดับของโรงเรียน ที่ตั้งใจจะก่อตั้ง ความต้องการเงินทุนของโรงเรียนอาจจะคำนวณเป็นรายปี²⁰

จะเห็นได้จากบทบัญญัตินี้ การศึกษาของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) โดยเฉพาะการศึกษาของเอกชนจะไม่ได้รับการอุดหนุนทางการเงินหรืองบประมาณจากทางภาครัฐ แต่โรงเรียนเอกชนจะได้รับเงินทุนจากการบริจาคเพื่อให้มีการบริจาคเงินเพื่อส่งเสริมให้เกิดการบริจาคเงินแก่โรงเรียนเอกชน รัฐจึงต้องการให้มีการยกย่องแก่ผู้ให้บริจาคเช่นนั้นที่เรียกว่า “Executive Yuan”²¹

²⁰ Article 11 The school establishment proposal shall clearly state the following information:

1. purpose of founding;
2. name of the school;
3. location and land area of the school, and other relevant information;
4. colleges, graduate institutes, departments, junior college departments, classes, and levels;
5. source of the endowment fund, name of the benefactor, the total value of assets donated, and relevant evidentiary documentation;
6. estimate of school operating fund requirements; and
7. relevant information about the founder.

At the time of application to establish a school, relevant evidentiary documentation shall be obtained regarding the acquisition of land for the site of the school through donation or leasing of public land or land from a public enterprise. Schools may, according to a phased annualized plan, build/install such structures and facilities as are needed for the colleges, graduate institutes, departments, junior college departments, classes, and levels the school intends to establish. School funding requirements may be calculated on an annualized basis.

²¹ Article 48 In formulating annual education budgets, the various levels of government shall provide subsidies to private schools as necessary for the sound development of schools. Where schools are especially well run or show outstanding achievements, reward incentives shall be provided.

The scope and amount of government subsidies to private schools shall depend on the soundness of the school and its board of directors system, on the diligence with which the school is operated, and other such factors. Regulations governing the provision of reward incentives to private schools shall be prescribed by the Executive Yuan.

3. การดูแลและควบคุมโรงเรียนแก่เอกชน

หมวดที่ 2 กรรมการและ Boards ของกรรมการ

มาตรา 14 โรงเรียนเอกชนใดๆ จะตั้ง Board of Directors ระหว่าง 7 และ 21 คน องค์ประชุมของกรรมการจะระบุไว้ชัดเจนใน Board of Directors ในข้อมูลขององค์กร กรรมการของ Board อาจจะมีจ้างที่ปรึกษา 1-3 คน เพื่อร่วมประชุมและช่วยจัดบริการปรึกษา Board of Directors อาจจะมีจ้างเจ้าหน้าที่บริหารจัดการ 1 คู่ ซึ่งจะพิจารณาจำนวนภายในกรอบจำนวนที่แนะนำของเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน ชื่อ และจำนวนที่แนะนำสำหรับพนักงานบริหารจัดการจะถูกระบุอยู่ในรายละเอียดใน Board of Directors ขององค์กร²²

มาตรา 15 จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกรรมการต้องมีประสบการณ์ในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการศึกษามาก่อนและมีประสบการณ์ในการสอนที่สถาบันในระดับเดียวกันหรือสูงกว่า มาตรฐานของการยอมรับโดยผู้มีอำนาจทางการศึกษา อาจจะมีคนต่างชาติก็ได้แต่ต้องไม่มากกว่าหนึ่งในสามของตำแหน่งกรรมการและเป็นประธานไม่ได้²³

จากบทบัญญัติทั้งสองที่ได้กล่าวนั้น ได้ใช้สำหรับโรงเรียนเอกชนทุกประเภทจึงรวมถึงโรงเรียนเอกชนประเภททวิชาด้วย กล่าวคือ มาตรา 14-15 ให้มีองค์กรอันเป็นกรรมการองค์การศึกษาเอกชนเพื่อเข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารจัดการ หรือกำหนดทิศทางนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนซึ่งหากเทียบกับประเทศไทยนั้น ก็คือคณะกรรมการการศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยนั่นเอง ซึ่งได้กำหนดคุณสมบัติสำหรับผู้ที่เข้ามาเป็นกรรมการบริหารโรงเรียนเอกชนไว้ดังนี้

²² Article 14 Private schools shall establish a board of directors with between 7 and 21 directors. The quorum of directors shall be clearly stated in the board of directors' Articles of Incorporation. The board of directors may employ 1 to 3 consultants to attend meetings of the board and provide consulting services. The board of directors may hire a couple of administrative staff, which shall be subsumed within the prescribed number of school personnel; the title and the prescribed number for the administrative staff shall be prescribed in the board of directors' Articles of Incorporation.

²³ Article 15 A minimum of one-third of directors must have previous research experience in education or have considerable experience teaching at the same or higher academic level; the standard for recognition shall be prescribed by each competent educational authority. Foreigners may hold no more than one-third of directors' positions, and may not serve as a chairman.

1. ลูกจ้างปัจจุบันของผู้มีอำนาจทางการศึกษา หรือข้าราชการซึ่งมีหน้าที่ให้คำแนะนำต่อโรงเรียนที่ระบุไว้ และจะทำหน้าที่พร้อมกันในการเป็นกรรมการของโรงเรียน (Board of Directors) ไม่ได้

2. สมาชิกที่ทำงานเต็มเวลาของโรงเรียนเอกชน ตามมาตราที่ 15 วรรค 1 อาจจะทำงานพร้อมกันในฐานะกรรมการของโรงเรียนเอกชนได้ที่ซึ่งพวกเขาสอนอยู่ หรือเป็นกรรมการของโรงเรียนอื่น แต่จะทำงานพร้อมกันในฐานะประธานกรรมการของ Board ไม่ได้ พนักงานบริหารจัดการและนักเรียนของโรงเรียนเอกชนจะไม่ทำงานในฐานะกรรมการโรงเรียน

3. กรรมการท่านใด ซึ่งทำการสมรสกัน หรือที่เกี่ยวข้องระหว่างกันในทายาทลำดับที่ 3 ทั้งโดยสายโลหิตและโดยการสมรส จะมีอยู่ในคณะกรรมการ Board ได้ไม่เกินหนึ่งในสามของสมาชิกภาพของ Board of Directors.

4. หากเกิดเหตุการณ์ดังต่อไปนี้ บุคคลเหล่านั้นย่อมไม่มีอำนาจในการเป็นกรรมการในการประชุมได้

4.1 ได้รับการตัดสินขั้นสุดท้ายที่ไม่สามารถอุทธรณ์ได้สำหรับการก่อการฉ้อโกงหรือการกบฏ หรือขึ้นอยู่กับการประกันตัวในการถูกจับกุมคดีใดๆ เช่น การกระทำผิดกฎหมาย แต่คดียังไม่เสร็จสิ้น

4.2 ได้รับการตัดสินขั้นสุดท้ายที่ไม่สามารถอุทธรณ์ได้สำหรับการฉ้อราษฎร์บังหลวง (Corruption) หรือการผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ทำงาน หรือขึ้นอยู่กับการประกันตัวในการถูกจับกุมสำหรับการทำผิดกฎหมาย แต่คดียังไม่แล้วเสร็จ

4.3 ได้รับการตัดสินลงโทษจำคุกเมื่อเร็วๆ นี้มากกว่า 1 ปี และเวลาล่วงเลยมายังไม่เกิน 3 ปี ตั้งแต่ถูกตัดสินจำคุก

4.4 ได้รับมาซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐาน เขา/เธอจะต้องรักษาไว้

4.5 ถูกไล่ออกหรือถูกให้หยุดทำงานชั่วคราวในตำแหน่งบริการทางการ และการไล่ออกหรือหยุดทำลายยังมีผลบังคับอยู่

4.6 ได้ถูกเลิกจ้างเป็นไปตามบทบัญญัติของมาตรา 25 ย่อหน้า 1 ย่อหน้าย่อย 3 จากตำแหน่งประธานกรรมการ Board หรือกรรมการ

4.7 ถูกประกาศว่าเป็นคนล้มละลาย และสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลเหล่านั้น ยังไม่ได้รับการดูแล หรือ

4.8 ไม่มีความสามารถตามกฎหมายหรือหย่อนความสามารถ

4. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

มาตรา 22 อำนาจหน้าที่ของ Board of Directors สามารถสรุปสาระได้ต่อไปนี้

1. จ้างและไล่ออกกรรมการเลือกตั้งและ โยกย้ายประธานกรรมการ
2. จ้างและเลิกจ้างครูใหญ่ (ประธานครู)
3. พิจารณาและอนุมัติรายงานกิจการของ โรงเรียนเสนอเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับกิจการของ โรงเรียนและกฎเกณฑ์และข้อกำหนดหลักๆ
4. หาเงินทุน
5. พิจารณาและอนุมัติงบประมาณและชำระบัญชีประจำปี
6. บริหารการเงินบริจาค
7. แนะนำดูแลระบบการเงิน และ
8. อำนาจหน้าที่ที่มอบให้กรรมการของ Board โดยกฎหมายนี้²⁴

มติหรือการแก้ปัญหาสำคัญๆ ที่ประกาศและอนุมัติโดยกรรมการ Board เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ที่ระบุไว้ในย่อหน้าก่อน จะต้องรายงานเป็นกรณีพิเศษต่อผู้มีอำนาจทางการศึกษาเพื่อพิจารณาและลงบันทึก ประธานกรรมการและกรรมการของ Board ได้รับเลือกตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ในกฎหมายนี้ อาจจะเริ่มทำงานตามอำนาจหน้าที่ได้หลังจากรายงานเรื่องต่อผู้มีอำนาจทางการศึกษาเพื่อพิจารณาและลงบันทึกแล้ว

²⁴ Article 22 The authority of the board of directors shall be as follows:

1. the hiring and dismissal of directors, and the election and removal of the chairman of the board;
2. the hiring and dismissal of the school's principal (president);
3. review and approval of reports on school affairs, proposals concerning school affairs, and major rules and regulations;
4. fundraising;
5. review and approval of budgets and annual account settlements;
6. endowment fund management;
7. financial supervision; and
8. all other authority granted to the board of directors by this Law.

All the major resolutions, enacted and approved by the board of directors in accordance with the authority prescribed in the preceding paragraph, shall report as special cases to the competent educational authority for review and recordation; the chairman and the directors of the board, elected in accordance with the related provisions of this Law, may start to exercise their authority after being reported to the competent educational authority for review and recordation.

มาตรา 23 กรรมการจะอยู่ในตำแหน่ง 3 ปี และอำนาจทำต่อเนื่องไปได้ ถ้าได้รับเลือก
อีก²⁵

มาตรา 25 เมื่อมีสถานการณ์ดังต่อไปนี้เกิดขึ้น ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการทำหน้าที่ของ
ประธานหรือกรรมการย่อมสิ้นสุดลง

1. หนังสือลาออกถูกส่งถึงคณะกรรมการ Board และได้รับการอนุมัติแล้ว
2. เรื่องใดๆ ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 19 ที่ยังคงอยู่
3. เขาหรือเธอใช้ตำแหน่งเพื่อหาประโยชน์โดยการทำอาชญากรรม และได้มีการ
พิพากษาและไม่สามารถอุทธรณ์ได้ว่าอาชญากรรมยังคงอยู่
4. ปัจจุบันบุคคลในปัญหาตอบรับการจ้างโดยผู้มีอำนาจทางการศึกษา หรือตอบรับ
ทำงานในตำแหน่งบริการสาธารณะ พร้อมกับมีอำนาจดูแล โรงเรียนเอกชน
5. กรรมการขาดการประชุมเป็นเวลาติดต่อกัน 3 ครั้ง โดยไร้เหตุผล หรือ
6. ประธานกรรมการไม่สามารถเรียกประชุมคณะกรรมการได้เป็นเวลา 1 ปี เมื่อ
ประธานกรรมการ หรือกรรมการกระทำอาชญากรรมตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 3 ของย่อหน้าก่อน
หรือย่อหน้าย่อย 1 หรือ 3 ของมาตรา 19 ประธานกรรมการ หรือกรรมการจะถูกพักงานทันที
เมื่อมีตำแหน่งประธานกรรมการหรือกรรมการว่างลง คณะกรรมการจะดำเนินการ
เลือกตั้งซ่อม²⁶

²⁵ Article 23 Directors shall serve for a term of three years, and may serve consecutive terms if re-elected.

All the incumbent directors may be candidates for the directors of the next term; the board of directors shall nominate suitable persons as director candidates with a number of more than one fifth of the directors prescribed in the board of directors' Articles of Incorporation.

Founder(s) shall serve as ex officio director(s), and shall serve consecutive terms without being subject to the requirement for re-election. In the event a founder resigns, dies, or is dismissed or discharged in accordance with related provisions of this Law, said founder shall forfeit his/her status as ex officio director, and a by-election shall be held to fill the seat thus vacated.

²⁶ Article 25 Where any one of the following circumstances exists with regard to a serving chairman or director, he or she shall be dismissed:

1. a written letter of resignation is submitted to and approved by the board of directors;
2. any one of the circumstances listed under Article 19 exists;
3. the person takes advantage of his/her position to commit a crime, and a final and unappealable conviction of said crime is obtained;

ในเหตุการณ์ที่ไม่สามารถเรียกประชุมคณะกรรมการได้ เนื่องจากมีตำแหน่งว่างลง เพราะกรรมการลาออกหรือตาย หรือถูกให้ออกหรือไล่ออกจากงานซึ่งเกี่ยวข้องกับบทบัญญัติของกฎหมายนี้ ผู้มีอำนาจทางการศึกษาจะจ้างคนที่เหมาะสมมาทำหน้าที่กรรมการสำหรับช่วงเวลาที่เหลืออยู่

มาตรา 27 การประชุมกรรมการ Board จะมีการประชุม 1 ครั้งในทุกๆ 6 เดือน และการแจ้งการประชุมจะถูกส่งไปที่กรรมการโดยช่องทางที่ถูกต้อง²⁷

มาตรา 31 เมื่อผู้มีอำนาจทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ) แต่งตั้งกรรมการเพื่อเรียกประชุมคณะกรรมการ Board เป็นไปตามบทบัญญัติของมาตรา 72 วรรค 4 หรือ 5 และการประชุมกรรมการ Board ได้ดำเนินการไปติดต่อกัน 3 ครั้ง กรรมการผู้ขาดการประชุมโดยไร้สาเหตุในแต่ละครั้ง ด้วยเหตุดังกล่าวกรรมการนั้นควรจะลาออก และกรรมการที่รับผิดชอบในการเรียกการประชุมจะเลือกผู้ที่เหมาะสมมาทดแทน ซึ่งเขาจะได้รับการว่าจ้างให้ทำหน้าที่กรรมการในช่วงเวลาที่เหลืออยู่นั้น แต่อยู่ภายใต้การอนุมัติของผู้มีอำนาจหน้าที่ทางการศึกษา²⁸

4. the individual in question accepts employment by the competent educational authority, or accepts a public service position with supervisory authority over private schools;

5. a director is absent without cause for three consecutive board meetings; or

6. the chairman fails to convene a board meeting for a period of one year.

Where a chairman or director is indicted for the crimes described in subparagraph 3 of the preceding paragraph or subparagraph 1 or 3 of Article 19, said chairman or director shall be immediately suspended from duty.

Where the chairmanship or any director seats are vacant, the board of directors shall conduct by-elections.

²⁷ Article 27 The board meeting shall be called at least once every semester, and the meeting notice shall be sent to the directors in a storable and verifiable way.

²⁸ Article 31 When the competent educational authority designates a director to convene a meeting of the board of directors in accordance with the provisions of Article 27 paragraph 4 or 5, and board meetings are convened accordingly three consecutive times, directors who are absent without cause on each such occasion shall be considered to have resigned, and the director responsible for convening the meeting shall select suitable replacements who, upon the approval of the competent educational authority, shall be hired to serve as directors for the remainder of the terms of the dismissed directors.

5. การควบคุมและบทลงโทษ

มาตรา 44 โรงเรียนเอกชนจะไม่เริ่มรับนักเรียนจนกว่าผู้บริหารที่มีอำนาจจะอนุมัติรับรองเครดิตเสียก่อน วิธีการรับนักเรียนและจำนวนสูงสุดที่จะได้รับจะขึ้นอยู่กับสถาบันระดับปริญญา (ระดับมหาวิทยาลัย) แผนกชั้นต่างๆ (ระดับกลางๆ ของวิทยาลัย) แผนกต่างๆ หมวดต่างๆ และระดับต่างๆ จะถูกรายงานไปยังผู้มีอำนาจทางการศึกษาเพื่อการอนุมัติ

ขณะที่ครูใหญ่ของโรงเรียนเอกชนละเมิดบทบัญญัติของวรรคหน้าก่อนนั้น โดยการรับนักเรียนอย่างไม่ถูกต้องกฎหมาย นอกจากนั้นยังปฏิเสธการรับรองสถานะของนักเรียน การกระทำนี้ จะถูกนำไปดำเนินการตามบทบัญญัติของมาตรา 56 วรรค 2²⁹

มาตรา 45 เมื่อโรงเรียนไม่ได้รับการอนุมัติสำหรับการรับรองเครดิต เพราะโรงเรียนทำผิดกฎหมายในการรับนักเรียน หรือรับนักเรียนและดำเนินการสอนในนามของโรงเรียนต่างประเทศภายในประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ผู้มีอำนาจทางการศึกษาจะสั่งทันทีให้โรงเรียนหยุดการสอนและการดำเนินการและแจ้งให้สาธารณะทราบถึงผลดังกล่าว ผู้รับผิดชอบและผู้กระทำความผิดจะถูกประเมินค่าปรับให้ทางการซึ่งไม่น้อยกว่า NT\$ 50,000 และไม่มากกว่า NT\$ 150,000³⁰ และเครื่องมือเครื่องใช้อำนวยความสะดวกต่างๆ อาจถึงยึดเมื่อผู้มีอำนาจทางการศึกษาได้กำหนดบทลงโทษ ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติในย่อหน้าที่แล้วมา เขาอาจจะขอให้ทางรัฐบาลท้องถิ่นช่วยในเรื่องนี้³¹

²⁹ Article 44 A private school shall not begin recruiting students until after the competent educational authority has approved its accreditation. The school's recruiting methods and the maximum number of students that can be enrolled in the school's graduate institutes, [university-level] departments, [junior college-level] departments, sections, classes, and levels shall be reported to the competent educational authority for review and approval.

Where the principal (president) of a private school violates the provisions of the preceding paragraph by engaging in illegitimate recruiting of students, in addition to refusing recognition to the given students' enrolment status, action shall be taken in accordance with the provisions of Article 56 paragraph 2.

³⁰ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ธนาคารกรุงเทพ ณ วันที่ 5 เมษายน 2556 (Taiwan Dollar 1 : 1.09 Baht.

³¹ Article 56 Where a principal (president) faces public prosecution, the competent authority may, before a final judgment is rendered, notify the board of directors to immediately suspend [the principal (president)] from duty and appoint a suitable acting principal (president).

Where the principal (president) is found guilty and the judgment becomes final and unappealable, or is found in serious violation of education laws and regulations, or is found to have committed acts that are

เมื่อการประเมินค่าปรับเป็นไปตามบทบัญญัติของวรรคก่อน แต่ผู้ต้องจ่ายเงิน (ผู้กระทำผิด) ปฏิเสธการจ่ายค่าปรับ ดังนั้นกรณีดังกล่าวจะต้องถูกส่งขึ้นศาลเพื่อตัดสินบังคับต่อไป เมื่อคณะกรรมการศึกษาในรูปแบบใดๆ ปฏิเสธที่จะทำตามข้อกำหนดให้ระงับการดำเนินการและการแก้ไข เป็นไปตามบทบัญญัติของวรรค 1 ผู้รับผิดชอบและผู้กระทำความผิดจะถูกตัดสินให้จำคุก (ไม่เกินกว่า 3 ปี) หรือกักขังไว้ หรือทดแทนโดยค่าปรับ ซึ่งอาจจะสูงถึง Taiwan Dollars 1 Million.³²

seriously out of keeping with accepted norms concerning the proper conduct of an educator, the competent educational authority shall notify the board of directors to immediately dismiss the principal (president), and shall set a deadline for the selection of a qualified individual to submit for approval as a replacement. Where the school fails to meet the deadline for candidate submission, or the candidate submitted is deemed unqualified, the matter shall be handled in accordance with the provisions of paragraph 2 of the preceding article.

Where the competent educational authority, in accordance with the law, notifies the board of directors to suspend or dismiss the principal (president) but the instructions are not acted upon, said authority may directly suspend or dismiss the principal (president) from duty and appoint a suitable individual to serve temporarily as acting principal (president).

Where legal violations related to personnel or financial matters cause a private school to become involved in a major dispute that seriously disrupts normal operations, and the circumstances are urgent, the competent educational authority may directly suspend the principal (president) and other relevant employees from duty and appoint suitable individuals to temporarily serve in the positions of those suspended.

³² Article 45 Where a school that has not been approved for accreditation in accordance with this Law illegitimately recruits students in the name of the school (or in a name approximating that of the school), or illegitimately recruits students and conducts classes in the name of a foreign school within the territory of the Republic of China, the competent educational authority shall order the immediate suspension of operations and dissolution of the school and give public notice to such effect. The responsible persons and perpetrators shall each be assessed a civil fine of not less than NT\$50,000 and not more than NT\$150,000, and the equipment and facilities used may be confiscated.

When the competent educational authority levies penalties in accordance with the provisions of the preceding paragraph, it may request the assistance of the local government.

Where a party assessed a civil fine in accordance with the provisions of the preceding paragraph refuses to pay the fine, the matter shall be handed over to the courts for compulsory execution.

Where a party refuses to comply with an order for suspension of operations and dissolution issued in accordance with the provisions of paragraph 1, the responsible person(s) and perpetrators shall be

เนื่องจากระบบการศึกษานอกระบบของประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) นั้น เป็นการจัดการเรียนการสอนที่อยู่ภายใต้กฎหมายโรงเรียนเอกชนสำหรับกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา หรือการศึกษาเสริมนั้นจะมีการออกกฎหมายลำดับรองกำหนดถึงมาตรฐานต่างๆ ไว้อีกต่างหากและเป็นบทเสริมของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน ซึ่งมีบัญญัติถึงการศึกษานอกระบบของโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา หรือสถาบันสอนเสริม ซึ่งมีหลักกฎหมายอันเป็นระเบียบทางการศึกษา ดังต่อไปนี้

การศึกษาเสริมและการศึกษาต่อเนื่อง

สถาบันการศึกษาเสริมและการศึกษาต่อเนื่องได้ขยายและครอบคลุมโอกาสทางการศึกษาเพื่อบุคคลทั่วไป การศึกษาชนิดนี้สามารถแบ่งได้เป็นประเภทการศึกษาเสริม การศึกษาต่อเนื่องและการศึกษาเสริมในระยะสั้น

มาตราที่ 1 พันธกิจของการศึกษาเสริมและการศึกษาต่อเนื่องควรเป็นการเสริมความรู้ทั่วไปของประชากรในชาติ ยกเว้นการศึกษาของชาติ เผยแพร่ทักษะเชิงปฏิบัติ ปลูกฝังการพัฒนาความคล่องแคล่วและความรู้รอบด้านของประชากร และกระตุ้นความก้าวหน้าทางสังคม³³

มาตราที่ 2 ความหมายของ “ความสามารถของหน่วยงานทางการศึกษา” ที่ใช้กฎหมายขึ้นอยู่กับบริบทที่ศูนย์กลางในระดับรัฐบาล อันหมายถึงกระทรวงศึกษาธิการ ในระดับเทศบาล พิเศษ หมายถึง รัฐบาลของเทศบาลพิเศษ ที่ระดับเขตหรือเมือง หมายถึง รัฐบาลของเขตหรือเมือง³⁴

มาตราที่ 3 การศึกษาเสริมหรือการศึกษาต่อเนื่องสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท การศึกษาภาคบังคับ การศึกษาเสริมแบบก้าวหน้า และการกวดวิชาระยะสั้น ประชากรผ่านพ้นวัยเรียนซึ่งผู้³⁵ ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ควรได้รับการศึกษาภาคบังคับเสริม ประชากรที่

sentenced to prison (for no longer than three years) or detention, or in lieu of or in addition thereto may be fined up to New Taiwan Dollars 1 million.

³³ Article 1 The mission of supplementary and continuing education shall be to supplement the general knowledge of the nation's citizens, raise the nation's level of education, disseminate practical skills, foster the development of vigorous and well-rounded citizens, and spur social progress.

³⁴ Article 2 The meaning of the term "competent educational authority" as used in this Law depends on context. At the central government level it means the Ministry of Education. At the level of special municipalities it means the government of the special municipality. At the level of counties or county-level cities it means the government of the county or county-level city.

³⁵ Article 3 Supplementary and continuing education can be divided into three types: supplementary compulsory education, supplementary advanced education, and short-term tutorial education. Citizens past school age who have not received nine years of compulsory education shall receive supplementary

ได้รับการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี มาแล้วอาจได้รับการศึกษาเสริมแบบก้าวหน้า ประชากรที่กำลังมองหาการศึกษาทั่วไปและทักษะอาจเข้ารับการกวดวิชาระยะสั้น

มาตราที่ 6 การกวดวิชาระยะสั้นอาจได้จากโรงเรียน หน่วยงานราชการ มูลนิธิหรือกลุ่มเอกชน ศูนย์การศึกษาระยะสั้นควรถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท ศูนย์การศึกษาระยะสั้นที่ไม่ได้เป็นสถาบันและศูนย์การศึกษาระยะสั้นที่เป็นสถาบัน ควรเป็นคอร์สที่มีระยะเวลาหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปีหกเดือน³⁶

มาตราที่ 9 เมื่อโรงเรียนการศึกษาเสริมภาคบังคับ การศึกษาเสริมขั้นก้าวหน้าหรือศูนย์การกวดวิชาระยะสั้นถูกตั้งขึ้น มีการลงทะเบียนแก้ไขจนสมบูรณ์แล้วหรือปิด ต้องมีการสังเกตดูแลหน้าด้วย³⁷

compulsory education. Citizens who have already received nine years of compulsory education may receive supplementary advanced education. Citizens seeking to acquire general knowledge and skills may receive short-term tutorial education.

³⁶ Article 6 Short-term tutorial education may be provided by schools, government organizations, foundations, or private parties. Short-term learning centers shall be divided into two categories: non-academic short-term learning centers and academic short-term learning centers. Courses shall last from one month to one year and six months.

³⁷ Article 9 When a supplementary compulsory school, supplementary advanced education school, or short-term learning center is established, completes an amendment registration, or is closed, each of the following regulations must be observed:

1. In the case of supplementary schools affiliated with elementary and junior high schools, the approval of the competent educational authority at the appropriate level shall be required.

2. In the case of supplementary advanced education schools affiliated with senior high or senior vocational schools, the approval of the central educational authority shall be required.

3. In the case of supplementary advanced education schools affiliated with institutions of education at the level of junior college or higher, the approval of the central educational authority shall be required.

4. In the case of short-term learning centers, the approval of the competent educational authority in the appropriate special municipality, county, or county-level city shall be required. The competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city shall decide upon the following: conditions and procedures for the establishment and accreditation of such schools; facilities and management; teachers; method of collecting fees; number of students per class and procedures for the protection of students'

1. ในกรณีของการรวมโรงเรียนเสริมเข้ากับโรงเรียนประถมและมัธยมต้น การรับรองความสามารถทางหน่วยงานทางการศึกษาในระดับที่เหมาะสมเป็นสิ่งที่ต้องการ

2. ในกรณีของโรงเรียนเสริมก้าวน้ำที่รวมกับมัธยมต้นหรือ ปวส. การรับรองของหน่วยงานด้านการศึกษาจากส่วนกลางมีความจำเป็น

ในกรณีของโรงเรียนเสริมก้าวน้ำที่รวมเข้ากับสถาบันการศึกษาที่ระดับวิทยาลัยหรือสูงกว่านั้น การรับรองของหน่วยงานด้านการศึกษาจากส่วนกลางมีความจำเป็น

3. ในกรณีของศูนย์การศึกษาระยะสั้น การรับรองความสามารถของหน่วยงานทางการศึกษาในเทศบาลพิเศษที่เหมาะสม เขตหรือ เขตระดับเมืองเป็นสิ่งที่ต้องการ ความสามารถของหน่วยงานทางการศึกษาในเทศบาลพิเศษ เขต หรือ เขตระดับเมือง ควรตัดสินใจต่อไปนี้ เงื่อนไขและกระบวนการสำหรับการก่อตั้งและการได้รับการยอมรับ เช่น โรงเรียน สิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการ ครู กรรมวิธีในการเก็บค่าเรียน จำนวนนักเรียนต่อห้องและกระบวนการเพื่อปกป้องสิทธินักเรียน การตรวจสอบ ให้อำนาจ เงื่อนไขในการยกเลิกและการเลิก เชื้อถือและกฎระเบียบในการบริหาร

มาตราที่ 12 ในกรรมวิธีการเพิ่มการสอน การเสริม และการศึกษาอย่างต่อเนื่องอาจยังได้มาผ่านทางวิธีการตอบสนอง วิทยุ โทรทัศน์ และเครือข่ายคอมพิวเตอร์³⁸

มาตราที่ 23 การศึกษาระยะสั้นอาจเกณฑ์และรับนักเรียนต่างชาติ หน่วยงานกลางทางการศึกษาควรปรึกษารัฐบาลหรือกับหน่วยงานมีอำนาจที่เกี่ยวข้อง ให้ความคุ้มครองเงื่อนไขและกรรมวิธีของการเกณฑ์คน จึงเป็นเรื่องของบริหารจัดการ และความต้องการอื่นๆ³⁹

มาตราที่ 25 ในศูนย์การศึกษาระยะสั้นมีการบริหารจัดการที่ย่ำแย่ ละเมิดกฎหมายหรือกฎหมายและกฎข้อบังคับอื่นๆ หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขในการขออนุญาตจัดตั้ง ความสามารถของ

rights; inspections; awards; conditions for cancellation and revocation of accreditation; and administrative regulations.

³⁸ Article 12 In addition to regular teaching methods, supplementary and continuing education may also be provided via such means as correspondence, radio, television, and computer networks.

³⁹ Article 23 Short-term learning centers may recruit and admit foreign students. The central educational authority shall, in consultation with the related competent authorities, prescribe regulations governing the conditions and methods of recruitment, the management thereof, and other requirements.

องค์กรทางการศึกษาในเขตเทศบาลพิเศษ เขต หรือเขตเทศบาลเมือง ที่ปัญหาเกิดขึ้นยืมวิธีเหล่านี้ไปใช้เป็นกรณีไป⁴⁰

1. ทำการตำหนิเจ้าหน้าที่
2. สั่งให้โรงเรียนทำการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนด
3. ให้หยุดการรับนักเรียน และ/หรือ
4. เพิกถอนใบรับรองคุณภาพ

มาตราที่ 26 เพื่อความเป็นอิสระของโรงเรียนสำหรับการเสริมและให้การศึกษาอย่างต่อเนื่องการจัดตั้งและเปิดดำเนินการก่อนการแก้ไขกฎหมายนี้ให้มีผลบังคับใช้ การทำให้ลงทะเบียนมีความทันสมัย และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องอาจรับมือกับสิ่งที่ตามมาเพื่อการจัดหาการปรับใช้ต่อโรงเรียนในประเภทและระดับเดียวกัน⁴¹

มาตราที่ 27 การบังคับใช้กฎหมายนี้ควรรับมาจากหน่วยงานที่มีความสามารถทางการศึกษาส่วนกลาง⁴²

มาตราที่ 28 กฎหมายนี้ควรเข้าสู่การมีผลบังคับใช้จากวันของการเผยแพร่⁴³

กฎหมายนี้ออกเป็นภาษาจีน ซึ่งอาจเป็นต่อในคดีของความแตกต่างด้านภาษาระหว่างการแปลภาษาอังกฤษและจีนต้นฉบับ

⁴⁰ Article 25 In the event a short-term learning center is poorly managed, violates this Law or other pertinent laws and regulations, or violates the conditions of its establishment permit, the competent educational authority in the special municipality, county, or county-level city where the problem occurs may render any of the following dispositions, as the facts of the case merit:

1. issue an official reprimand;
2. order the school to take corrective action within a specified time period;
3. order a halt to recruitment of students; and/or
4. revoke the school's accreditation.

⁴¹ Article 26 For independent schools for supplementary and continuing education that were established and began operating before the amendment to this Law went into force, registration updates and related matters shall be handled pursuant to provisions applying to schools in the same category and at the same level.

⁴² Article 27 Enforcement rules for this Law shall be adopted by the central competent educational authority.

⁴³ Article 28 This Law shall enter into force from the date of promulgation.

3.2.2 สหพันธรัฐมาเลเซีย

ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยประเทศไทยและประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย นั้น นับว่าเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนทางธรรมชาติติดกับประเทศไทยและการติดต่อคมนาคม การสื่อสารนั้น เป็นไปได้อย่างสะดวก ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียเป็นประเทศที่ความเจริญในแถบทุกด้าน โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ นอกจากนี้ในด้านการศึกษาของประชากชนนั้น ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียก็ให้ความสนใจอย่างมาก จึงได้มีการตรากฎหมายพระราชบัญญัติการศึกษาในปี 1996 ขึ้น เพื่อเป็นการควบคุมมาตรฐานการศึกษาทั้งของรัฐและของเอกชน ดังจะได้กล่าวอธิบายเป็นลำดับต่อไป

3.2.2.1 ชื่อกฎหมาย

มาตรา 1 กฎหมายฉบับนี้ (พระราชบัญญัติ) ให้ชื่อว่า กฎหมายการศึกษา ปี 1996 และจะมีผลบังคับใช้ในวันที่รัฐมนตรีกำหนดตามประกาศในประกาศ และรัฐมนตรีอาจกำหนดวันอื่นๆ สำหรับบทบัญญัติต่างๆ ของกฎหมายนี้

3.2.2.2 บทนิยามศัพท์

มาตรา 2 ในกฎหมายนี้ ให้เป็นไปตามรายละเอียดเส้นเสียแต่ว่ามีความต้องการเป็นอย่างอื่น

“อายุ” ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน หมายความว่า อายุของนักเรียนเริ่มในวันแรกของเดือนแรกของปี ในโรงเรียนที่เป็นปัญหา

“วันที่แต่งตั้ง” หมายความว่า วันที่กฎหมายนี้มีผลใช้บังคับ

“ค่าธรรมเนียมที่ได้รับอนุมัติ” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมที่ได้รับการอนุมัติโดยรัฐมนตรี

“ผู้ช่วยนายทะเบียน” หมายความว่า เป็นผู้ช่วยนายทะเบียนของโรงเรียน หรือผู้ช่วยนายทะเบียนของครู บางกรณีอาจจะแต่งตั้งภายใต้ อนุมาตราที่ 5 (3)

“การยอมรับเงินทุนช่วยเหลือ” หมายความว่า การจ่ายเงินจากกองทุนสาธารณะให้แก่สถาบันการศึกษา เพื่อ

- (a) การเตรียมการด้านอาคารต่างๆ
- (b) การเปลี่ยนแปลง หรือขยายขอบเขตของโรงเรียนปัจจุบัน
- (c) การจัดหาเครื่องตกแต่งหรืออุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการเปลี่ยนแปลง หรือส่วนต่อขยายใหม่ หรือ
- (d) ความประสงค์อื่นๆ อาจจะระบุได้ดังนี้

“ผู้ตรวจการใหญ่” หมายความว่า เป็นผู้ตรวจการใหญ่ของโรงเรียนที่ได้รับการแต่งตั้ง ภายใต้อนุมัติมาตรา 6(1)

“ภาษาจีน” หมายความว่า รูปแบบของภาษาจีน โดยทั่วไป รู้จักกันในนามภาษา แมนดาริน

“การศึกษาภาคบังคับ” หมายความว่า การศึกษาขั้นต้น ซึ่งจะถูกระบุรายการในการศึกษา ภาคบังคับ ภายใต้อนุมัติมาตรา 29A(1)

“การติดต่อสื่อสารทางจดหมาย” หมายความว่า การติดต่อสื่อสารจัดส่งโดยคนส่ง หนังสือหรือโดยไปรษณีย์

“โรงเรียนที่สอนทางไปรษณีย์” หมายความว่า กิจการหรือสถาบันที่จัดการแนะนำ หรือสอนโดยวิธีการติดต่อสื่อสารทางจดหมาย

“เจ้ากรมการศึกษา” หมายความว่า เจ้ากรมการศึกษาของมลรัฐ หรือสหพันธรัฐ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมัติมาตรา 4

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีทางการศึกษาซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมัติมาตรา 3

“ศูนย์การศึกษาทางไกล” หมายความว่า สถานที่ กิจการ หรือสถาบัน จัดการแนะนำ หรือสอน

(a) แนะนำหรือสอนอย่างเฉพาะเจาะจง ผ่านทางตัวกลางอิเล็กทรอนิกส์

(b) แนะนำหรือสอน อย่างเฉพาะเจาะจง ผ่านทางการติดต่อทางจดหมาย

(c) บางส่วนก็แนะนำสั่งสอนผ่านตัวกลางอิเล็กทรอนิกส์ และบางส่วนก็ผ่านทางการติดต่อทางไปรษณีย์ จดหมาย หรือวิธีการแนะนำโดยวิธีอื่นๆ หรือ

(d) บางส่วนแนะนำสั่งสอนผ่านตัวกลางอิเล็กทรอนิกส์ และบางส่วนก็ผ่านทางไปรษณีย์ จดหมาย และวิธีการแนะนำโดยวิธีอื่นๆ

“เจ้าหน้าที่ทางการศึกษา” อันเกี่ยวเนื่องกับตำบล หรือพื้นที่ หมายความว่า เจ้าหน้าที่ ทางการศึกษาที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้อย่อนหน้า 4(b)

“การบริหารด้านการศึกษา” หมายความว่า บริการสาธารณะ ภายใต้อย่อนหน้า (h) ของ อนุประโยค (1) ของมาตรา 132 ของรัฐธรรมนูญสหพันธรัฐ

“สถาบันทางการศึกษา” หมายความว่า โรงเรียนหรือที่อื่นใดที่ซึ่งงานของกิจการหรือ ของสถาบัน สามารถดำเนินการไปได้ บุคคลได้รับการสั่งสอนเสมอๆ ไม่ว่าจะเพียง 1 ชั้นเรียน หรือมากกว่านั้น รวมทั้งโรงเรียนเด็กเล็กๆ และศูนย์การศึกษาทางไกล แต่ไม่รวม

- (a) ที่ใดๆ ซึ่งการสอนมีขอบเขตเฉพาะต่อการสอนศาสนาใดๆ หรือ
- (b) ที่ใดๆ ซึ่งรัฐมนตรีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไม่ให้เป็นการศึกษาสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

“โรงเรียนมัธยมแห่งชาติ” หมายความว่า รัฐบาลหรือรัฐบาลอุดหนุนโรงเรียนมัธยม

- (a) จัดการศึกษา 5 ปี สำหรับการศึกษาในระดับมัธยมให้เหมาะกับนักเรียน ซึ่งพึงจะผ่านการศึกษาระดับประถมศึกษา

- (b) ใช้ภาษาของชาติ เป็นสื่อกลางในการแนะนำ

- (c) ในการศึกษาชั้นภาษาอังกฤษถือเป็นวิชาบังคับสำหรับการแนะนำ

- (d) ในการศึกษาชั้น สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการสอนของ

- (i) ภาษาจีนหรือภาษาทมิฬ จะต้องมีพร้อมถ้าผู้ปกครองของนักเรียนอย่างน้อย 15 คน ในโรงเรียนร้องขอมา

- (ii) ภาษาพื้นเมือง ต้องมีพร้อม ถ้ามีเหตุผลสมควรและปฏิบัติได้ และถ้าผู้ปกครองของนักเรียนอย่างน้อย 15 คน ในโรงเรียนร้องขอมา และ

- (iii) ภาษาอาราบิก ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเยอรมัน หรือภาษาฝรั่งเศส หรือภาษา ต่างประเทศ อื่นๆ อาจจะพร้อมถ้าถือว่าสมเหตุสมผล และสามารถทำได้ และ

- (e) เตรียมนักเรียนให้พร้อมเพื่อการสอบ ซึ่งอาจจะถูกกำหนดไว้

และรวมทั้งโรงเรียนที่จัดการสอนให้แก่ชั้นเรียนชั่วคราว (ชั้นเรียนพิเศษ)

“โรงเรียนของชาติ” หมายถึง โรงเรียนชั้นต้น (ประถม) ของรัฐฯ หรือที่รัฐฯ ให้ความช่วยเหลือ

- (a) จัดการศึกษาชั้นประถมให้เหมาะสม สำหรับนักเรียนจากอายุ 6 ขวบ

- (b) ในภาษาจีน หรือภาษาทมิฬ เป็นตัวหลักในการสื่อคำแนะนำ และ

- (c) ในการศึกษาชั้น ภาษาของชาติ และภาษาอังกฤษ เป็นเหมือนวิชาบังคับในการให้คำแนะนำ

“พ่อแม่ผู้ปกครอง” รวมทั้งผู้ดูแล และบุคคลใดๆ ซึ่งมีการควบคุมตามกฎหมายต่อนักเรียน

“สถานที่” หมายถึง สถานที่ใดๆ ที่ไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณะ หรือที่เอกชน

“การศึกษาภายหลังชั้นมัธยม” หมายถึง การศึกษาที่ได้จัดไว้สำหรับบุคคลซึ่งจบการศึกษามัธยมศึกษาชั้นสูงแล้ว แต่ไม่รวมการศึกษาที่สูงกว่านั้น

“การเตรียมหลักสูตรก่อนเข้าโรงเรียน” หมายความว่าถึง หลักสูตรก่อนเข้าโรงเรียนแห่งชาติ ที่ระบุไว้โดยรัฐมนตรีภายใต้มาตรา 22

“การเตรียมการศึกษาก่อนเข้าโรงเรียน” หมายถึง ระบบการศึกษาสำหรับนักเรียน จากอายุ 4-6 ปี

“สถานที่ของโรงเรียน” หมายความว่า ตึกใดๆ ที่ใช้สำหรับสถาบันทางการศึกษา และรวมถึงตึกใดๆ สำหรับความประสงค์ ในการจัดการในเรื่องความสะดวกสบาย และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกทั้งหลายสำหรับนักเรียนและเจ้าหน้าที่ทำงานของสถาบัน แต่ไม่รวมถึงที่ดินที่ครอบครองอยู่

“สิทธิและเงื่อนไข” หมายความว่า สิทธิและเงื่อนไขกำหนดคุณเกณฑ์ภายใต้กฎหมายนี้

“การศึกษาขั้นต้น” หมายความว่า หลักสูตรของการศึกษาที่ระดับต้น ซึ่งได้รับการออกแบบสำหรับผู้มีอายุ 6 ปี ขึ้นไป แต่อาจจะต้องสำเร็จ (จบการศึกษาขั้นต้น) ภายใน 5-7 ปี

“โรงเรียนขั้นต้น” (ประถมศึกษา) หมายความว่า เป็น โรงเรียนที่จัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาให้เหมาะสมกับนักเรียนที่มีอายุ 6 ปี ขึ้นไป

“โรงเรียนเอกชน” หรือ “สถาบันการศึกษาเอกชน” หมายถึง โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษา ซึ่งไม่ใช่ของรัฐบาล หรือเป็น โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุน (ช่วยเหลือ)

“นักเรียน” หมายถึง บุคคลจะอายุเท่าใดก็ได้และได้รับการศึกษาหรือฝึกฝนในสถาบันการศึกษา

“ครูที่ขึ้นทะเบียน” หมายถึง คุณครูใดๆ ก็ตามที่ได้จดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้

“นายทะเบียน” หมายถึง นายทะเบียนของ โรงเรียนและของครู ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 5(3) และรวมถึง นายทะเบียนใหญ่

“นายทะเบียนใหญ่” หมายถึง นายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียน และนายทะเบียนใหญ่ของครู ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 5(1) และรวมทั้งผู้ช่วยนายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียน และของครู ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 5(2)

“โรงเรียน” หมายถึง สถานที่ซึ่งมีคน 10 คน หรือมากกว่านั้นถูกส่งสอนเป็นประจำ จะมีชั้นเรียนเพียงชั้นเดียวหรือมากกว่าก็ได้ แต่ไม่รวมสถานที่ใดๆ ที่ซึ่งการสอนถูกจำกัดอยู่อย่างเฉพาะตนเกี่ยวกับการสอนทางศาสนาใดๆ

“การศึกษาชั้นมัธยม” (ระดับที่ 2) หมายถึง การศึกษาประกอบด้วย การศึกษาชั้นมัธยมขั้นต่ำ และมัธยมขั้นสูง

“โรงเรียนมัธยม” หมายถึง โรงเรียนที่จัดการการศึกษาระดับมัธยมให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งเพิ่งจะจบการศึกษาชั้นประถม

“การศึกษาพิเศษ” หมายถึง การศึกษาที่สร้างความพึงพอใจให้แก่เด็กนักเรียนสำหรับการศึกษาพิเศษนี้

“โรงเรียนพิเศษ” หมายถึง โรงเรียนที่จัดการการศึกษาพิเศษตามที่ระบุไว้ในข้อบังคับ ภายใต้อนุมาตรา 41

“อำนาจของรัฐฯ” หมายความว่า ผู้ปกครอง (บริหาร) หรือ ยัง-ดี-เปอร์ตัว-เนเกอร์ (Yang-Di-Pertua Negeri) ของรัฐฯ และในกรณีเป็นรัฐบาลกลางก็จะเป็น Yang Di-Pertuan Agong

“ครู” หมายถึง บุคคลซึ่ง

(a) สอนนักเรียนในสถาบันการศึกษา หรือ

(b) เตรียมการหรือออกบทเรียนการสอนหรือแก้ไขคำตอบที่ส่งกลับมา สำหรับหรือ จากศูนย์กลางการศึกษาทางไกล และรวมทั้งหัวหน้าครู หรือครูใหญ่

“ชั้นเรียนผ่านชั่วคราว” (ชั้นเรียนพิเศษ-ผู้แปล) หมายความว่า เป็นชั้นเรียนในโรงเรียนมัธยม จัดการและแนะนำต่อนักเรียนเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งมาจากชั้นประถมศึกษาโดยใช้ภาษาอื่นๆ ที่มีใช้ ภาษาของชาติ (ภาษาท้องถิ่น) เป็นสื่อในการแนะนำก่อนจะเริ่มไปค้นการศึกษาในชั้นมัธยมชั้นต่ำ

“การศึกษาชั้นมัธยมชั้นสูง” หมายถึง การศึกษาที่เหมาะสมกับความสามารถและ ทรนศนคดิของนักเรียนซึ่งเพิ่งจะจบการศึกษาชั้นมัธยมชั้นต่ำมา

3.2.2.3 การบริหารจัดการ

การแต่งตั้ง และหน้าที่ของอธิบดีการศึกษา

(1) จะมีอธิบดีการศึกษาซึ่งจะได้รับการแต่งตั้งจาก Yang di-Pertuan Agong คัดเลือก ระหว่างเจ้าหน้าที่บริการด้านการศึกษา

(2) อธิบดีการศึกษา จะมีอำนาจและทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย โดยกฎหมาย นี้และจะให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในเรื่องการศึกษานี้ เจ้ากรมการศึกษาของรัฐฯ และเจ้าหน้าที่ที่ ระบุไว้อื่นๆ จะต้องมี

(a) สำหรับแต่ละรัฐ หรือสำหรับพื้นที่ที่ระบุไว้ในมาเลย์เซีย ซึ่งรัฐมนตรี เจ้ากรม การศึกษา เป็นผู้ตัดสินใจเลือก และ

(b) สำหรับแต่ละตำบลหรือสำหรับพื้นที่อื่นๆ ในรัฐฯ ซึ่งรัฐมนตรี เจ้าหน้าที่การศึกษา เป็นผู้ตัดสินใจเลือกสรรและดำเนินการออกแบบให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของกฎหมายนี้ ผู้ซึ่งจะ ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรี (เจ้ากรมการศึกษาและเจ้าหน้าที่การศึกษาจะได้รับการแต่งตั้งโดย รัฐมนตรี)

นายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู (Registra General of Schools and Teachers)

(1) จะต้องมียนายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู ซึ่งจะได้รับการแต่งตั้งโดย รัฐมนตรี

(2) รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งรองนายทะเบียนใหญ่ของโรงเรียนและของครู

(3) รัฐมนตรีจะแต่งตั้งนายทะเบียนของโรงเรียนและของครู สำหรับแต่ละรัฐฯ และสำหรับพื้นที่ภายในมาเลเซีย ซึ่งรัฐมนตรีอาจตกลงใจเลือกสรร และอาจตั้งผู้ช่วยนายทะเบียนของโรงเรียนและของครูในจำนวนเดียวกัน ซึ่งอาจจะพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(4) รองนายทะเบียนใหญ่ นายทะเบียน ผู้ช่วยนายทะเบียน จะอยู่ภายใต้การกำกับควบคุมงานของนายทะเบียนใหญ่

(5) นายทะเบียนใหญ่จะมีอำนาจและปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมายนี้ และถ้านายทะเบียนใหญ่ไม่อยู่ อำนาจและหน้าที่ในการปฏิบัติงานจะให้รองนายทะเบียนใหญ่ดูแลแทน

(6) นายทะเบียน หรือผู้ช่วยนายทะเบียนอาจจะทำงานของนายทะเบียนใหญ่ภายใต้ข้อกำหนดของกฎหมายนี้ อาจจะขึ้นอยู่กับข้อกำหนดที่นายทะเบียนใหญ่ได้วางเอาไว้

หัวหน้าผู้ตรวจการของโรงเรียน และผู้ตรวจการของโรงเรียน

(1) รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งหัวหน้าผู้ตรวจการของโรงเรียน

(2) รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้ตรวจการอื่นๆ ของโรงเรียน ซึ่งอาจจะพิจารณาว่า จำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(3) ผู้ตรวจการทั้งหมดของโรงเรียนที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้มาตรา (2) จะขึ้นอยู่กับทิศทางและการควบคุมงานของหัวหน้าผู้ตรวจการของโรงเรียน

กรรมการในการสอบ

(1) รัฐมนตรีจะแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งในการสอบ และอาจจะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆ เพื่อทำงานภายใต้ทิศทางและการควบคุมที่ต่างๆ ไปของกรรมการในการสอบสวน ซึ่งอาจจะพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(2) กรรมการในการสอบ ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ภายใต้มาตรา 68 จะรับผิดชอบต่อการปฏิบัติการในการสอบสำหรับจุดประสงค์ของกฎหมายนี้

อำนาจของรัฐมนตรีในการกำหนดทิศทางต่างๆ ไป

บางครั้งบางคราวรัฐมนตรีอาจจะให้เรื่องแก่เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้แนวทางบางส่วนของลักษณะต่างๆ ไป และไม่คงที่ต่อบทบัญญัติในกฎหมายนี้ ให้ทำงานโดยไต่ตรงหรือให้รอบครอบต่องานที่ได้รับการมอบหมาย และเป็นหน้าที่ภายใต้กฎหมาย และกฎเกณฑ์ของกฎหมายนี้ อันเกี่ยวเนื่องกับรัฐมนตรีซึ่งจะส่งผลกระทบต่อนโยบายการศึกษาของชาติได้ และเจ้าหน้าที่จะต้องดำเนินงานตามทิศทางที่ได้รับการมอบหมายให้เกิดผลในทุกทิศทาง

อำนาจของรัฐมนตรีในการกำหนดทิศทางการศึกษาพิเศษ

บางครั้งบางคราวรัฐมนตรีอาจจะให้

(a) ผู้ว่าราชการคนหนึ่งหรือสมาชิกของคณะกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้
อนุมาตรา 61(1) หรือลูกจ้างคนหนึ่ง หรือหัวหน้าครู (ครูใหญ่) ของสถาบันการศึกษา และ

(b) สมาชิกคนหนึ่งของคณะกรรมการกลาง ซึ่งได้รับแต่งตั้งภายใต้มาตรา 92 ของ
กฎหมายการศึกษา 1961 (กฎหมาย มาตรา 43 ของปี 1961)

ทิศทาง ตรงกับบทบัญญัติที่อยู่ในกฎหมายนี้ หรือข้อบังคับใดๆ ที่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้
ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเรื่องใดๆ ที่มีต่อกฎเกณฑ์ภายใต้กฎหมายนี้ และผู้ว่าราชการ สมาชิก ลูกจ้าง หรือ
ครูใหญ่ จะทำให้ทิศทางดังกล่าวเกิดผลขึ้น

3.2.2.4 สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

(1) อาจจะมีการแต่งตั้งสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ เพื่อเป็นไปตาม
จุดประสงค์ของกฎหมายนี้

(2) สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติจะประกอบด้วย ประธานกรรมการ และ
บุคคลอื่นๆ ที่อาจได้รับการแต่งตั้งรัฐมนตรี

(3) เกี่ยวเนื่องกับข้อกำหนดภายใต้ส่วนนี้ สมาชิกแต่ละท่านของสภาที่ให้คำแนะนำ
ต่อการศึกษาของชาติ จะอยู่ในตำแหน่งตามระยะเวลาและเงื่อนไขต่างๆ ตามที่ระบุตามที่ระบุอยู่
ในหนังสือแต่งตั้ง

(4) การแต่งตั้งใดๆ ที่ได้กระทำตามเงื่อนไขในมาตรานี้ จะได้รับการตีพิมพ์ในราชกิจ
จานุเบกษา

ภาระหน้าที่ของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

1) รัฐมนตรีอาจอ้างถึงคำแนะนำของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติในเรื่อง
ใดๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการศึกษา

(2) สภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ จะพิจารณาเรื่องดังกล่าวและส่งต่อ
คำแนะนำไปยังรัฐมนตรี เมื่อมีเรื่องใดๆ อันถูกอ้างอิงภายใต้อนุมาตรา (1)

สิทธิของการเข้าร่วมพิจารณา

รัฐมนตรีอาจจะเข้าร่วมพิจารณาและอาจแต่งตั้งตัวแทนเข้าร่วมพิจารณาในการ
ประชุมใดๆ ของสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ

อำนาจในการกำหนดกฎเกณฑ์อันเกี่ยวเนื่องกับสภาที่ให้คำแนะนำต่อการศึกษาของชาติ รัฐมนตรีอาจกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อจุดประสงค์ให้มีผลต่อบทบัญญัติของส่วนนี้ และโดยปราศจากอคติต่ออำนาจต่างๆ ไป ซึ่งอาจจะเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่จัดไว้สำหรับ

- (a) จำนวนสมาชิกของสภา ฯลฯ
- (b) ระยะเวลาและข้อกำหนดเงื่อนไขของที่ทำงานของสมาชิก
- (c) การประชุมและแบบแผนการทำงานของสภา ฯลฯ
- (d) การแต่งตั้งกรรมการและอนุกรรมการของสภา ฯลฯ และ
- (e) เรื่องอื่นๆ ที่รัฐมนตรีพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับการดำเนินงานปกติของสภา ฯลฯ ตามกฎหมายฉบับนี้ และข้อกำหนดใดๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ สภาที่ให้คำแนะนำ

ต่อการศึกษาของชาติอาจกำหนดกฎเกณฑ์และวิธีการทำงานของตนเอง

3.2.2.5 ระบบการศึกษาของชาติ

ระบบการศึกษาของชาติ จะประกอบด้วย

- (a) การศึกษาก่อนเข้าโรงเรียน
- (b) การศึกษาขั้นต้น (ประถมศึกษา)
- (c) การศึกษาชั้นมัธยม
- (d) การศึกษาหลังชั้นมัธยม และ
- (e) การศึกษาชั้นสูงขึ้นไป

แต่จะไม่รวมการศึกษาในโรงเรียนสำหรับคนต่างชาติ หรือโรงเรียนนานาชาติ

ลำดับชั้นของสถาบันการศึกษา จะมีสถาบันการศึกษาอยู่ 3 ลำดับชั้น ในระบบการศึกษาของชาติ คือ

- (a) สถาบันการศึกษาของรัฐบาล
- (b) สถาบันการศึกษาที่รัฐบาลให้การอุดหนุน และ
- (c) สถาบันการศึกษาเอกชน

การจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงอื่นๆ เป็นสิ่งต้องห้าม

มาตรา 71 ไม่มีใครที่จะ

- (a) จัดตั้ง รวบรวมแต่งตั้ง ส่งเสริมสนับสนุน หรือดำเนินการต่อกิจกรรมเพื่อจุดประสงค์ในการจัดตั้ง หรือรวบรวมแต่งตั้ง หรือไปในทางจัดตั้ง หรือรวบรวมแต่งตั้ง สถาบันการศึกษาชั้นสูง

(b) เก็บ (เงิน) ให้ หรือรับเงินใดๆ ให้เงินช่วยเหลือ ให้ของชำร่วย หรือบริจาคเงินทอง หรือกระทำการใดๆ ให้กิจกรรมดำเนินต่อไปเพื่อจุดประสงค์ในการก่อตั้งหรือรวบรวมก่อตั้งสถาบัน การศึกษาชั้นสูง

(c) ปฏิบัติการ จัดการหรือทำให้คงอยู่สำหรับชั้นเรียนในการสอนและเรียบสำหรับ การศึกษาชั้นสูง เว้นเสียแต่ว่าชั้นเรียนถูกปฏิบัติการ จัดการ หรือทำให้คงอยู่โดยสถาบัน การศึกษา ชั้นสูง และ

(d) จัดตั้ง ปฏิบัติการ จัดการหรือทำให้อยู่ซึ่งสถาบันการศึกษาชั้นสูง โดยใช้คำว่า “มหาวิทยาลัย”

เว้นเสียแต่ว่ามีกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการศึกษาชั้นสูง
บทลงโทษ

มาตรา 72 บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งฝ่าฝืนมาตรา 71 จะมีความผิดตามกฎหมายและจะ ถูกตัดสิทธิลงโทษและต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 50,000 ริงกิต⁴⁴ หรือถูกจำคุกเป็นระยะเวลา ไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.2.2.6 สถาบันการศึกษาเอกชน⁴⁵

การป้องกันอันเกี่ยวเนื่องกับสถาบันการศึกษาเอกชน

มาตรา 73

(1) ไม่มีอะไรในกฎหมายนี้ที่จะแปลความว่าเป็นการห้ามการจัดตั้งและบำรุงรักษา สถาบันการศึกษาเอกชน

⁴⁴ อัตราแลกเปลี่ยนเงินต่างประเทศ ธนาคารกรุงเทพฯ ณ วันที่ 5 เมษายน 2556 (Malaysian Riggit 1 : 9.82 Baht.

⁴⁵ Saving relating to private educational institutions

73. (1) Nothing in this Act shall be construed as prohibiting the establishment and maintenance of a private educational institution.

(2) Notwithstanding subsection (1), every private educational institution shall comply with this Act and all regulations made under this Act and applicable to the educational institution.

(3) This Part shall not apply to a private higher educational Institution. Private educational institutions to comply with the requirement of National Curriculum and to prepare pupils for prescribed examinations.

74. A private educational institution providing primary education or secondary education or both shall comply with the requirements of the National Curriculum and shall prepare pupils for prescribed examinations.

(2) ถึงแม้ว่าตามอนุมาตรา (1) สถาบันการศึกษาเอกชนทุกๆ แห่งจะต้องกระทำตามกฎหมายนี้ และกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ภายใต้กฎหมายนี้ และใช้กับสถาบันการศึกษาด้วย

(3) ส่วนนี้จะไม่นำมาใช้กับสถาบันการศึกษาเอกชนชั้นสูง

สถาบันการศึกษาเอกชนจะต้องเป็นไปตามความต้องการของหลักสูตรของชาติ และเตรียมนักเรียนให้พร้อมสำหรับการสอนที่ระบุไว้

มาตรา 74 สถาบันการศึกษาเอกชน จะจัดการการศึกษาระดับประถม หรือระดับมัธยม หรือทั้ง 2 อย่าง และจะต้องให้เป็นไปตามความต้องการของหลักสูตรแห่งชาติ และจะต้องเตรียมนักเรียนให้พร้อมสำหรับการสอนที่ระบุไว้

มาตรา 75

(1) รัฐมนตรีอาจต้องการให้สถาบันการศึกษาเอกชนจัดการสอนสำหรับการศึกษา ภายหลังจบชั้นมัธยมศึกษาแล้วจะต้องสอนวิชาต่อไป

(a) ภาษาของชาติ ที่จะใช้เป็นตัวกลางในการแนะนำมากกว่าที่จะใช้ภาษาของชาติอื่น

(b) การศึกษาชนเผ่ามาเลเซีย

(c) ภาษาอังกฤษ ที่ใช้เป็นตัวกลางในการแนะนำ

(d) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอิสลามสำหรับนักเรียนที่แสดงตนว่าเป็นอิสลาม (นับถือศาสนาอิสลาม) และ

(e) การศึกษาศีลธรรมสำหรับนักเรียนที่มีใจคนนับถือศาสนาอิสลาม เป็นไปตามฐานของหลักสูตรที่กำหนด

(2) วิชาที่ระบุอยู่ในย่อหน้าที่ (1) (a) ถึง (1) (c) จะถูกสอนเพิ่มเติมให้กับวิชาอื่นๆ หรือหลักสูตรการศึกษาที่สอนในสถาบันการศึกษาเอกชน

อำนาจที่จะจัดทำข้อกำหนดสำหรับตรวจตราและควบคุมมาตรฐานของการศึกษา

มาตรา 76 รัฐมนตรีอาจจะทำข้อกำหนดสำหรับตรวจตรา กำหนดกฎเกณฑ์หรือควบคุมมาตรฐานของการศึกษาในสถาบันการศึกษาเอกชน

ข้อห้ามต่อหลักสูตรการศึกษาและฝึกอบรม อันเนื่องมาจากปริญญา อื่นๆ ที่ให้โดยมหาวิทยาลัย อื่นๆ

มาตรา 77

(1) ไม่มีสถาบันเอกชนใดๆ จะดำเนินการหลักสูตรการศึกษาหรือฝึกอบรมร่วมกับผู้อื่น การร่วมกับผู้อื่น การรวมกับผู้อื่น ผูกพันกับผู้อื่น หรือร่วมมือกับผู้อื่น หรือในทางกลับกันร่วมมือกับมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาชั้นสูง หรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ หรือองค์การอื่นๆ ภายในหรือภายนอกมาเลเซีย เว้นเสียแต่ว่ารัฐมนตรีจะเป็นผู้อนุมัติเป็นลายลักษณ์อักษร

(2) รัฐมนตรีจะไม่อนุมัติภายใต้อนุมาตรา (1) เว้นเสียแต่ว่ารัฐมนตรีพอใจว่าสถาบันการศึกษาเอกชน ได้จัดการอย่างเหมาะสมกับมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาขั้นสูง หรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ หรือกิจการที่อำนวยความสะดวกสำหรับบัพญญัติของหลักสูตรในโปรแกรมการศึกษาหรือฝึกอบรม ซึ่งได้อ้างอยู่ในอนุมาตรานี้

(3) เมื่อได้อนุมัติภายใต้อนุมาตรา (1) รัฐมนตรีอาจจะกำหนดเวลาและเงื่อนไขซึ่งรัฐมนตรีคิดว่าเหมาะสม

(4) บุคคลหนึ่งบุคคลใดฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) หรือล้มเหลวที่จะทำตามระยะเวลาหรือเงื่อนไขที่กำหนดโดยรัฐมนตรี ภายใต้อนุมาตรา (3) จะมีความผิดตามกฎหมายและจะต้องถูกตัดสิทธิลงโทษ โดยจะต้องถูกปรับไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำขังเป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำขัง

การดำเนินการให้เป็นประโยชน์ต่อบัพญญัติของกฎหมายสำหรับสถาบัน การศึกษาเอกชน

มาตรา 78 เพื่อหลีกเลี่ยงข้อสงสัย จะต้องประกาศว่าไม่มีอะไรในส่วนนี้ ที่จะมีผลกระทบหรือเสียหายจากการดำเนินงานของบัพญญัติอื่น ๆ ในกฎหมายนี้ ต่อสถาบันการศึกษาเอกชน เว้นเสียแต่ว่าสถาบันการศึกษาได้มีข้อยกเว้นไว้อย่างแจ่มชัด

3.2.2.7 การลงทะเบียนของสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษาทั้งหมดจะต้องจดทะเบียน

มาตรา 79

(1) ขึ้นอยู่กับบัพญญัติของกฎหมายนี้ สถาบันการศึกษาทุกแห่งจะต้องจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้

(2) การดำเนินการจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้ จะกระทำโดยนายทะเบียนใหญ่ ในบทบาทที่ถูกระบุไว้

(3) นายทะเบียนใหญ่อาจจะวางข้อกำหนดและเงื่อนไข ซึ่งนายทะเบียนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม เมื่อสถาบันการศึกษามีการจดทะเบียนภายใต้ อนุมาตรา (1)

การจดทะเบียน

มาตรา 80 นายทะเบียนใหญ่จะเก็บรักษาหรือเป็นเหตุให้ต้องเก็บรักษาการขึ้นทะเบียนของสถาบันการศึกษาในรูปแบบและลักษณะที่อาจมีการระบุไว้

ใบรับรองตามข้อบัญญัติของการจดทะเบียน

มาตรา 81

(1) การสืบสวนที่ยังค้างอยู่เกี่ยวกับการดำเนินงานภายใต้อนุมาตรา 79 (2) นายทะเบียนใหญ่อาจจะโดยการพิจารณาอย่างรัดกุมออกกฎตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นประธาน

กรรมการของคณะกรรมการของผู้ว่าราชการหรือบุคคลใดได้รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการต่อสถาบันการศึกษา ใบบรรองตามข้อบัญญัติของการจดทะเบียนในรูปแบบและที่อยู่เงื่อนไขที่อาจจะมีผลกระทบไว้

(2) ใบบรรองตามข้อบัญญัติของการจดทะเบียนออกให้ภายใต้อนุมาตรา (1) อาจจะได้รับพิจารณาอย่างรอบคอบจากนายทะเบียนใหญ่ เพื่อยกเลิกในเวลาใดเวลาหนึ่งและแจ้งให้บุคคลที่ได้รับใบบรรองการจดทะเบียนทราบเป็นลายลักษณ์อักษร

การจดทะเบียน

มาตรา 82

(1) โดยไม่มีอคติต่อมาตรา 81 และเกี่ยวเนื่องกับอนุมาตรา (3) และมาตรา 83 นายทะเบียนใหญ่จะจดทะเบียนให้แก่สถาบันการศึกษาและส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือผู้ที่รับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษา และใบบรรองการจดทะเบียน แต่เรื่องนี้จะเกิดภายหลังจากได้มีการยื่นเรื่องขอจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา ซึ่งนายทะเบียนใหญ่จะพิจารณาอย่างรอบคอบ และภายหลังได้มีการจ่ายเงินค่าธรรมเนียมตามที่ระบุไว้เรียบร้อยแล้ว

(2) ประธานฯ ของกรรมการผู้ว่าราชการหรือคนอื่นๆ ที่รับผิดชอบต่อการจัดการของสถาบันการศึกษา จะออกสำเนาใบบรรองการจดทะเบียน ซึ่งออกภายใต้อนุมาตรา (1) จะถูกเก็บแสดงไว้ให้เห็นได้ชัดในบริเวณของสถาบันการศึกษา

(3) นายทะเบียนใหญ่อาจวางเงื่อนไขก่อนการจดทะเบียน ซึ่ง (เขา) นายทะเบียนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม

การเปลี่ยนแปลงอันเกี่ยวข้องกับบริเวณของสถาบันการศึกษา

มาตรา 83

(1) ไม่มีสถาบันการศึกษาใดจะเปลี่ยนแปลงที่อยู่ของบริเวณสถาบัน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขในบริเวณ โดยไม่ได้รับอนุมัติจากนายทะเบียนใหญ่ซะก่อน

(2) การปฏิบัติงานสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ของพื้นที่ของสถาบันการศึกษาจะออกสำเนาใบบรรองการจดทะเบียน ซึ่งออกภายใต้อนุมาตรา (1) จะถูกเก็บแสดงไว้ให้เห็นได้ชัดในบริเวณของสถาบันการศึกษา

(3) นายทะเบียนใหญ่อาจวางเงื่อนไขก่อนการจดทะเบียน ซึ่ง (เขา) นายทะเบียนใหญ่เห็นว่าเหมาะสม

การปฏิเสธการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา

มาตรา 84 นายทะเบียนใหญ่อาจปฏิเสธการจดทะเบียนให้แก่สถาบันการศึกษา ถ้า

นายทะเบียนใหญ่พอใจ

(a) ว่า สถาบันการศึกษาไม่ได้พอใจต่อมาตรฐานของสุขภาพและความปลอดภัยตามที่ระบุไว้

(b) ว่า สถาบันการศึกษาใช้หรือมีแนวโน้มว่าจะใช้สำหรับจุดประสงค์ที่จะทำลายผลประโยชน์ของมาเลเซียต่อสาธารณะ หรือต่อนักเรียน

(c) ว่า ชื่อ ที่อยู่ข้างล่างนี้ ซึ่งสถาบันการศึกษาใช้ในการจดทะเบียน ซึ่งในความเห็นของเขา (นายทะเบียนใหญ่) ไม่เป็นที่ต้องการ

(d) ว่า เครื่องอำนวยความสะดวกด้านการศึกษาที่มีอยู่พอเพียงในพื้นที่ ที่ซึ่งได้รับการเสนอให้เปิดเป็นสถาบันการศึกษา

(e) ว่า คำแถลงการณ์ไม่เป็นความจริง หรือทำให้เข้าใจผิดได้ ในสาระสำคัญ โดยเฉพาะที่ได้ทำหรือที่เกี่ยวข้องกับการใช้สำหรับการจดทะเบียน

(f) ว่า บุคคลที่ยื่นขอจดทะเบียนของสถาบันการศึกษาล้มเหลวหรือปฏิเสธที่จะทำตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยนายทะเบียนใหญ่ ภายใต้อนุมาตรา 82(3) หรือ

(g) ว่า บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการหรือครูใหญ่ ดูไม่เหมาะสมและสมควรหรือบุคคลที่รับผิดชอบที่จะทำหน้าที่ประธานกรรมการหรือครูใหญ่ก็แล้วแต่กรณี

การแจ้งการปฏิเสธต่อสถาบันการศึกษาที่จดทะเบียน

มาตรา 85

(1) เมื่อนายทะเบียนใหญ่ปฏิเสธการจดทะเบียนให้แก่สถาบันการศึกษาภายใต้ข้อบัญญัติของมาตรา 84 เขาต้องแจ้งต่อผู้ยื่นขอจดทะเบียน โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการปฏิเสธนั้น และระบุแจ้งเหตุผลที่ปฏิเสธด้วย

(2) ผู้ยื่นขอจดทะเบียนได้รับความผิดหวังจากการปฏิเสธของนายทะเบียนใหญ่สถาบันการศึกษาอาจจะยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายใน 20 วัน หลังจากได้รับการแจ้งปฏิเสธการจดทะเบียนภายใต้ความเป็นไปของอนุมาตรา (1) และความตัดสินใจของรัฐมนตรีถือเป็นที่สุด ข้อห้ามในการโฆษณาอื่นๆ

มาตรา 86

(1) ไม่มีผู้ใดจะส่งเสริมสถาบันการศึกษา ไม่ว่าโดยการโฆษณาออกหนังสือชี้ชวนออกหนังสือเล่มเล็กๆ หรืออย่างอื่น เว้นเสียแต่ว่าสถาบันการศึกษาได้มีการจดทะเบียนแล้ว หรือใบรับรองการจดทะเบียนได้ออกมาแล้วภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา 81(1)

(2) บุคคลซึ่งฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) จะมีความผิดตามกฎหมาย และจะได้รับการตัดสินใจโดยต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำคุกในเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

3.2.2.8 การยกเลิกการจดทะเบียน

หลักฐานในการยกเลิกการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา

มาตรา 87

(1) นายทะเบียนใหญ่อาจจะปฏิบัติงานในฐานะประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือผู้หนึ่งผู้ใดรับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษา และประกาศถึงจุดประสงค์ที่จะยกเลิกการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา ถ้าเขาพอใจว่ามันเป็นเรื่องที่ควรจะทำอย่างรวดเร็วถ้ามีเรื่องดังต่อไปนี้

(a) เรื่องหรือหลักฐานที่ระบุอยู่ในย่อหน้าที่ 98(a)
 (b) สถาบันการศึกษาที่ว่ายังไม่มีการเตรียมวินัยพอเพียง
 (c) การจดทะเบียนของสถาบันศึกษานั้นกระทำไป โดยเหตุผลของความผิดหรือหลักฐานข้อเท็จ หรือทำให้เข้าใจผิดในคำแถลงการณ์

(d) พบว่า ประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการ หรือคนอื่นใดซึ่งรับผิดชอบการบริหารของสถาบันการศึกษา ได้ทำเรื่องราวปลอมๆ หรือทำให้เข้าใจผิดในสาระสำคัญ โดยเฉพาะในการส่งเสริมสถาบันทางการศึกษา

(e) มีการฝ่าฝืนสัญญาในข้อกำหนดหรือเงื่อนไข ซึ่งนายทะเบียนใหญ่ได้กำหนดไว้ภายในอนุมาตรา 79(3)

(f) พบว่า ไม่มีประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการของสถาบันการศึกษา หรือบุคคลใดๆ ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการ หรือเป็นครูใหญ่ ไม่มีความเหมาะสม และเหมาะสม หรือบุคคลที่รับผิดชอบไปทำหน้าที่ประธานกรรมการหรือครูใหญ่ ซึ่งแล้วแต่กรณี

(2) นายทะเบียนใหญ่อาจจะกระทำการใดๆ ภายใต้อนุมาตรา (1) ถ้าเขามีเหตุผลที่จะเชื่อว่าสถาบันการศึกษาที่จดทะเบียนแล้วนั้น ได้หยุดดำเนินการ

(3) คำประกาศถึงความตั้งใจที่จะยกเลิกการจดทะเบียน ของสถาบันการศึกษาภายใต้อนุมาตรา (1) จะระบุภายใต้พื้นฐานที่ว่า เรื่องได้ถูกเสนอมาเพื่อยกเลิกการจดทะเบียน

(4) ที่ซึ่งคำประกาศภายใต้อนุมาตรา (1) ได้ถูกใช้ไปตามอนุมาตราดังกล่าว ผู้ได้รับการแจ้งไป

(5) ถ้าไม่มีการอุทธรณ์ภายใต้อนุมาตรา (4) หรือถ้าการอุทธรณ์ถูกปฏิเสธ นายทะเบียนใหญ่อาจจะยกเลิกการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษาที่มีก่อนหน้านั้น และภายใน 20 วัน ของวันที่ยกเลิก ประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการหรือบุคคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษาจะต้องยินยอมต่อนายทะเบียนใหญ่ รวมทั้งใบรับรองการจดทะเบียนของ

สถาบันการศึกษา และเครื่องมือต่างๆ ของรัฐ ซึ่งผู้ถูกยกเลิกจะต้องคืน และประธานกรรมการและ
ผู้ว่าราชการและลูกจ้างทุกคนของสถาบันการศึกษาจะต้องยินยอมคืนใบรับรองการจดทะเบียนที่
ออกให้ภายใต้กฎหมายนี้ต่อนายทะเบียนใหญ่

3.2.2.9 การจดทะเบียนของผู้รับราชการและลูกจ้างในสถาบันการศึกษา

ผู้รับราชการทั้งหมดและลูกจ้างจะต้องจดทะเบียน

มาตรา 88

(1) คนทุกคนซึ่งทำหน้าที่อยู่ว่าราชการหรือลูกจ้างของสถาบันการศึกษาจะต้อง
จดทะเบียนในฐานะผู้ว่าฯ หรือลูกจ้าง ซึ่งแล้วแต่กรณีที่เกี่ยวข้องกับสถาบันการศึกษา

(a) ความประสงค์เป็นลายลักษณ์อักษรของนายทะเบียนใหญ่เพื่อจุดประสงค์ของการ
เปลี่ยนแปลง แก้วไข สลักหลังหรือแทนที่ หรือ

(b) ในกรณีที่การอนุญาต เมื่อครบวันหมดอายุ

ให้ยินยอม (Surrendered คือ ยอมให้ทำอะไรก็ได้ตามกฎหมายที่มีอยู่) ภายใน 20 วัน
โดยบุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้ง หรือบุคคลใดที่เป็นเจ้าของมัน (เป็นเจ้าของใบจดทะเบียน) ให้ยินยอม
แก่นายทะเบียนใหญ่

หน้าที่ของครูในการระบุนการเปลี่ยนแปลงของสถาบันการศึกษา

มาตรา 116

ครูที่จดทะเบียนทุกคน ภายใน 14 วัน ของวันเริ่มต้นหรือหยุดสอนในสถาบัน การศึกษา
จะต้องรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรต่อนายทะเบียนใหญ่ รายงานชื่อสถาบันการศึกษาที่สอนอยู่
หรือหยุดสอนให้ทราบถึงวันที่เริ่มสอนหรือหยุดสอนในสถาบันการศึกษานั้นๆ

3.2.2.10 การตรวจตราโรงเรียน⁴⁶

การตรวจตรา

⁴⁶ 117. The Chief Inspector shall—

(a) be responsible, in collaboration with such authorities as the Minister may appoint, for ensuring that an adequate standard of teaching is developed and maintained in educational institutions;

(b) inspect educational institutions or cause educational institutions to be inspected by an Inspector of Schools at such intervals as he shall deem appropriate;

(c) when directed so to do by the Minister, inspect an educational institution or cause the educational institution to be inspected; and

(d) undertake such other duties in relation to the inspection of educational institutions as the Minister may direct or as may be prescribed.

หน้าที่ของหัวหน้าผู้ตรวจการ

มาตรา 117 หัวหน้าผู้ตรวจการจะ

(a) รับผิดชอบ ร่วมมือกับผู้มีอำนาจซึ่งรัฐมนตรีอาจแต่งตั้ง เพื่อเป็นการประกันว่ามาตรฐานของการสอนได้รับการพัฒนาอย่างพอเพียง และยังคงอยู่ในสถาบันการศึกษา

(b) ตรวจสอบสถาบันการศึกษาหรือสาเหตุที่สถาบันการศึกษาถูกตรวจสอบโดยผู้ตรวจสอบของโรงเรียนในช่วงเวลาซึ่งเห็นว่าเหมาะสม

(c) เมื่อแนะนำดังกล่าวให้ทำโดยรัฐมนตรี ซึ่งตรวจสอบสถาบันการศึกษา หรือสาเหตุที่สถาบันการศึกษาถูกตรวจสอบ และ

(d) ดำเนินงานหน้าที่อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบสถาบันการศึกษา ซึ่งรัฐมนตรีอาจแนะนำหรือระบุไว้

อำนาจในการเสนอแนะของผู้ตรวจการของโรงเรียน⁴⁷

มาตรา 118 หัวหน้าผู้ตรวจการ หรือผู้ตรวจการของโรงเรียน อาจให้คำแนะนำแก่ผู้ว่าราชการ หรือบุคคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารสถาบันการศึกษา และต่อครูในเรื่องเกี่ยวกับการสอนและวิธีการสอน

ข้อจำกัดของคำสั่งของผู้ตรวจการ โรงเรียน

มาตรา 119 หัวหน้าผู้ตรวจการหรือผู้ตรวจการของโรงเรียน จะไม่ออกคำสั่งใดหรือกำหนดทิศทางใดๆ ให้แก่ผู้ว่าราชการ หรือบุคคลอื่นใดซึ่งรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการสถาบันการศึกษา เว้นเสียแต่ว่าเรื่องดังกล่าวได้รับอนุมัติจากกฎเกณฑ์ภายใต้กฎหมายนี้

รายงานของผู้ตรวจการ โรงเรียน

มาตรา 120

(1) หัวหน้าผู้ตรวจการ จะยื่นรายงานการตรวจสอบสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับมาตรา 117 ทุกครั้ง ต่อรัฐมนตรี และเมื่อรายงานของผู้ตรวจการ โรงเรียน ได้ถูกเขียนขึ้นเขาจะต้องสลักหลังความเห็นตามที่เห็นว่าเหมาะสม

⁴⁷ Advisory powers of Inspectors of Schools

118. The Chief Inspector or an Inspector of Schools may give advice to the governors or any other person responsible for the management of an educational institution and to teachers on matters relating to teaching and teaching methods.

Restriction on orders of Inspectors of Schools

119. The Chief Inspector or an Inspector of Schools shall not, except to such extent as he may be authorized by any regulations made under this Act, issue any order or direction to the governors or any other person responsible for the management of an educational institution.

(2) รายงานของสถาบันการศึกษาที่ขึ้นไปภายใต้อนุมาตรา (1) จะเป็นเอกสารที่เป็นความลับ แต่อาจจะไม่ลับสำหรับคนอื่นๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษา และรวมทั้งครูในเรื่องนี้ด้วย และรายงานก็จะมีพร้อมทั้งมวล แต่ทั้งนี้ต้องผ่านการพิจารณาพิเคราะห์จากรัฐมนตรีก่อน

อำนาจที่ว่าๆ ไปของผู้ตรวจการโรงเรียน

มาตรา 121 สำหรับจุดประสงค์ในการสอบสถาบันการศึกษาภายใต้มาตรา 117 หัวหน้าผู้ตรวจการ (ผู้ตรวจการใหญ่) หรือผู้ตรวจการโรงเรียน (ในส่วนนี้จะอ้างว่าเป็น “ผู้ตรวจการ”) อาจจะ

(a) เข้าไปในสถานศึกษาในเวลาใดก็ได้ และ

(b) ต้องการประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือตัวผู้ว่าราชการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการสถาบันการศึกษา หรือ ครู หรือ ลูกจ้าง หรือบุคคลใด ที่ถูกพบในสถาบันการศึกษา

(i) เพื่อสร้างตารางสำหรับการตรวจสอบของเขา ตารางสอน หรือบันทึกเกี่ยวกับวิชาที่ได้สอน หรือถูกสอนหรือหนังสือต่างๆ เอกสาร วัตถุสิ่งของ ที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งผู้ตรวจการเห็นว่าเกี่ยวเนื่องกับการสอนซึ่งดำเนินไปในสถาบันการศึกษา หรือการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษา และ

(ii) เพื่อจัดหาข้อมูลต่างๆ ให้แก่ผู้ตรวจการ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการสอนในสถาบันการศึกษา ซึ่งผู้ตรวจการอาจมีความต้องการและสิ่งที่อยู่ในอำนาจของประธานกรรมการ ผู้ว่าราชการ หรือคนอื่นๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารของสถาบันการศึกษา ครู ลูกจ้าง หรือบุคคลใดๆ ซึ่งต้องหาข้อมูลให้

หัวหน้าผู้ตรวจการ (ผู้ตรวจการใหญ่) อาจจะมอบอำนาจให้แก่เจ้าหน้าที่การศึกษาเพื่อปฏิบัติการในนามของเขา (ผู้ตรวจการใหญ่)

มาตรา 122 หัวหน้าผู้ตรวจการอาจจะมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่เจ้าหน้าที่การศึกษา ภายใต้มาตรา 4 ให้ปฏิบัติงานในนามของเขา ใช้อำนาจของเขาในการทำให้ภาระกิจลุล่วงไปภายใต้กฎหมายนี้

อำนาจของรัฐมนตรีในการออกกฎข้อบังคับ

มาตรา 130

(1) โดยปราศจากอคติต่ออำนาจของรัฐมนตรีในการออกกฎข้อบังคับ ภายใต้บทบัญญัติอื่นๆ ในกฎหมายนี้ รัฐมนตรีอาจออกกฎข้อบังคับสำหรับจุดประสงค์เพื่อให้เรื่องนี้มีผลในบทบัญญัติของกฎหมายนี้

(2) โดยปราศจากอคติต่ออำนาจทั่วไปที่มีในอนุมาตรา (1) รัฐมนตรีอาจจะกำหนด ข้อบังคับสำหรับหรือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทั้งหมด หรือของเรื่องราวต่อไปนี้

(a) การรับนักเรียนเข้าสถาบันการศึกษา ต้องมีการลงทะเบียนของนักเรียนใน สถาบันการศึกษานั้น กำหนดอายุและเงื่อนไขต่างๆ ซึ่งนักเรียนจะต้องมีอยู่ในสถาบันการศึกษา หรือในชั้นใดๆ ในสถาบันการศึกษานั้นๆ

(b) ระยะเวลาของช่วงการเรียน (เทอม) ของสถาบันการศึกษา จำนวนวันและ จำนวนชั่วโมงที่นักเรียนควรจะได้รับในสถาบันการศึกษา และจำนวนวันที่จะเป็นวันหยุด โดย สถาบันการศึกษาทุกแห่ง หรือสถาบันการศึกษาที่ถูกระบุ หรือชั้นเรียนของสถาบันการศึกษา

(c) การจัดตั้งและการบริหารจัดการสถาบันการศึกษา และหน้าที่ของผู้ว่าราชการ หรือบุคคลใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของสถาบันการศึกษา

(d) รูปแบบของการจดทะเบียนสำหรับการลงทะเบียนของสถาบันการศึกษา หรือ ของผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้างจะถูกเก็บรักษาและดูแลให้คงอยู่และสำหรับระบบของเรื่องนี้ที่มีการ ดึงออกมาจากเรื่องนั้นๆ

(e) ระบบการจัดการจะถูกติดตาม และค่าธรรมเนียมที่เหมาะสมจะถูกจัดเก็บให้ สอดคล้องกับการยื่นขอจดทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้ หรือเกี่ยวข้องกับใบรับรองใดๆ การอนุญาต หรือเอกสารอื่นๆ ที่ออกภายใต้กฎหมายนี้

(f) ระบบการปฏิบัติการจะถูกติดตามสำหรับการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขใบรับรอง ในการจดทะเบียน หรือใบอนุญาตที่ออกภายใต้กฎหมายนี้ และการทดแทนของใบรับรองหรือ ใบอนุญาต ซึ่งสูญหายหรือเสียหาย

(g) ระเบียบวินัยในสถาบันการศึกษาและกิจกรรมใดๆ ของนักเรียน ไม่ว่าจะ เป็น ในสถาบันฯ หรือไม่ก็ตาม ซึ่งรัฐมนตรีมีความเห็นว่าจะมีผลต่อระเบียบวินัยของสถาบันการศึกษา

(h) หลักสูตรแห่งชาติ รวมทั้งวิชาและเรื่องราวต่างๆ จะไม่ให้มีการศึกษาถ้า เกี่ยวข้องกับศาสนาของมาเลเซีย ที่ซึ่งคำแนะนำอาจจะหรือจะให้แก่สถาบันการศึกษา และเวลา ซึ่งใช้ไปในการศึกษาแต่ละวิชา ซึ่งมีการสอนในสถาบันการศึกษา

(i) การจัดตั้ง องค์การ การบริหารจัดการ การควบคุมและการสิ้นสุดของสมาคม นักเรียนหรือตัวนักเรียนเอง และครู หรือครู ผู้ปกครอง ไม่ว่าจะภายในสถาบันการศึกษาหรือไม่ก็ ตาม และกฎข้อบังคับที่สร้างขึ้นภายใต้ชื่อนี้ อาจจะจัดให้สมาคมของครูและผู้ปกครอง รวมทั้ง บุคคลใดๆ ที่มีครูหรือผู้ปกครองของนักเรียนของสถาบันการศึกษานี้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

(j) หนังสือ สิ่งของ และเครื่องมือเครื่องมือที่ใช้ในสถาบันการศึกษานี้ รวมทั้ง วิธีการจัดซื้อหนังสือ สิ่งของและเครื่องมือเครื่องมือ

(k) ข้อห้ามของการใช้ ภายในสถานการศึกษา หรือภายในชั้นเรียนที่กำหนดของสถานการศึกษา หรือภายในชั้นเรียนที่กำหนดของสถานการศึกษา ต่อหนังสือ หรือสิ่งของการใช้สิ่งของดังกล่าวจะไม่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์

(l) ข้อห้ามของการใช้หรือส่งมอบต่อนักเรียนใดๆ โดยศูนย์กลางการศึกษาทางไกล หรือส่งมอบของ นำเข้าหรือขาย สำหรับใช้ หรือส่งมอบโดยศูนย์กลางการศึกษาทางไกล ในการส่งวัสดุ หนังสือ บทเรียน คำแนะนำ หรือสิ่งอื่นๆ ที่ตีพิมพ์ หรือเขียนหรือเป็นอย่างอื่น การใช้ของเหล่านี้โดยศูนย์กลางการศึกษาทางไกลเป็นที่ไม่พึงประสงค์

(m) การเก็บรักษาสมุดบัญชีและการตรวจสอบบัญชีในสถาบันทางการศึกษา จะต้องได้รับอนุญาต

(n) มาตรฐานต่างๆ รวมทั้งมาตรฐานของสุขภาพและความปลอดภัย และใช้ในบริเวณขอบเขตของสถานการศึกษาจะต้องเหมือนและตามที่ระบุไว้เป็นมาตรฐานต่างๆ และการใช้เพื่อรายการดังกล่าวของสถานการศึกษาซึ่งอาจจะมีระบุอยู่ในกฎข้อบังคับ

(o) การจดทะเบียนของนักเรียนในสถานการศึกษา การตรวจสอบการ จดทะเบียนของนักเรียน การทำการจดทะเบียนออกมาเพื่อจุดประสงค์ของกฎหมายนี้ โดยบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจให้ทำหน้าที่แทนภายใต้กฎข้อบังคับ และบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องอำนาจหน้าที่ ซึ่งอาจมีระบุอยู่ในกฎข้อบังคับ ในทางกลับกันของรายละเอียดในการจดทะเบียน ซึ่งอาจจะถูกรังรัดโดยบุคคลซึ่งประสงค์จะรักษาการจดทะเบียนไว้ภายใต้กฎข้อบังคับนี้

(p) รูปแบบของการจดทะเบียนของครู ได้ถูกเก็บรักษาไว้ภายใต้มาตรา 104 จะถูกเก็บหรือดูแลรักษา และระบบการปฏิบัติงานสำหรับออกสำเนารับรองถูกต้องของรายการต่างๆ ดังกล่าว

(q) ระบบการปฏิบัติงานจะถูกติดตาม เพื่อการรับรองสลักหลัง เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไข ใบรับรองการจดทะเบียนในฐานะครู ซึ่งออกกระบบปฏิบัติงานภายใต้มาตรา 109 และการทดสอบความสูญเสียหรือการเสียหายของใบรับรองหรือใบอนุญาตในการสอน

(r) ระบบปฏิบัติงานจะถูกติดตามและเรื่องอื่นๆ ที่ตามมา ซึ่งจะประกันการยกเลิกของใบรับรองการจดทะเบียนเป็นครูภายใต้มาตรา 109 หรือของใบอนุญาตสำหรับการสอน

(s) การทำงานและระบบการปฏิบัติงานจะถูกติดตามอันเกี่ยวกับการตรวจสอบซึ่งกระทำโดย “Committee of Enquiry” ซึ่งแต่งตั้งภายใต้อนุมาตรา 126(1)

(t) แบบอย่างในการอุทธรณ์ จะกระทำต่อรัฐมนตรีจากการตกลงใจของนายทะเบียนใหญ่ และค่าธรรมเนียมจะจ่ายเป็นไปตามการอุทธรณ์

(u) การจัดตั้ง การจัดองค์การ การบริหารจัดการ การควบคุมและการยกเลิก ต่อ สภาการกีฬาใดๆ ทั้งหมด หรือกรรมการที่สภาการศึกษา และของสภาการศึกษาที่ชนบน ตำบล รัฐฯ หรือระดับชาติ

(v) บทบัญญัติของการศึกษาที่ต่อเนื่องในสถาบันการศึกษา จะถูกจัดตั้งและ ดำรงอยู่โดยรัฐมนตรี ภายใต้กฎหมายนี้

(w) การหมุนเวียนโดยนักเรียน 1 คน หรือหลายๆ คน ไม่ว่าจะภายในสถาบัน การศึกษาหรือไม่ สำหรับसारสาร สิ่งพิมพ์เล่มเล็กๆ หรือสิ่งตีพิมพ์หรือสิ่งที่ถูกเขียนขึ้น

(x) แบบอย่างของการตัดสินใจต่อจำนวนเงินที่ได้รับการช่วยเหลือ จ่ายให้แก่ สถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุน

(y) เงื่อนไขและข้อจำกัด หรือขึ้นอยู่กับความช่วยเหลือที่ได้รับหรือเงินทุนที่ได้รับ จะถูกจ่ายไปยังสถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุนอยู่

(z) การตัดสินใจสำหรับค่าธรรมเนียมที่ได้รับการอนุมัติแล้ว จะถูกเรียกเก็บไปยัง ผู้เข้าเรียนในสถาบันการศึกษาอย่างทั่วๆ ไป หรือชั้นใดๆ ในสถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอุดหนุน และการจ่ายเงินหรือละเลยเก็บค่าธรรมเนียม

(aa) รูปแบบของการโยกย้ายถ่ายเทและการยกให้ของทรัพย์สินใดๆ โยกย้ายหรือ ยกให้ภายใต้กฎหมายนี้ และรูปแบบของการจดทะเบียนหัวเรื่องของทรัพย์สิน

(ab) ค่าธรรมเนียมใดๆ ที่เหมาะสมจะเรียกเก็บอันเกี่ยวข้องกับเรื่องใดๆ ที่จัดการ ระบุไว้ในกฎหมายนี้

(ac) รูปแบบซึ่งอาจจะใช้สำหรับทำบทบัญญัติของกฎหมายนี้ให้เสร็จ และซึ่ง อาจจะใช้อันเกี่ยวเนื่องกับเรื่องราวใดๆ ที่ระบุหรือต้องการในกฎหมายนี้ ซึ่งจะต้องถูกระบุไว้โดย รัฐมนตรี และ

(ad) เรื่องอื่นใดซึ่งรัฐมนตรีเห็นควรเร่งรัดหรือจำเป็นเพื่อให้เกิดผลต่อบทบัญญัติ ใดๆ ของกฎหมายนี้

กฎข้อบังคับอาจะระบุบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน

มาตรา 131 กฎข้อบังคับที่สร้างขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ อาจจะจัดการว่า การฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติใดๆ ในกฎข้อบังคับนี้จะตกเป็นจำเลย และจะถูกลงโทษด้วยการตัดสินใจ พร้อมด้วย ค่าปรับ หรือจำคุกเป็นเวลาหนึ่ง หรือทั้งปรับและทั้งจำ แต่การจัดการค่าปรับจะไม่เกิน 10,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกินกว่า 6 เดือน

ผู้กระทำผิดและการลงโทษ

ผู้กระทำผิดและการลงโทษอันเกี่ยวเนื่องกับการจดทะเบียนของสถาบันการศึกษา

มาตรา 132

(1) บุคคลใดซึ่งเป็นประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการ หรือผู้ว่าราชการ หรือบุคคลอื่นใดที่รับผิดชอบต่อการจัดการบริหารของสถาบันการศึกษา ได้ทำถ้อยคำแถลงอันเป็นเท็จ หรือทำให้เข้าใจผิดในการสนับสนุนสถาบันการศึกษา จะมีความผิดเหมือนกับเป็นผู้กระทำความผิด (จำเลย) และจะถูกตัดสินให้รับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 50,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(2) บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่ง

(a) ยื่นเรื่องขอจดทะเบียนภายใต้กฎหมายฉบับนี้สำหรับสถาบันการศึกษา หรือการจดทะเบียนสำหรับผู้ว่าราชการหรือลูกจ้าง หรืออื่นๆ เพื่อจุดประสงค์ในการแนะนำชักชวนให้นายทะเบียนใหญ่ดำเนินการหรือละเว้นการดำเนินการ ด้วยอำนาจหน้าที่ของเขาภายใต้กฎหมายนี้ และทำถ้อยแถลงซึ่งเขารู้อยู่แก่ใจว่าเป็นของปลอมหรือไม่เชื่อว่าจะเป็นของจริง หรือโดยตั้งใจอำพรางข้อเท็จจริงของวัตถุ เรื่องราว หรือจัดหาข้อมูลให้ ซึ่งจะทำให้หลงผิดได้

(b) อุปสรรคหรือสิ่งขัดขวางต่อนายทะเบียนใหญ่ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะดำเนินการตามอำนาจที่ได้รับภายใต้มาตรา 100, 101, หรือ 102

(c) การปฏิเสธที่จะผลิตหนังสือ เอกสาร หรือสิ่งพิมพ์ หรือปฏิเสธที่จะจัดหาข้อมูลในการฝ่าฝืนอนุมาตรา 100 (2) หรือจัดหาข้อมูลซึ่งตัวเองทราบว่าเป็นเท็จ หรือไม่เชื่อว่าเป็นของจริง

(d) ในการเป็นประธานกรรมการของกรรมการผู้ว่าราชการของสถาบันการศึกษาฝ่าฝืนอนุมาตรา 94(1)

(e) เป็นบุคคลใดบุคคลหนึ่งประสงค์จะจดทะเบียนในฐานะผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้าง ภายใต้มาตรา 88 มีการกระทำ เช่น ผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้าง ถ้าไม่เป็นตามนี้ก็จดทะเบียนได้

(f) เป็นผู้ว่าราชการหรือบุคคลที่รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของสถาบัน การศึกษา ที่เป็นต้นเหตุหรืออนุญาตให้บุคคลใดๆ กระทำตัวเช่นผู้ว่าราชการ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ รับผิดชอบต่อการบริหารจัดการ หรือทำตัวเช่นลูกจ้างของสถาบันการศึกษา โดยปราศจากการ ลงทะเบียนภายใต้กฎหมายนี้

(g) กระทำการเช่นผู้ว่าราชการ หรือลูกจ้าง ในสถาบันการศึกษาที่ไม่ได้จดทะเบียน ภายใต้กฎหมายนี้ หรือ

(h) เป็นประธานกรรมการของคณะกรรมการผู้ว่าราชการ หรือผู้ว่าราชการหรือบุคคล ใดๆ ที่รับผิดชอบต่อการจัดการบริหารของสถาบันการศึกษาได้ล้มเหลวที่จะป้องกันสถาบันฯ จาก การใช้สิ่งที่ผิดกฎหมาย เพื่อกิจกรรมหรือจุดประสงค์ของสถาบันฯ หรือเพื่อกิจกรรมหรือจุดประสงค์ ของกิจการที่ผิดกฎหมาย สังคมหรือส่วนอื่นๆ ของตัวตน (สถาบันการศึกษา) จะมีความผิดเช่น

ผู้ทำผิดกฎหมาย (จำเลย) และจะถูกตัดสินให้รับผิดชอบต่อค่าปรับซึ่งไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือ จำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(3) บุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่ง

(a) เป็นประธานกรรมการของคณะกรรมการผู้ว่าราชการ หรือเป็นบุคคลที่รับผิดชอบ ในการบริหารของสถาบันการศึกษา ล้มเหลว และเป็นสาเหตุให้การทำสำเนาใบรับรองการ จดทะเบียนของสถาบันการศึกษาที่จะติดแสดงไว้ตามกฎหมายของอนุมาตรา 82(2)

(b) ล้มเหลวที่จะยอมรับผิดต่อนายทะเบียนใหญ่ สำหรับใบรับรองการจดทะเบียน หรือเครื่องมือของรัฐบาลภายใต้อนุมาตรา 87(5) หรือ 97(1)

(c) เป็นประธานกรรมการของกรรมการของผู้ว่าราชการของสถาบันการศึกษา ผ่าฝืน อนุมาตรา 49(1) หรือ

(d) เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองพื้นที่บริเวณของสถาบันฯ และมีเหตุผลที่จะทำให้ เชื่อว่า พื้นที่บริเวณหรือบางส่วนของพื้นที่ได้ถูกใช้ไปในสถาบันการศึกษา ซึ่งต้องการจดทะเบียน ภายใต้กฎหมายนี้ แต่ไม่ได้จดทะเบียนดังกล่าว เจ้าของหรือผู้ครอบครองล้มเหลวที่จะดำเนินการ ตามความเหมาะสม เพื่อป้องกันการใช้ประโยชน์ดังกล่าว จะมีความผิด เช่น ผู้กระทำความผิด (จำเลย) และจะต้องได้รับการพิพากษาให้รับผิดชอบค่าปรับไม่เกิน 5,000 ริงกิต ผู้กระทำความผิด (จำเลย) และบทลงโทษอันเนื่องมาจากการจดทะเบียนของครู

มาตรา 133

(1) บุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่ง ในการยื่นขอจดทะเบียนในฐานะครู หรืออื่นๆ สำหรับ จุดประสงค์ในการชี้แนะให้นายทะเบียนใหญ่ปฏิบัติงาน หรือละเว้นการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายนี้ ได้ทำถ้อยคำแถลงซึ่งเขาเองทราบแล้วว่าเป็นเท็จหรือไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงหรือตั้งใจจะปิดบังสิ่ง ที่เป็นความจริงอื่นๆ หรือจัดหาข้อมูลซึ่งอาจทำเข้าใจผิด จะมีความผิดเช่นผู้กระทำความผิด (จำเลย) และจะต้องถูกพิพากษาให้รับผิดชอบต่อค่าปรับจำนวนไม่เกิน 10,000 ริงกิต หรือจำคุกเป็นเวลา ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(2) บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่ง

(a) กระทำตนเป็นเช่นครูในสถาบันการศึกษา ในการฝ่าฝืนอนุมาตรา 103 (1)

(b) สาเหตุ การอนุญาต หรือว่าจ้าง บุคคลใดบุคคลหนึ่งให้เป็นครูในการฝ่าฝืน อนุมาตรา 103(1)

(c) กระทำตนเป็นเช่นครูในสถาบันการศึกษาที่ไม่ได้มีการจดทะเบียน

(d) เป็นครูที่จดทะเบียนสอนในสถาบันการศึกษาในการฝ่าฝืนเงื่อนไขใดๆ ที่วางไว้ ภายใต้อนุมาตรา (109(2) หรือเป็นเช่นผู้ถือใบอนุญาตในการสอน ซึ่งออกให้ภายใต้มาตรา 114

และสอนในสถาบันการศึกษาในการฝ่าฝืนเงื่อนไขใดๆ ซึ่งกำหนดไว้ โดยใบอนุญาตนี้ (ใบอนุญาตในการสอน)

(c) สาเหตุ การอนุญาต หรือการว่าจ้างครูที่จดทะเบียนให้สอนในสถาบัน การศึกษา ในการฝ่าฝืนข้อบังคับเงื่อนไขใดๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับครูซึ่งได้กำหนดไว้ภายใต้มาตรา 109 หรือสาเหตุ การอนุญาต หรือการว่าจ้าง ผู้ถือใบอนุญาตในการสอนออกให้ภายใต้มาตรา 114 เพื่อการสอน หรืออื่นๆ ซึ่งมากกว่าเงื่อนไขต่างๆ ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (ใบอนุญาตในการสอน)

(f) ล้มเหลวต่อการยินยอมต่อใบรับรอง เอกสาร หรือใบอนุญาต อันเกี่ยวข้องกับ มาตรา 115 หรือ

(g) เป็นครูที่จดทะเบียนล้มเหลวที่จะทำรายงานต่อนายทะเบียนใหญ่ให้เป็นไปตาม มาตรา 116

จะต้องถูกตัดสินในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเลย) ภายใต้ย่อหน้า (b) หรือ (e) ต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 10,000 ริงกิต และจะต้องถูกพิพากษาในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเลย) ภายใต้ย่อหน้า (a), (c), (d), (f) หรือ (g) ต้องรับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 5,000 ริงกิต

ผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเลย) และบทลงโทษ อันเกี่ยวกับผู้ตรวจการ

มาตรา 134 บุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่ง

(a) อุบัติหรือขาดขวาง หัวหน้าผู้ตรวจการ หรือผู้ตรวจการของโรงเรียนในการ ปฏิบัติงานตามอำนาจใดๆ ที่ได้รับมาโดยมาตรา 121

(b) ปฏิเสธที่จะทำตารางสอน รายการวิชาที่สอน บันทึก สมุด สิ่งของ เอกสาร หรือ ข้อความใดๆ หรือจัดหาข้อมูลในการฝ่าฝืนกฎหมายตามย่อหน้าย่อย ที่ 121 (b) (ii) หรือ (c) จัดหา ข้อมูลซึ่งเป็นเท็จในเรื่องใดๆ โดยเฉพาะ หรือซึ่งเขาเองรู้ดีว่าเป็นเท็จหรือไม่เชื่อว่าเป็นของจริง จะมีความผิดในฐานะผู้กระทำผิด (จำเลย) และจะต้องถูกพิพากษาให้รับผิดชอบต่อค่าปรับไม่เกิน 30,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งปรับและจำคุก

บทลงโทษต่างๆ ไป

มาตรา 135

(1) บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งผิดในการกระทำผิดกฎหมาย (เป็นจำเลย) ภายใต้กฎหมายนี้ ซึ่งกรณีที่ถูกกฎหมายมิได้ระบุไว้อย่างแน่ชัดถึงบทลงโทษ จะถูกพิพากษาและให้รับผิดชอบต่อค่าปรับ ไม่เกิน 5,000 ริงกิต หรือจำคุกในระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งปรับและทั้งจำคุก

(2) บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งผิดในการกระทำผิดกฎหมาย (เป็นจำเลย) ภายใต้กฎหมายนี้ ในกรณีที่ทำความผิดกฎหมายต่อเนื่องกัน จะต้องถูกตัดสินลงโทษ เพิ่มเติมจากบทลงโทษในเรื่องอื่นๆ

ซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบภายใต้กฎหมายนี้ อันเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิด (จำเลย) จะมีค่าปรับเป็นรายวันไม่เกิน 500 ริงกิต ต่อวัน ถ้าผู้กระทำความผิด (จำเลย) ยังทำผิดต่อเนื่องไปก็จะถูกใช้วิธีนี้

อำนาจในการสืบสวน

มาตรา 136

(1) นายทะเบียนใหญ่ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขซึ่งนายทะเบียนใหญ่มอบอำนาจในการกระทำการแทนในการเขียนเรื่องราว หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร จะมีอำนาจในการสืบสวนเรื่องราวของผู้กระทำความผิด (จำเลย) ภายใต้กฎหมายนี้ หรือข้อกำหนดที่สร้างขึ้นภายใต้กฎหมายนี้

(2) นายทะเบียนใหญ่ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ซึ่งนายทะเบียนใหญ่มอบอำนาจในการกระทำการแทนในการเขียนเรื่องราว หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร อาจจะที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนผู้กระทำความผิด ภายใต้กฎหมายนี้ หรือข้อกำหนดที่สร้างขึ้นภายใต้กฎหมายนี้ กระทำการโดยใช้อำนาจพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนของตำรวจ เว้นเสียแต่ว่าอำนาจในการจับกุมโดยปราศจากหมายจับซึ่งออกตามมาตราในวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา (593) การจับกุมผู้กระทำความผิดจะทำได้ โดยนายทะเบียนใหญ่หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนายทะเบียนใหญ่ให้กระทำการแทน จะเป็นผู้บันทึกเรื่องราว

อำนาจที่จะเข้าไปโดยปราศจากหมาย

มาตรา 137 โดยไร้อคติต่อมาตรา 136 ถ้านายทะเบียนใหญ่หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนายทะเบียนใหญ่ในการบันทึกเรื่องราว หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร มีเหตุผลที่เหมาะสมที่ทำให้เชื่อได้ว่า วัตถุพยานที่กำลังค้นหาอยู่ถูกนำไปไว้ในบริเวณพื้นที่ของสถาบันฯ เพื่อจุดประสงค์ของกฎหมายนี้ และดูเหมือนว่าจะเป็นเหตุผลที่ทำให้การขอหมายค้นตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาล่าช้าออกไป นายทะเบียนใหญ่หรือตำรวจ อาจจะเข้าไปในเขตพื้นที่ของสถาบันฯ เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว โดยไม่มีหมายค้นได้ โดยใช้กำลังตามความจำเป็นที่จะเข้าไป

เนื่องจากการศึกษานอกระบบของสหพันธรัฐมาเลเซียนั้น เป็นการจัดการเรียนการสอนที่อยู่ภายใต้กฎหมายโรงเรียนเอกชน สำหรับกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชา หรือการติวเตอรืนั้นจะมีการออกกฎหมายลำดับรองกำหนดถึงมาตรฐานต่างๆ ไว้ อีกต่างหากและเป็นบทเสริมของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน ซึ่งสาระสำคัญที่พอสรุปได้ดังนี้

รัฐบาลสหพันธรัฐมาเลเซียตระหนักถึงความสำคัญของการสอนจะพยายามที่จะควบคุมตลาดเพื่อที่จะควบคุมคุณภาพของการสอนส่วนตัว รัฐบาลกำหนดให้โรงเรียนกวดวิชา หรือการสอนเสริมต้องจดทะเบียนกับกระทรวงศึกษาธิการ (ในระดับรัฐ)

กฎระเบียบนี้รวมถึงความต้องการเช่นคุณวุฒิทางการศึกษาสำหรับครูที่ควรมีอย่างน้อยประกาศนียบัตรโรงเรียนมัธยมศึกษาและใบอนุญาตการเรียนการสอนสำหรับครูที่ไม่ได้อยู่ในบริการ นอกจากนี้ยังมีมาตรฐานความปลอดภัยเช่นความพร้อมของทางหนีไฟและโครงสร้างพื้นฐานที่เพียงพอ

รัฐบาลมาเลเซียมุ่งมั่นที่จะควบคุมการสอนส่วนตัวผ่านการอนุมัติไม่มีการตรวจสอบการประกาศอนุมัติที่มีประสิทธิภาพคือ กับการเจริญเติบโตของการสอนโดยภาคเอกชนในประเทศมาเลเซีย การบังคับใช้ของกลไกการตรวจสอบที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าการสอนที่คุณภาพเพื่อประโยชน์ของนักเรียนและเพื่อป้องกันการทุจริต⁴⁸

การตรวจสอบให้แน่ใจว่านโยบายการวางแผนและทิศทางของการศึกษาเอกชนในรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งและมาเลเซียตามทั่วไปกับนโยบายการศึกษาแห่งชาติ กำหนดการศึกษาที่นำเสนอโดยสถาบันการศึกษาเอกชนในรัฐที่เป็นระดับโลกที่มีคุณภาพสูงและมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของประเทศ

ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการจัดการและการลงทะเบียนของสถาบันการศึกษาเอกชนในรัฐเพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามกฎหมายและเงื่อนไขที่กำหนด

เพื่อให้การดำเนินงานและการบังคับใช้ระบบการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตรวจสอบโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพโดยรวมของสถาบันการศึกษาเอกชนและการประยุกต์ใช้การศึกษาเป็นอุตสาหกรรม

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับระเบียบทางการศึกษาที่ได้กำหนดถึงมาตรฐานโรงเรียนกวดวิชาอันปรากฏตามมาตรฐานของสำนักงานมาตรฐานการศึกษาเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ซึ่งได้วางระเบียบมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาไว้ดังนี้

ระเบียบสำนักงานมาตรฐานการศึกษาเอกชน กระทรวง PELAJARUN ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

กระบวนการก่อตั้งสถานศึกษา (โรงเรียนกวดวิชา)

ทำเล⁴⁹

⁴⁸ Private Tutoring in Malaysia: Regulating for Quality . <http://www.asiapacificmemo.ca/private-tutoring-in-malaysia-regulating-for-quality> Posted on January 26, 2012 by Howard Tsang

⁴⁹ Lokasi

ทำเลที่ตั้งของสถาบันควรเหมาะสมกับสภาพการเรียนสอนและการเรียน ความปลอดภัย สุขภาพ และอื่นๆ

ไม่มีการรบกวนหรือคุกคามทางเคมีหรือฝุ่นผง

ไม่อยู่ใกล้กับศูนย์กลางสถานบันเทิง การพนัน สถานเริงรมย์หรือตลาด

ไม่ตั้งอยู่ใกล้กับวัตถุไวไฟ โรงงานที่มีเสียงดัง แม่น้ำ หรือ ดึงเก่า

ไม่อยู่ใกล้กับสถานบันอื่นที่เปิดสอนวิชาเดียวกันเกินไป

การย้ายสถานที่ต้องได้รับการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรจากกระทรวงศึกษาธิการ

อาคาร⁵⁰

- Lokasi institusi hendaklah sesuai dengan iklim pengajaran pembelajaran, keselamatan, kesehatan dan lainlain

- Tiada gangguan atau ancaman bahan kimia atau kotoran sampah.

- Tidak berdekatan dengan pusat hiburan, perjudian, rekreasi atau pasar.

- Tidak berdekatan dengan tempat yang mudah terbakar, bengkel yang bising, sungai atau bangunan lama.

- Tidak terlalu dekat dengan institusi lain yang mengendalikan kursus yang serupa.

- Pemindahan lokasi hendaklah terlebih dahulu mendapatkan kelulusan yang bertulis daripada Kementerian Pelajaran.

⁵⁰ Premis

- Premis yang digunakan bagi pusat tuisyen hendaklah sesuai dan selamat serta boleh didaftarkan sebagai sebuah pusat tuisyen.

- Sebarang penambahan/perpindahan premis/penubuhan cawangan hendaklah mendapat kebenaran bertulis daripada Kementerian Pelajaran.

- Pusat tuisyen mesti beroperasi di bangunan rumah kedai atau bangunan untuk tujuan komersial. Premis yang selain daripada itu tidak dibenarkan, melainkan premis yang diluluskan oleh pihak berkuasa tempatan.

- Piawaian yang telah ditetapkan bagi premis adalah:

- Penyenggaraan
- Pencahayaan,
- Pengudaraan dan ruang premis
- Bilik darjah
- Kemudahan asas premis

อาคารที่ใช้สำหรับค่าเล่าเรียนที่เหมาะสมและปลอดภัยและสามารถลงทะเบียนได้ที่ ศูนย์ลงทะเบียน

การต่อเติม การโยกย้าย อาคารการตั้งสาขาควรได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร จากกระทรวงศึกษาธิการ

สถานศึกษาต้องดำเนินการในอาคารพาณิชย์หรืออาคารที่มีจุดประสงค์ทางพาณิชย์ เท่านั้น

อาคารอื่นนอกเหนือไปจากนี้ไม่ได้รับอนุญาต นอกจากนี้เป็นสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานท้องถิ่น

มาตรฐานสิ่งปลูกสร้างคือ การบำรุงรักษา ไฟส่องสว่าง การระบายอากาศและพื้นที่ของสิ่งปลูกสร้าง ห้องเรียน เครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับสิ่งปลูกสร้าง

การลงทะเบียนเรียน⁵¹

สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการลงทะเบียนของแต่ละสถาบันต้องถูกทำขึ้นในรูปแบบ A ของตารางแรกร่วมกับค่าธรรมเนียมที่จากกฎระเบียบทางการศึกษา (กฎระเบียบสถาบันการศึกษา) กฎข้อที่ 1997 [PU (A) 534/97]

ค่าธรรมเนียมการศึกษาอยู่ที่ 150 ริงกิต

ค่าธรรมเนียมลงทะเบียนการศึกษาใหม่อยู่ที่ 50 ริงกิต

ใบรับรองการลงทะเบียนมีอายุ 5 ปี

สถานศึกษาได้รับอนุญาตให้แนะนำแต่วิชาที่สอบเท่านั้น

ใบรับรองการศึกษาควรถูกแสดงในบริเวณที่เห็นได้อย่างชัดเจนในตัวอาคาร

การลงทะเบียนไม่สามารถถ่ายโอนได้

⁵¹ Pendaftaran Pusat Tuisyen

- Setiap permohonan pendaftaran institusi hendaklah dibuat dalam Borang A Jadual Pertama disertai fee yang ditetapkan oleh Peraturan-Peraturan Pendidikan (Pendaftaran Institusi Pendidikan) 1997 [P.U.(A) 534/97].

- Fee permohonan pendaftaran RM 150.

- Fee permohonan membarui Perakuan Pendaftaran RM 50.

- Perakuan Pendaftaran sah untuk tempoh 5 tahun.

- Pusat tuisyen hanya dibenarkan menjalankan aktiviti bimbingan untuk mata pelajaran peperiksaan sahaja.

- Perakuan Pendaftaran hendaklah dipamerkan di tempat yang mudah dilihat di premis institusi itu

- Perakuan Pendaftaran tidak boleh dipindah milik.

ชื่อของสถาบัน⁵²

ชื่อที่ขอต้องเหมาะสมกับสถาบัน เน้นภาษามลายู และองค์ประกอบของสถานศึกษา และมาเลเซีย

ชื่อสถาบันต้องเป็นภาษามลายู เริ่มด้วย “สถานศึกษา” และสถานด้วยชื่อที่ต้องการ ชื่อของบุคคลระดับสูงที่ตายแล้วสามารถนำมาใช้ได้เมื่อได้รับอนุญาตจากญาติแล้ว ชื่อดังต่อไปนี้ไม่สามารถนำมาตั้งได้ บุคคลระดับสูงที่ยังมีชีวิต ชื่อสถานที่ ชื่อถนน ชื่อตัวย่อ ชื่อที่ไม่มีความหมาย ชื่อสถาบันการศึกษาที่รู้จักกันอยู่แล้วทั้งภายในและนอกรัฐ การใช้ชื่อ “มูลนิธิ/โพลีเทคนิค”

หลักสูตร⁵³

หลักสูตรได้รับการรับรองโดยหัวหน้านายทะเบียนที่ควรเป็นสถาบันการศึกษาที่รับรองจากโดยการลงทะเบียน

⁵² Nama Institusi

- Nama institusi yang dicadangkan sesuai serta mengutamakan Bahasa Melayu, mempunyai unsur-unsur pendidikan dan bercirikan Malaysia.
- Nama institusi hendaklah dalam bahasa Melayu, bermula dengan “Pusat Tuisyen” dan diikuti dengan nama yang dicadangkan.
- Nama orang kenamaan tempatan yang telah meninggal dunia boleh digunakan dengan terlebih dahulu mendapat kebenaran bertulis daripada warisnya.
- Lain-lain nama yang tidak boleh digunakan termasuklah yang berikut:
 - nama orang kenamaan yang masih hidup,
 - nama tempat,
 - nama jalan,
 - nama singkatan,
 - nama yang tidak mempunyai makna.
 - nama institusi-institusi pendidikan yang terkenal sama ada di dalam atau luar negeri.
 - nama yang menggunakan “yayasan /politeknik”.

⁵³ Kurikulum

- Kurikulum yang diluluskan oleh Ketua Pendaftar hendaklah diguna oleh pusat tuisyen seperti yang diluluskan pendaftarannya.
- Mata pelajaran yang dibenarkan adalah mata pelajaran di bawah KBSR, KBSM, STPM dan mana-mana program peperiksaan yang diluluskan oleh Ketua Pendaftar.

หัวข้อที่ได้รับอนุญาตภายใต้หัวข้อ KBSR, KBSM, STPM และโครงการในการสอบที่ได้รับ การรับรองโดยหัวหน้านายทะเบียน

ข้อกำหนดของเวลาในการดำเนินการสอน⁵⁴

การศึกษาทั้งหมดได้รับอนุญาตให้ดำเนินการเป็นสามคาบ คาบเช้า คาบบ่าย และค้ำ เวลาการสอนควรจัดสรรให้ไม่เกินเวลาดังต่อไปนี้

คาบเช้า 09-11.00 นาฬิกา

คาบบ่าย 13-16.00 นาฬิกา

คาบค้ำ 19-22 นาฬิกา

การบริหารจัดการ⁵⁵

แนะนำให้สถาบันการศึกษาให้มี “คู่มือนักเรียน”

ทุกสถาบันควรมีอุปกรณ์ในการจัดการ โดยรับรองจากหัวหน้านายทะเบียน

⁵⁴ Peruntukan Masa Beroperasi

- Setiap pusat tuisyen dibenarkan mengendalikan tiga sesi operasi, iaitu sesi pagi, petang dan malam.

- Masa yang diperuntukkan bagi setiap sesi adalah tidak melebihi yang berikut:

- sesi pagi 9.00 pagi - 11.00 pg
- sesi petang 3.00 ptg - 6.00 ptg,
- sesi malam 7.00 mlm-10.00mlm

⁵⁵ Pengurusan

- Pusat tuisyen disarankan mempunyai ‘student hand book’.

- Tiap-tiap institusi hendaklah mempunyai surat cara pengelolaan yang dipersetujui oleh Ketua Pendaftar.

- Ahli Lembaga Pengelola hendaklah dianggotai oleh sekurang-kurangnya tiga (3) orang termasuk pengerusi bagi pengurusan institusi pendidikan sebelum dibenarkan berdaftar dan beroperasi.

- Setiap pusat tuisyen perlu mempunyai rekod pendaftaran murid.

- Pusat tuisyen tidak dibenarkan menjalankan sebarang aktiviti luar bilik darjah.

- Setiap pusat tuisyen mesti mengutamakan keselamatan, kesihatan dan kebersihan murid.

- Setiap pusat tuisyen hendaklah memenuhi spesifikasi yang ditetapkan oleh 3 agensi:

- Pihak Berkuasa Tempatan
- Bomba dan Penyelamat
- Pejabat Kesihatan

สมาชิกของคณะกรรมการของผู้ว่าควรประกอบไปด้วย Olehsekurang อย่างน้อย 3 คน เช่น ประธานฝ่ายจัดการของสถาบันการศึกษาและลงทะเบียนก่อนได้รับอนุญาตในการดำเนินการ

การศึกษาทั้งหมดต้องมีการบันทึกการลงทะเบียนไว้

ศูนย์การเรียนไม่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจกรรมใดๆนอกห้องเรียน

สถานศึกษาทั้งหมดต้องมีให้ความสำคัญด้านความปลอดภัย สุขภาพ และสุขอนามัยของนักเรียน

สถานศึกษาทั้งหมดต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของสามหน่วยงานนี้

ฝ่ายปกครองท้องถิ่น

หน่วยดับเพลิงและกู้ภัย

กรมสาธารณสุข

ค่าธรรมเนียม⁵⁶

ประเภทและค่าธรรมเนียมควรสมเหตุสมผล และได้รับการรับรองโดยหัวหน้านายทะเบียน

ค่าธรรมเนียมใดๆ ก็ตาม que เพิ่มขึ้นต้องได้รับการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้าจากหัวหน้านายทะเบียน

ค่าธรรมเนียมการศึกษาที่เพิ่มขึ้นจะได้รับการพิจารณาหลังจาก 3 ปี

อัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาที่เพิ่มขึ้นต้องไม่มากกว่าร้อยละ 30

มีการแจ้งเตือนผู้ปกครอง 3 เดือนก่อนการรับรองขึ้นค่าเรียนจากหัวหน้านายทะเบียน

การเตรียมค่าธรรมเนียมได้รับอนุญาตในปีถัดมา

⁵⁶ Yuran

- Jenis dan kadar yuran hendaklah berpatutan dan diluluskan oleh Ketua Pendaftar.
- Sebarang kenaikan yuran perlu mendapatkan kebenaran bertulis daripada Ketua Pendaftar terlebih dahulu.
- Kenaikan yuran pengajian boleh dipertimbangkan selepas 3 tahun.
- Kadar kenaikan yuran pengajian tidak lebih dari 30%.
- Notis 3 bulan hendaklah dimaklumkan kepada ibu bapa setelah mendapat kelulusan kenaikan yuran tersebut daripada Ketua Pendaftar.
- Pelaksanaan yuran baru adalah dibenarkan pada tahun berikutnya.
- Senarai yuran dan bayaran lain yang diluluskan hendaklah dipamerkan di tempat yang mudah dilihat di tadika itu dan hendaklah juga dimasukkan didalam prospektus institusi.

รายการค่าธรรมเนียมและการเปลี่ยนแปลงเพื่อการรับรอง ควรแสดงอยู่ในบริเวณที่เห็นได้ชัดเจนในโรงเรียนอนุบาล และยังคงควรมีข้อสรุปของสถาบันด้วย

กรรมสิทธิ์⁵⁷

คนต่างชาติไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นเจ้าของสถานศึกษา

ถ้าสถาบันก่อตั้งภายใต้ชื่อของบริษัท (ROC) ที่มันควรมีสหวิภูมิตราจำกัดที่เพียงร้อยละ 30

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างความเท่าเทียม/การเปลี่ยนแปลงผู้ถือหุ้น/การเปลี่ยนเจ้าของ ต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายทะเบียน

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่อการศึกษาดำเนินการประกาศอย่างชัดเจนในบันทึกข้อความและสัญญา (M&A)

สำหรับหน่วยงาน/องค์กรในการดำเนินกิจกรรมการศึกษา ต้องแจ้งอย่างชัดเจนว่าได้รับการรับรองจากสมาคมนายทะเบียน (ROS)

⁵⁷ Hakmilik

- Warganegara asing tidak dibenarkan bagi mengusahakan pusat tuisyen.
- Jika institusi itu ditubuhkan di bawah nama syarikat (ROC), ia hendaklah mempunyai had ekuiti minimum Bumiputera sebanyak 30%.
- Sebarang pindaan struktur ekuiti/perubahan pemegang saham/ pindah hak milik mestilah mendapat kebenaran bertulis daripada Ketua Pendaftar.
- Aktiviti-aktiviti syarikat berkaitan pendidikan mesti jelas dinyatakan di dalam *Memorandum and Articles* (M&A).
- Bagi persatuan / pertubuhan yang hendak menjalankan aktiviti pendidikan, maka perlembagaan persatuan / pertubuhan berkenaan hendaklah menyatakannya dengan jelas seperti yang diluluskan oleh Pendaftar Pertubuhan (ROS).